Cel mai bogat om din peştera – Doug Batchelor

Cel mai bogat om din peșteră

DOUG BANCHIEROR

CEL MAI BOGAT OM DIN PEŞTERĂ de
DOUG BATcHELOR
© 22013 – Editura Viaţă şi Sănătate
Bucureşti, România
Toate drepturile rezervate.
Titlul în original: The Richest Caveman

Traducere: Dumitru Popa
Redactare: Florin Bâca
Corectură: Lavinia Goran
Tehnoredactare ebook: Christian Sălcianu
Copertă: Dragoş Gârea

Cărţile Editurii Viaţă şi Sănătate pot fi achiziţionate prin reţeaua sa naţională de librării www.viaţa sisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poştă sau agenţi de vânzare:
Editura Viaţă şi Sănătate
Telefon: 021 323 00 20,0740 10 10 34
E-mail: comenziviatasisanatate.ro
Site: www.viaţa sisanatate.ro

Cartea este disponibilă şi în format PDF sau EPUB pe www.viaţa sisanatate.ro

ISBN format pdf – 978 – 973 – 101 – 734 – 1
ISBN format mobi – 978 – 973 – 101 – 735 – 8
ISBN format epub – 978 – 973 – 101 – 736 – 5

Despre autor:

Doug Batchelor este evanghelist, preşedinte al trustului media **Amazing Facts** şi pastorul unei biserici din California. A scris mai multe cărţi cu tematică spiritual-creştină (*La picioarele lui Iisus, Iată-mă! Trimite-mă! Lanţuri sfărâmate*). Ca speaker, Doug călătoreşte în ţări din întreaga lume şi le vorbeşte oamenilor despre Iisus.

Simţul umorului, spontaneitatea şi ancorarea subiectelor prezentate în realitatea cotidiană fac din el un vorbitor apreciat.

CUPRINS

BANG… şi gata!
Şcoala militară
Evadarea
În sfârşit, liber!
Peştera secretă
După faptă, şi răsplată!
Cu vasul în larg
Pe drum
Vin arabii!
Descoperind adevărul
Vedetă pentru o zi
Prin diferite biserici
Dacă la început nu reuşeşti.
Doamne, n-am să pot fi niciodată predicator!
Spre casă
Stânca ce nu se va clătina!

BANG… ŞI GATA!

Stăteam cu faţa între palme, pe marginea patului meu, din apartamentul din New York al mamei mele. Lacrimile îmi curgeau pe obraji şi mi se prelingeau printre degete. Eu plâng rar şi, de data aceea, ceva rupsese într-adevăr zăgazurile. O ţinusem numai în bătăi încă din ziua în care începusem şcoala şi acum aveam din nou o cădere. Mă întrebam dacă o voi scoate vreodată la capăt. Simţeam că nu mă pot controla.

Dacă mama ar fi fost acasă, poate că am fi putut să discutăm despre lucrurile acelea, dar, în noaptea aceea, era plecată. De când divorţase, lucra cu normă întreagă şi avea mai puţin timp decât i-ar fi plăcut să ne ofere mie şi

fratelui meu. Seara, ieşea în oraş cu prietenii ei sau organiza o petrecere în apartamentul nostru. Rareori aveam o seară în care să fim numai noi acasă. Dar acum, fratele meu, Falcon, cel mai bun prieten, dar şi cel mai înverşunat duşman al meu, se dusese să stea la tata, în Florida. Suferind de fibroză chistică, Falcon avea nevoie de o climă mai blândă. Aşa că eram singur în apartament şi aveam nevoie disperată de cineva care să mă iubească şi căruia să-i pese de ceea ce se întâmpla cu mine.

M-am gândit la frumoasa mea mamă. Avea o mulţime de prieteni, majoritatea dintre ei actori, scriitori şi cântăreţi. Talentul şi înfăţişarea ei plăcută făcuseră din ea regina oricărei petreceri. A fost atrasă de showbiz ca molia de o flacără. Cariera ei a prins într-adevăr aripi după ce a compus melodii pentru Elvis Presley, implicându-se – de când mă ştiu eu – în lumea industriei de divertisment, într-o poziţie sau alta. A scris piese muzicale pentru televiziune şi teatru, s-a implicat în producerea câtorva filme, fiind şi critic de film.

Obişnuia să ne ia pe mine şi pe Falcon la serviciu împreună cu ea, în timpul vacanţei de vară, şi ne bucuram de toată atenţia din partea vedetelor. Veneau şi vorbeau cu noi între înregistrări şi ne spuneau bancuri. Unele dintre cele mai cunoscute vedete pe care mi le mai amintesc sunt: Red Buttons, Frankie Avalon, Nancy Sinatra, Rowan şi Martin, Maureen O'Hara şi Lloyd Bridges, dar favoriţii noştri erau cei trei Stooges. Cât ne mai făceau să râdem!

Şi totuşi, ceva din viaţa acestor oameni extraordinari din lumea divertismentului mă neliniştea. Când am crescut destul de mare ca să înţeleg cum stau lucrurile, am reţinut faptul că un procent destul de mare dintre ei erau homosexuali, mulţi se drogau sau erau alcoolici (sau şi una, şi alta) şi nu erau fericiţi. *Atunci, de ce muncesc atât de mult pentru a ajunge faimoşi, dacă asta îi face atât de nefericiţi*? mă întrebam eu.

Mama a observat această nepotrivire în viaţa lor, dar n-a comentat niciodată lucrul acesta. Pentru ea, cu cât agitaţia şi emoţia erau mai mari, cu atât mai bine.

Obişnuia să dea petreceri în apartamentul nostru, dar tot ce doreau oaspeţii să facă era să stea în jurul mesei, să vorbească şi să fumeze marijuana. Făceau tot felul gesturi aiurea. De exemplu, se loveau pe neaşteptate pe la spate şi apoi râdeau prosteşte. Unii dintre ei erau cu totul în afara realităţii. Arătau ca nişte stafii ce pluteau când înăuntrul, când în afara lumii lor. Păreau fantomatici şi singuri.

Singur. Cât urăsc cuvântul ăsta! Stând singur pe marginea patului, evenimentele zilei îmi reveneau grămădindu-se în minte şi, în timp ce conştientizam, o dată în plus, lupta în care mă aflam – dojana dureroasă a directorului şi privirea încruntată şi dezaprobatoare a profesorului meu –, m-am simţit mai prejos decât o moluscă. Cine eram eu? De unde veneam? De ce mă aflam acolo? Acestea nu erau întrebări noi. Adesea mă holbam în oglindă, întrebându-mă aceleaşi lucruri. Mi se spusese că, de fapt, eu nu sunt decât un pas mai departe în procesul evoluţiei, o maimuţă foarte dezvoltată. *Dacă la asta se rezumă toată viaţa, atunci de ce nu terminăm odată cu ea*?

Nu-mi era frică să mor. Când mori, de fapt putrezeşti şi te transformi într-un îngrăşământ, un fertilizant – cel puţin aşa mi-au spus profesorii. M-am hotărât să înghit un flacon de somnifere, să mă întind pe pat şi să nu mă mai scol niciodată. Simplu, nu?

Hotărât, m-am ridicat, mi-am şters lacrimile şi, cu mâinile în buzunare, m-am îndreptat spre baie. Am deschis uşa dulăpiorului cu medicamente şi m-am uitat la diferitele flacoane aliniate frumos pe etajere. *Care dintre ele conţine oare somnifere*? Ştiam că mama lua una sau două pastile când mergea la culcare, dar nu dădusem prea mare atenţie acestui lucru, astfel încât să reţin de unde le lua. Am început prin a lua flacoanele de pe etajere, unul câte unul, şi a citi etichetele, dar pe niciunul nu scria „somnifere”. În cele din urmă, am găsit unul pe care scria: „Valium – Luaţi una la culcare”. Aveam treisprezece ani, dar niciodată nu auzisem de cuvântul acesta. Am pus flaconul înapoi şi am continuat să caut, dar nimic nu suna potrivit, aşa că m-am întors la Valium. Am desfăcut capacul, am golit tot

conţinutul în mână şi m-am întins după un pahar cu apă. Mâna mi s-a oprit în aer. *Dar dacă pastilele astea nu sunt somnifere? Dacă sunt pastile pentru… femei? Vai de mine! Dacă nu vor face altceva decât să mă îmbolnăvească*? Nu voiam să fiu bolnav. Aveam parte şi aşa de destulă durere şi nefericire. Eu voiam doar să mor.

M-am aplecat şi am recitit eticheta de pe flacon, dar n-am găsit indicii noi, aşa că am rămas acolo un timp destul de îndelungat, încercând să mă hotărăsc ce anume să fac. Încet, am luat flaconul şi am pus pastilele înapoi în el. *Voi găsi într-o altă zi o metodă mai bună de a mă sinucide*.

Privind înapoi, mă întreb cum de am putut fi atât de orb faţă de dovezile care-mi spuneau că mama are grijă de mine. Ea încerca să-şi exprime iubirea în felul ei. A scris un musical pentru clasa noastră şi m-a pus pe mine în rolul principal. A lucrat foarte mult. Regia, costumele şi chiar repetiţiile au fost făcute de ea. Toate acestea au ţinut-o departe de serviciul ei, ceea ce a însemnat mai puţini bani.

Înainte ca Falcon să plece, ne-am bucurat de o anume apropiere care s-a produs între noi. Uneori, stăteam împreună în sufragerie, privind la televizor. Mama şi cu mine fumam marijuana, dar Falcon, din cauza bolii lui, nu putea fuma cu noi, aşa că mama îi făcea prăjituri în care punea cu generozitate marijuana sau haşiş. Haşişul se găsea greu, pentru că venea din Turcia, iar mama făcea rost de el numai atunci când unii dintre prietenii ei îi aduceau, la întoarcerea din călătoriile lor. Totuşi mama folosea o parte la prăjiturile lui Falcon. Mi-am zis: *Asta înseamnă că ţine la noi.*

Numele de domnişoară al mamei, Tarshis, îi trădează originea evreiască. Bunicii mei obişnuiau să spună că erau rude cu Saul din Tars, dar cred că glumeau. Când ne-am mutat la New York, mama a aflat că mai mult de jumătate dintre cei care aveau afaceri în domeniul divertismentului erau evrei. Era mândră de originea ei evreiască, deşi nu avea niciun interes pentru religie.

Când, la câteva săptămâni după ultima încăierare de

la şcoală, mi-a sosit acasă carnetul cu note, l-am deschis tremurând şi cu teamă. Ochii mei au parcurs rapid paginile. Desigur, notele erau un dezastru. L-am închis repede şi l-am băgat în buzunar. Cum aş fi putut oare să i-l arăt mamei?

Acasă, în seara aceea, aveam inima cât un purice de frică. Ştiam că va ţipa şi va fi indispusă şi că, probabil, până la urmă, va plânge. Din nou, gândurile mele s-au întors spre sinucidere. *Poate că voi putea sări de pe acoperişul clădirii în care se află apartamentul nostru*. Mă întrebam dacă uşa ce ducea spre acoperiş rămăsese neîncuiată. Am luat liftul spre ultimul etaj şi am traversat holul spre scările care duceau pe acoperiş. Am încercat clanţa uşii, care s-a mişcat cu uşurinţă. Am deschis uşa, am urcat scările şi am păşit pe acoperiş. M-am urcat pe bordura care înconjura marginile clădirii şi m-am uitat în jos. Şaisprezece etaje. Zgomotul străzii ajungea până la urechile mele; maşinile claxonau, motoarele zumzăiau, iar sirenele se auzeau tânguitor în depărtare. Pe stradă, oamenii erau atât de departe, încât păreau nişte furnici mergând grăbite într-o parte sau alta.

Oare de ce aleargă încoace şi-ncolo? m-am întrebat. *Unde se duc*? Ştiam că mulţi se grăbeau, încercând să câştige bani.

M-am gândit la tatăl meu. El era bogat, multimilionar, dar nu se născuse în puf. Tatăl lui a murit când el avea şapte ani. A fost cel mai mare dintre cei patru fraţi şi a făcut tot ce a putut pentru a-şi susţine familia. A vândut ziare la colţul străzii şi a lucrat în diferite locuri, oricât de neînsemnate, pentru a ajuta la hrănirea micuţelor guri flămânde de acasă. Când fraţii lui mai mici au mai crescut şi au început să lucreze şi ei, contribuind la veniturile familiei, tatăl meu a plecat de acasă (la vârsta de şaisprezece ani) cu numai câţiva cenţi în buzunar. Cel de-al Doilea Război Mondial l-a găsit înrolat în forţele aeriene, zburând şi asimilând cât mai multe informaţii cu putinţă despre avioane.

După eliberare, la sfârşitul războiului, şi-a făcut

singur un rost. A avut o minte sclipitoare şi un ascuţit simţ al afacerilor şi, într-un timp scurt, şi-a construit propriul imperiu. În cele din urmă, a ajuns să aibă două linii aeriene şi numeroase alte fabrici de avioane. Îi plăcea foarte mult să zboare cu avionul, îi plăceau avioanele, astfel că atunci când s-a născut fratele meu, i-a pus numele Falcon, după avionul cu reacţie, cu acelaşi nume. De asemenea, mie mi-a pus numele Douglas, după avionul Douglas.

Zborul şi pilotarea propriului avion, alături de cursele de maşini, au devenit modul favorit de recreere al tatălui meu. Făcea lucrul acesta ori de câte ori avea timp liber, ceea ce nu se întâmpla prea des. Când s-a mutat în Florida, după ce el şi mama s-au despărţit, tata a trăit pe o insulă atât de greu accesibilă, încât era necesară o autorizaţie specială pentru a pătrunde pe ea. Când i-am făcut o vizită, am fost bucuros că avea menajeră şi majordom. Adesea, ei erau singurii mei tovarăşi. Tata venea să ia masa cu mine în fiecare dimineaţă, dar, de regulă, ţinea un ziar între noi. Dacă vorbeam, lăsa uneori ziarul mai jos şi îmi răspundea, dar alteori nu făcea decât să mormăie ceva. Eram prea mic să-mi dau seama că programul lui prea încărcat nu-i lăsa timp liber, iar puţinele minute pe care le putea prinde în fiecare dimineaţă citind ziarul erau singurele clipe de linişte din întreaga zi. Da, avea un Learjet, un Rolls-Royce, gărzi personale şi un iaht, dar nu părea fericit. Era un om activ, căci era hotărât să nu mai fie niciodată sărac. Viaţa lui era atât de aglomerată, încât adeseori lucra câte şaisprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână.

Fusese crescut ca baptist. Religia îi fusese vârâtă pe gât de familie şi de prieteni bine intenţionaţi, dar el n-a vrut să aibă vreo legătură cu ea. Când prima lui soţie şi copilul lor au murit într-un accident de avion, cred că tata a pierdut şi bruma de credinţă pe care o mai avea, iar acum se considera un agnostic.

O rafală de vânt mi-a readus gândurile la situaţia prezentă. Lovind cu vârful pantofilor marginea bordurii, m-am aplecat peste parapet, sperând că o nouă rafală de vânt mă va arunca în gol, căci nu aveam curajul să sar. În timp

ce stăteam acolo ezitând, mi-am adus aminte că citisem într-un ziar, cu câteva zile înainte, despre un om care căzuse de la etajul opt al unei clădiri. Şi-a pierdut un braţ şi şi-a frânt şira spinării, dar n-a murit. *Ce se va întâmpla dacă nu voi muri? Care ar fi situaţia mea dacă aş sfârşi ajungând un handicapat, având o durere continuă*? M-am cutremurat.

A mai fost ceva care m-a reţinut. Sufeream de o curiozitate cronică. *Dacă mor astăzi, ce anume aş rata mâine? Aşa că mai bine mi-aş vedea de treabă*.

Cel mai plăcut lucru în cazul sinuciderii este acela că întotdeauna o poţi amâna. Câţiva ani mai târziu, i-am spus mamei lucrul acesta, atunci când m-a chemat şi mi-a spus că se va sinucide. Asta i-a salvat viaţa.

M-am întors pe acoperiş, în spatele bordurii, şi m-am aşezat să mă gândesc. Cuvintele unei reclame la bere mi-au revenit în minte: „Prin viaţă nu treci decât o singură dată. Ia de la ea tot ce poţi”. Ideea aceasta m-a câştigat. *Voi lua toate plăcerile pe care le poate oferi viaţa asta. Când le voi fi avut pe toate, voi ieşi din scenă în stil mare. Aşa că, de ce să dispar cu un suspin sau cu un ţipăt, luând somnifere sau sărind de pe clădire? De ce n-aş termina viaţa cu un…* BANG?

ŞCOALA MILITARĂ

Ori de câte ori intram în prea multe bucluri la şcoală, mama încerca să mă scoată din încurcătură căutând pentru mine o altă şcoală. Aşa se face că, în nouă ani, am învăţat în paisprezece şcoli. Dacă părinţii mei ar fi recunoscut în acest comportament rău al meu strigătul după iubire şi atenţie, cât de diferită ar fi putut fi viaţa mea! Dar fiecare dintre ei, determinat de ţintele proprii, avea alte lucruri la care să se gândească sau de care să se ocupe. Mi se părea că sunt predestinat să intru mereu în belele şi mi-am dat seama că viaţa mea scăpase de sub control. Cu cât schimbam mai multe şcoli, cu atât învăţam

mai puţin. Mi-am dat seama că aveam nevoie de disciplină şi de organizare.

Într-o zi, Millie, una dintre prietenele mamei, ne-a făcut o vizită.

— Mâine merg la New York să-mi vizitez fiii la Şcoala Militară, a spus ea. De ce nu vii cu mine împreună cu copiii? Mi-ar plăcea să am companie şi cred că băieţilor tăi le va face plăcere să vadă şcoala, nu-i aşa, băieţi?

Ea a adresat întrebarea atât lui Falcon, cât şi mie.

— Sigur, am răspuns noi, fără tragere de inimă.

Îmi aminteam încă perioada când fusesem elev la Şcoala Militară „Black Fox" din California. Aveam pe atunci numai cinci ani şi eram cel mai tânăr cadet. Cu toate acestea, ce-mi aminteam era destul de plăcut, aşa că m-am hotărât s-o văd şi pe aceasta.

— Este cea mai bună şcoală militară din ţară, a spus Millie cu mândrie, în timp ce mergeam cu maşina. Oameni din toată lumea îşi trimit copiii aici. Este numită Şcoala Militară din New York şi, în prezent, este considerată la fel de bună ca Şcoala Militară „West Point".

Nici în visurile mele cele mai îndrăzneţe nu îmi imaginasem vreodată o asemenea şcoală. Mari spaţii verzi se întindeau până la straturile cu flori viu colorate de pe lângă clădirile de piatră, acoperite cu iederă. Era un uriaş teren de fotbal, ce se continua cu peluze la un capăt, iar şcoala avea şi unul dintre cele mai mari bazine de înot acoperite pe care le-am văzut vreodată. Dar mai fascinantă decât toate acestea era uriaşa sală de sport. Într-o parte a sălii, băieţii se luptau pe saltele; două echipe jucau într-o altă parte a sălii un animat joc de baschet. M-am uitat prin uşile care erau deschise în sala principală şi am văzut băieţi ridicând greutăţi, lovind sacii de box, jucând tenis de masă şi tot felul de sporturi minunate, de care eu doar auzisem. Toate acestea se deosebeau extrem de mult de clădirile de cărămidă sau de piatră din spatele gardurilor de la şcoala din Manhattan, unde învăţam eu. Aleile noastre erau acoperite cu asfalt sau cu ciment, fără niciun fir de iarbă. Am fost impresionat când i-am văzut pe cadeţi

în uniformele lor frumoase şi puse la punct, făcând exerciţii într-o formaţie perfectă pe platou.

E drept că pierdusem controlul asupra propriei persoane, dar încă nu ajunsesem un caz disperat. Ştiam că ceea ce vedeam era rezultatul disciplinei, al ascultării şi al organizării. Ceva dinăuntrul meu striga după o astfel de ordine în viaţa mea.

— Mamă, m-aş duce la şcoala aia, mi-a scăpat vorba de pe buze, după ce ne-am întors acasă. Am întotdeauna necazuri şi nu învăţ nimic. De aşa ceva am nevoie.

— Nu ştiu, Doug, a spus mama. E foarte scump şi nu sunt sigură că te poţi încadra într-un program atât de strict. Toată ziua vei primi ordine. Este o şcoală militară.

N-o învinovăţesc pentru că era atât de sceptică. Nu făcusem nimic bun până atunci. De ce ar fi fost altfel de data aceasta?

În timp ce eu şi mama stăteam la televizor în seara aceea, mâncând îngheţată şi fumând marijuana, toate cele văzute la Şcoala Militară se derulau în mintea mea şi am adus din nou vorba despre şcoală.

— Te rog, mamă, am spus eu rugător, întreabă-l pe tata! Vezi ce spune şi el! Poate că asta este ultima mea şansă de a face ceva bun.

— Întreabă-l şi pentru mine, a spus Falcon în timpul unei pauze publicitare. Vezi dacă am putea merge amândoi!

Deodată, faţa mamei s-a luminat, iar eu am ştiut că îi venise o idee.

— Ştiu, să întrebăm masa Ouija!

Deşi nu avea o credinţă religioasă anume, mama înclina totuşi spre ocultism. Mulţi dintre prietenii ei din lumea showbizului erau interesaţi de astrologie, de cititul în palmă şi de spiritism. Mama s-a dus imediat în debara şi a adus, târând după ea, masa Ouija – masă de spiritism –, iar noi am încurajat-o, punând câteva întrebări mai puţin serioase. Apoi, toţi trei am pus uşor degetele pe indicator şi mama a întrebat: „Să meargă Doug la şcoala militară?”

Noi aşteptam cu răsuflarea întretăiată. Încet-încet,

indicatorul s-a mişcat spre „Da!”. Mie nu mi s-a părut ceva supranatural, pentru că eu îl împinsesem.

„Să meargă Falcon la şcoala militară?” a întrebat mai departe mama. Indicatorul s-a mişcat puţin în cerc, s-a îndreptat încet spre „Nu!”, apoi s-a întâmplat un lucru surprinzător.

Indicatorul s-a mişcat spre alfabetul care era în partea de sus a mesei şi a indicat, pe litere, cuvântul „arme”. Am privit unul la altul.

„Fără arme!” am spus fiecare dintre noi. Ştiam că, de data aceasta, nimeni nu mai ajutase indicatorul mesei şi nu ne venea să credem ce văzusem cu toţii. Cu toate acestea, mama n-a fost deloc tulburată. Chiar în seara aceea, a vorbit la telefon cu tata. În final, el a fost de acord să-mi trimită bani pentru finanţarea noii mele aventuri.

Imediat după Anul Nou, m-am mutat la căminul şcolii. Cu multă grijă, mi-am pus lucrurile în sertare şi mi-am agăţat cămăşile şi hainele în dulap. *Vor fi, desigur, impresionaţi când vor vedea cât de ordonat sunt*, mi-am spus.

Habar n-aveam cât de mult mă înşelam. La şcoală, fiecare lucru îşi avea locul lui. Erau reguli cu privire la locul unde trebuiau agăţate hainele şi în ce ordine. Erau reguli cu privire la locul unde trebuiau păstrate cărţile. Erau reguli cu privire chiar şi la cât de lung, de lat sau de gros trebuia împachetată lenjeria de corp şi în ce sertar trebuia să fie păstrată.

Cei nou-veniţi în şcoală erau supuşi la tot felul de tratamente ridicole. În mod frecvent, eram opriţi în hol de gradaţi. Ni se cerea să stăm în poziţie de drepţi, să ţinem bărbia cât mai sus cu putinţă şi să repetăm fraza următoare: „Un nou-venit este lepădătura pământului, să trăiţi!”. Punând „să trăiţi” după fiecare cuvânt, fraza suna cam aşa: „Un, să trăiţi, nou, să trăiţi, venit, să trăiţi, este, să trăiţi, lepădătura, să trăiţi, pământului, să trăiţi, să trăiţi!”. Şi toate acestea trebuiau să fie spuse privind fix, cu faţa drept înainte. Dacă nu spuneai totul perfect, trebuia să repeţi. Lucrul acesta se întâmpla în mod

frecvent.

Ziua începea devreme. Deşteptarea se dădea prin sistemul de difuzoare, la ora 6 dimineaţa, şi nu ne puteam moşmondi. Apelul avea loc pe platou, la ora 6: 30, şi trebuia să facem şi duş până atunci. Pe timp de iarnă, dacă nu-ţi uscai bine părul înainte de a te grăbi spre platou, putea să-ţi îngheţe pe cap. Dacă ajungeai o secundă mai târziu, erai considerat întârziat şi tratat în consecinţă.

După aceea, ne grăbeam să facem curăţenie în camere. Dacă, uneori, camera cuiva nu ieşea bine la inspecţie, cearşafurile erau smulse de pe pat, camera era răvăşită şi cel în cauză trebuia să o ia de la capăt. Cearşafurile trebuiau să fie atât de bine întinse încât să poată sări o monedă. Cu toate acestea, faptul că trebuia să-ţi faci ordine în cameră nu era o scuză pentru a întârzia. La masă mergeam încolonaţi, de obicei în pas alergător.

Niciodată nu ezitau să folosească pedeapsa corporală. Nu era aplicată însă de către caporali. De regulă, era administrată de un ofiţer, un militar dur. Îmi amintesc de momentul în care, pentru prima dată, un profesor mi-a ordonat să mă aplec peste bancă. Şi-a scos cureaua cazonă, cu capse metalice, şi m-a lovit cu toată puterea în partea posterioară. Am zburat cu bancă cu tot, căzând peste alte două bănci. Am scos un ţipăt şi clasa întreagă a izbucnit în râs. Nu aveam decât unsprezece ani, dar profesorul nu înceta să-mi spună:

— Acum eşti bărbat! Eşti bărbat!

Am învăţat curând că nu trebuie să plângi, nu trebuie să dai telefon sau să povesteşti acasă şi să te lamentezi. În caz contrar, ajungeai de râsul şcolii.

Ofiţerii nu ne băteau întotdeauna cu o curea. Uneori, ne trăgeau de păr sau ne loveau straşnic în cap. Chiar dacă toţi băieţii erau din familii bogate, ofiţerii nu răsfăţau pe nimeni. Prietenul meu, Rafael Trujillo, fiul dictatorului Republicii Dominicane, era unul dintre bobocii şcolii. Rafael şi cu mine eram prieteni buni şi eram împreună atunci când a primit vestea că tatăl său a fost ucis într-un accident în Spania.

Obligaţia de a merge duminica la biserică mi-a adus o serie de neplăceri.

— Trebuie să-ţi alegi o biserică şi să iei parte în fiecare duminică la serviciile religioase, mi s-a spus.

Desigur, lucrul acesta ni se cerea pentru a se păstra evidenţa participării la serviciile religioase.

— Nu pot, le-am spus eu. Dacă aş lua parte numai la serviciile religioase mozaice, s-ar supăra tata. Dacă aş participa la serviciile divine protestante, s-ar supăra mama.

Nu le-a plăcut răspunsul meu. Dar nici nu prea au avut ce să facă. Aşa că, în mod alternativ, mergeam când la slujbele iudaice, când la cele protestante. Într-o duminică, am luat parte la slujba din Biserica Catolică, dar m-a deranjat faptul că preotul fuma în timp ce oficia slujba, aşa că niciodată n-am mai mers acolo.

Imaginea pe care o aveam despre Dumnezeu nu era foarte plăcută. În cadrul serviciilor religioase catolice şi protestante ni se spunea, în esenţă, că dacă eşti bun vei merge în cer, dar dacă eşti rău, atenţie! Dumnezeu are o cameră de tortură, numită iad, unde te vei răsuci şi vei arde toată veşnicia în sulf şi smoală topită. Nu mi se părea corect ca Dumnezeu să-i pedepsească pe oameni de-a lungul veşniciei numai pentru păcatele săvârşite într-o viaţă atât de scurtă. De asemenea, mi se părea fără sens ca Dumnezeu să arunce pe cineva în iad înainte de ziua judecăţii. Credeam că Dumnezeu este crud şi nu vedeam cum ar putea să-L iubească cineva. Mai târziu în viaţă, am fost fericit să descopăr că acest concept al iadului nu era biblic.

În vara care a urmat, Falcon şi cu mine am mers într-o tabără, pe o insulă din Marea Caraibilor, unde am făcut scufundări, schi nautic şi tot ceea ce fac tinerii în taberele de vară.

Am fost muşcat de un păianjen otrăvitor şi era aproape să-mi pierd piciorul din cauza infecţiei. Am încercat să furăm o ambarcaţiune şi să fugim cu ea pe o insulă nelocuită. În rest, a fost o vară normală. Deşi m-am

bucurat de libertate, am fost gata să încep un an nou la Şcoala Militară.

Anul al doilea n-a semănat deloc cu primul. M-am pomenit numit secretar al companiei, cu gradul de sergent. Fiecare companie avea numai un secretar şi m-am umflat în pene de mândrie când m-am uitat la noile trese de pe uniforma mea. Acum, desigur, eu eram cel care le dădea ordine celorlalţi cadeţi, în loc de a le primi. Scriam rapoarte, eliberam certificate, primeam şi eliberam medicamente şi îndeplineam şi alte misiuni care trebuiau rezolvate. Era o activitate potrivită pentru spiritul meu liber, activitate care să mă facă ordonat. Acum, aveam o scuză oficială atunci când întârziam şi mergeam oriunde doream şi când doream. Mai presus de toate însă, mă simţeam bine şi-mi făceam datoria cum trebuie.

Provenind din părinţi care se ocupau cu afaceri, eram, în mod natural, foarte competitiv. Camera noastră era mereu inspectată şi am câştigat medalii în practicarea multor sporturi, inclusiv lupte, fotbal, înot şi scufundări. Notele mele au crescut şi, pentru prima dată în viaţa mea, din punct de vedere şcolar, mă descurcam bine. Eram mai mult decât mulţumit atunci când eram rugat să-i învăţ pe alţii ce şi cum să facă pentru ca bocancii şi cataramele de la curea să strălucească. Anul acela va rămâne pentru totdeauna în amintirea mea ca fiind cel mai fericit şi cel mai rodnic an din zilele mele de şcoală. Sunt convins că aş fi fost toată viaţa un neisprăvit, dacă n-aş fi primit educaţia pe care am primit-o acolo.

Dar, întrucât eram într-o şcoală de băieţi, vorbeam foarte mult despre fete. De fapt, chiar şi cei care aveau opt-nouă ani vorbeau despre ele. Sunt convins că, în realitate, nu erau chiar atât de interesaţi pe cât încercau să pară, dar era cel mai „tare” lucru pe care îl aveau de făcut. În cele din urmă, am hotărât că fetele sunt pentru mine lucrul cel mai important, însă nu era nicio fată în tot campusul.

Dacă e-aşa, nu mai am ce să caut la şcoala asta. Anul viitor mă duc acolo unde sunt şi fete.

EVADAREA

După o vară plăcută, în care am făcut scufundări, am practicat schi nautic şi m-am învârtit în jurul fetelor, m-am întors la New York. Mama a găsit o şcoală particulară, numită Bentley, care era frecventată în principal de copii evrei. Fetele le atribuiau celor ce veneau de la o şcoală militară o aureolă romantică şi iată-mă, un prim specimen de acest soi, în formă (din punct de vedere fizic), bronzat şi sigur pe mine. Băieţii mă respectau, pentru că eram bun la bătaie, dar această acceptare s-a dovedit a fi spre ruina mea. Eram atât de disperat după iubire şi acceptare, încât imediat am început să adopt tot felul de obiceiuri rele. Iniţial, furam zilnic din tabachera mamei câte o ţigară, aşa că puteam să umblu fără rost şi să fumez împreună cu alţii prin faţa şcolii. Dar nu m-am oprit aici. Am început să iau câte două ţigări pe zi, aşa încât să am una de fumat şi în drum spre casă, şi n-a trecut mult până când am început să fur bani ca să-mi pot cumpăra ţigări.

Eram dispus să fac tot ceea ce prietenii îmi cereau să fac. Odată, la Miami, am sărit de pe pod în golf. Cu cât mă comportam mai nebuneşte, cu atât mă bucuram de o mai mare atenţie, iar băieţii începuseră să mă numească „Nebunul”. Notele mele au început să devină din ce în ce mai mici, până când m-am trezit că nu mă mai puteam stăpâni şi că eram foarte nefericit.

Într-o zi, după cursuri, câţiva dintre noi ne plimbam în jurul staţiei de autobuz, discutând şi fumând. Două fete erau într-adevăr adorabile, iar eu am vrut să le impresionez, aşa că, dintr-un impuls de moment, am spus:

— Şcoala asta este plictisitoare. Nu se întâmplă nimic deosebit aici. Mă gândesc s-o abandonez. Să fug.

O blondă mică şi drăguţă, pe nume Lou, a spus cu respiraţia întretăiată:

— O, nu, Doug! Nu poţi face asta! Unde ai să te duci? a adăugat ea, cu ochii mari şi îngrijoraţi.

— Ce ai să faci ca să poţi avea bani? a întrebat apoi o brunetă drăguţă, cu o înfăţişare deosebită.

— N-o să plece. Vrea doar să se dea mare – m-a provocat Rod.

Ca unul care obişnuia să se dea mare, lui Rod nu-i plăcea toată această atenţie de care mă bucuram. Dar, înainte de a-mi da seama, mă băgasem singur la colţ şi singura cale de a ieşi de acolo era să merg până la capăt. De nu, mă făceam de râs. Iar lucrul acesta, desigur, era inadmisibil.

În noaptea aceea, n-am putut dormi, plănuind ceea ce aveam de făcut. Ştiam unde îşi ascundea mama banii, aşa că i-am luat 300 de dolari şi am urcat într-un autobuz care mergea spre nord, spre vechiul şi favoritul meu loc. Am urcat pe dealurile de lângă Şcoala Militară şi am rămas acolo câteva zile. Din locul în care mă aflam, puteam vedea clădirile şi tânjeam să mă întorc acolo. Cu fiecare zi petrecută în pădure, mă simţeam tot mai singur, până când, în cele din urmă, am renunţat la fuga mea şi m-am întors acasă. Cel puţin nimeni nu putea să râdă de mine. Privind înapoi, mă întreb cum de am putut să-mi întristez astfel părinţii, dar, la data aceea, nu m-am gândit că îi păsa cuiva de mine, aşa că nici mie nu-mi păsa de nimeni.

Experienţa primei mele „evadări” a dat naştere ideii unei adevărate aventuri şi, curând, am început să pun la punct un nou plan. Împreună cu câţiva prieteni, urma să merg în Mexic, unde puteam face tot ce ne plăcea şi unde ne-am fi descurcat pe cont propriu, cultivând marijuana. Aveam un prieten pe care îl simpatizam foarte mult, David McLean, un tip din India, cu o înfăţişare cuceritoare. Arăta bine şi avea un zâmbet strălucitor, care atrăgea fetele ca mierea albinele. Când eram cu el, mă simţeam şi eu popular. Lui îi plăcea îndrăzneala mea, aşa că neam potrivit foarte bine. Dar aveam nevoie de o a treia persoană care să ne ajute. Cine să fie?

— Să-l întrebăm pe Victor, a sugerat David. L-am auzit vorbind despre planul lui de a fugi de-acasă.

— Nu ştiu, am spus. E cam înfumurat, după părerea

mea.

Dar, analizând alte câteva posibilităţi, în cele din urmă am hotărât să vorbim cu Victor şi să vedem dacă era interesat. La auzul propunerii, acesta a sărit în sus bucuros.

— Aduceţi paşapoartele, le-am spus. Nu vreau să avem necazuri cu autorităţile mexicane.

— Unde vom găsi seminţe ca să cultivăm marijuana? a vrut să ştie Victor.

— Nu vă faceţi probleme, i-am asigurat. Cunosc un prieten care ne va vinde destule seminţe, cât pentru a cultiva o fermă întreagă. Problema va fi cum s-o introducem în ţară fără să fim prinşi.

Am analizat diferite idei şi, în cele din urmă, ne-am oprit la una despre care aveam simţământul că era soluţia cea mai bună. Am făcut o gaură în paginile unei Biblii şi am îngrămădit seminţele de marijuana acolo. La început, mi s-a părut un sacrilegiu, dar, deoarece ei n-au ridicat nicio obiecţie, mi-am înăbuşit conştiinţa.

Am făcut planurile cu multă grijă şi, în cele din urmă, a venit şi ziua plecării.

— Ne vom întâlni la gară, le-am spus eu. Luaţi haine bune şi îmbrăcaţi-vă curat! Ne vor depista dacă ne îmbrăcăm ca nişte fugari.

Victor însă n-a vrut să asculte. Când ne-am întâlnit la gară, avea pe el o haină militară veche, o şapcă murdară de mecanic şi o pereche de blugi zdrenţuiţi. Toate lucrurile le avea într-un rucsac pe care-l ducea în spate. Îi mai lipsea doar un semn mare pe care să scrie: „Sunt fugit de-acasă”.

Ne-am cumpărat bilete şi am aşteptat sosirea trenului. În timp ce aşteptam, trei poliţişti au venit în zona în care ne aflam. Mi-am ţinut respiraţia, dar ei au trecut pe lângă David şi pe lângă mine şi l-au înconjurat pe Victor. Au început să-i pună întrebări. David şi cu mine ne comportam ca şi când nu l-am fi cunoscut, aşa că ne-am urcat în tren împreună cu alţi pasageri. Am găsit locuri şi ne-am aşezat.

— O! A fost extraordinar! Ai ştiut bine cum să te îmbraci! Nici nu s-au uitat la noi! a spus David exaltat şi cu răsuflarea întretăiată.

Timp de câteva ore am călătorit vorbind în şoaptă, dar libertatea noastră a avut o viaţă scurtă. Într-un orăşel din Pennsylvania, mai mulţi detectivi din poliţie s-au urcat în tren şi s-au îndreptat încet spre locul unde ne aflam noi.

— Pe noi ne caută, i-am şoptit lui David. Să mergem în spate.

Dar acolo erau alţi ofiţeri de poliţie care ne aşteptau. N-a fost nicio problemă să ne prindă. Victor „ciripise" despre noi, le spusese poliţiştilor numele noastre, ce planuri aveam şi cum arătam. În curând, ne-am văzut închişi într-o celulă împreună cu un băiat de zece ani, care omorâse cu o bâtă de baseball o bătrână, pentru a-i lua banii. Numai privindu-l mi se făcea pielea ca de găină.

Responsabilul de la Secţia delincvenţă juvenilă s-a purtat cu noi cu multă bunătate, dar mi-e teamă că n-am apreciat eforturile lui. Fiind creştin, el a încercat să ne vorbească despre Dumnezeu şi iubirea Sa, dar eram atât de plin de prejudecăţi în legătură cu lucrurile pe care prietenii mei evrei mi le spuseseră împotriva creştinilor, încât nici nu am dorit să aud ce avea el de spus.

Eram de două zile în Secţia delincvenţă juvenilă, când am auzit cheia răsucindu-se în broască. Uşa s-a deschis larg şi în prag au apărut doi detectivi bine îmbrăcaţi.

— Băieţi, luaţi-vă lucrurile! Veţi zbura spre casă. Mamele voastre şi câţiva ofiţeri de poliţie vă vor aştepta la aeroport, la New York, aşa că să nu încercaţi să faceţi vreo năzdrăvănie.

Nodul din stomac mi-a dispărut şi am simţit o mare uşurare. Nu-mi făcea plăcere să dau ochii cu mama şi cu poliţiştii, dar poate că avea să se ivească vreo posibilitate de a scăpa.

Când ne-am urcat în avion, ne-au dat banii şi lucrurile personale. Hm! Ce mişcare nesăbuită! De fapt, era tot ce ne trebuia. La aeroportul din New York,

personalul de serviciu a pus scările de coborâre din avion, însoţitoarele de zbor au deschis uşa avionului şi am putut vedea oamenii care aşteptau în aeroport. Dave şi cu mine am ieşit din avion odată cu ceilalţi pasageri, dar, în loc să mergem la terminal, am sărit peste bare şi am fugit.

Ne aşteptam să auzim vreun poliţist fluierând sau ceva agitaţie, dar se pare că nimeni n-a observat fuga noastră. Am oprit un taxi şi am mers câţiva kilometri spre nord. Priveam aparatul de taxat, care înregistra, şi am schimbat între noi priviri îngrijorate.

— Lăsaţi-ne la gară, i-am spus şoferului, că doar n-o să cheltuim toţi banii mergând cu taxiul, i-am spus apoi în şoaptă lui David. Trenul nu costă atât de mult.

— Bine, a spus el, dar unde mergem?

— Ei vor crede că am pornit din nou spre sud, i-am explicat eu, aşa că o să mergem spre nord. Ce spui despre Haverstraw? Am auzit că este un orăşel drăguţ. Acolo ne putem cumpăra cele necesare pentru camping şi putem urca pe munţi.

— De acord! a spus David.

Ne-am cumpărat bilete şi ne-am urcat în tren.

În Haverstraw am pus toţi banii la un loc şi am cumpărat un cort şi câte un sac de dormit. S-a înnoptat devreme şi, în timp ce urcam printr-un cimitir, îmi auzeam zvâcnirile inimii în urechi. Ceva mă furnica pe ceafă, în timp ce părul mi se ridicase măciucă.

Există multe contradicţii stranii în ceea ce am fost învăţat în copilărie. Pe de o parte, mi s-a spus că nu există Dumnezeu, că, de fapt, totul nu este decât un mare moft biologic, fără niciun fel de viaţă după moarte. Pe de altă parte, aceiaşi oameni mi-au spus că există şi o latură mistică a vieţii, o întreagă lume spirituală. Uneori, în familia noastră aveam şedinţe de comunicare cu cei morţi. Acestea, plus toate filmele de groază pe care le văzusem de copil, nu m-au ajutat deloc în situaţia în care mă găseam. Eram sigur că nu vom supravieţui mergând noaptea printr-un cimitir, în mod deosebit într-o noapte cu lună plină. Mă aşteptam ca nişte vârcolaci sau vampiri să

iasă şi să ne tragă şi pe noi în adâncul pământului.

Nu citisem în Biblie textul din Eclesiastul 9: 5, unde se spune: „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri, dar cei morţi nu ştiu nimic”, sau versetul 10, care spune că în Locuinţa morţilor nu mai există niciun fel de cunoaştere („nici lucrare, nici chibzuială, nici ştiinţă, nici înţelepciune”). De asemenea, n-am ştiut că Iisus Hristos a spus că morţii vor dormi până la învierea care va avea loc la sfârşitul lumii. Am avut un simţământ de uşurare atunci când între noi şi pietrele acelea de mormânt s-a interpus o distanţă suficient de mare.

În timp ce luna se ridica tot mai sus pe bolta cerului, am găsit un traseu care ne-a dus în munţi. Cu cât urcam mai sus, cu atât era mai multă zăpadă, dar, fiind băieţi de oraş, nu ne-am dat seama că zăpada va fi şi mai mare şi că frigul va fi şi mai pătrunzător pe vârful muntelui. În cele din urmă, am ajuns la un mic luminiş, iar eu am aruncat cortul jos.

— Cred că este bine aici, am spus gâfâind.

— Mda! a fost de acord David. Nimeni nu ne va găsi aici. Sunt epuizat şi mi-e frig.

Ne-am apucat să ridicăm cortul. Luna strălucea pe albul zăpezii, oferindu-ne puţină lumină şi, curând, l-am terminat de montat. Având un acoperiş deasupra capului, gândurile ni s-au îndreptat spre stomacurile noastre goale. Deşi degetele ne erau îngheţate, am reuşit, încet, să deschidem o cutie de fasole şi s-o încălzim deasupra unei lumânări.

— Am să las lumânarea asta să ardă, a spus David, după ce am terminat de mâncat. Poate va încălzi puţin cortul.

Amândoi ne-am chinuit să intrăm îmbrăcaţi în sacii de dormit. Încet-încet, ne-am încălzit şi, deşi nu ne simţeam deloc bine, în cele din urmă, epuizaţi, am căzut într-un somn adânc.

Ne-am culcat devreme, dar ne-am trezit câteva ore mai târziu într-o băltoacă de apă rece ca gheaţa. Căldura de la flacăra lumânării, combinată cu căldura corpurilor

noastre, topise zăpada de sub cort, iar acum eram uzi până la piele. Am ieşit târându-ne şi ţepeni din sacii de dormit şi ne-am uitat unul la altul. Dinţii ne clănţăneau în gură şi hainele noastre ude erau lipite de corp.

— Nu ştiu care-i părerea ta, i-am spus lui David, dar eu vreau să plec de-aici.

— Sunt de aceeaşi părere, a spus el, dar ce facem cu cortul şi cu sacii de dormit?

— Îi lăsăm aici, am spus eu. Sacul de dormit este ud şi greu şi sunt prea îngheţat ca să mai strâng cortul. Să mergem!

Am plecat poticnindu-ne de-a lungul drumului de munte, care era acoperit cu un strat de câţiva centimetri de zăpadă proaspătă. Nu-mi amintesc să-mi fi fost vreodată mai frig şi să mă fi simţit mai jalnic ca atunci. În cele din urmă, am ajuns în oraş şi singurul loc încă deschis era un mic bar-restaurant. Ne-am uitat cu jind la focul călduros dinăuntru.

— Să intrăm şi să ne încălzim! am spus eu.

Am intrat şi ne-am oprit, privind în jur. Am văzut în spatele sălii o masă de biliard şi câţiva clienţi stând pe scaunele de la bar, mâncând hamburgeri şi cartofi prăjiţi. Aceştia s-au oprit şi au privit în direcţia noastră. Sunt sigur că arătam ca nişte şoareci târâţi înăuntru de o pisică, dar ne era prea frig şi eram prea flămânzi ca să ne pese.

Ne-am aşezat pe scaunele de la bar şi am comandat. Aveam mai puţin de zece dolari în buzunar, dar erau suficienţi pentru o masă şi ne mai şi rămânea ceva. Am comandat câte un hamburger şi o porţie dublă de cartofi prăjiţi. Am înfulecat hamburgerul aproape fără să-l mestec. Când am început să mănânc din cartofii prăjiţi, am încetat să mai tremur. Şi m-am simţit chiar mai bine după ce am aprins câteva ţigări. Am început să vorbim amândoi în şoaptă.

— Aici e plăcut şi cald, i-am spus lui David. Să rămânem aici! Nu vreau să mai ies din nou afară, în frigul ăla.

— Bine, dar cum? a întrebat el. În curând vor închide

şi atunci va trebui să plecăm.

— Hai să jucăm biliard! am sugerat eu. Ţi-au mai rămas ceva bani?

— Puţini, a spus el.

— Bine! Să jucăm biliard de câţi bani avem! Între timp, ne vom gândi la ceva.

Am jucat biliard şi am fumat până la închidere. Până atunci, hainele de pe noi s-au uscat şi viaţa părea mai frumoasă. Patronul s-a apropiat de noi.

— Este timpul să închidem, băieţi. Trebuie să plecaţi, a spus el, aproape cerându-ne iertare.

Am privit unul la altul, neajutoraţi.

— Nu putem, îi scăpă de pe buze lui David. Adică nu avem unde să ne ducem.

— Ştiţi, căutăm un loc de muncă, am minţit eu. Am lucrat la New York, dar am fost concediaţi şi nu avem bani de hotel.

Patronul nu ştia ce să spună. După o pauză lungă, a spus:

— Aşteptaţi o clipă.

A plecat la bucătărie, unde soţia sa era ocupată cu strângerea lucrurilor pentru închidere. Nu peste mult timp, s-a întors.

— Vreţi să rămâneţi la noi câteva zile? Putem să vă ajutăm şi să vă dăm ceva de făcut. Poate că, între timp, găsiţi şi de lucru.

Am acceptat cu recunoştinţă oferta lui, bucuroşi la gândul unui pat uscat şi cald şi al mâncării.

De noul nostru cămin ne-am bucurat doar câteva zile. Gazda noastră a intuit adevărul şi ne-a denunţat autorităţilor ca fiind fugiţi de-acasă. Poliţia ne-a luat şi ne-a dus la gară. N-avea niciun rost să-i minţim. Aveau zilnic de-a face cu fugari. Au aflat imediat cine suntem şi au luat legătura cu părinţii noştri. Mama lui David l-a luat a doua zi, dar pe mine m-a escortat un poliţist până la aeroportul din New York, unde mă aştepta mama.

— Mulţumesc, domnule ofiţer! a spus ea.

Am văzut că, într-adevăr, era rănită sufleteşte şi

supărată.

— Cum mi-ai putut face una ca asta, Doug? a strigat ea. Am făcut tot ce am ştiut şi tot ce am putut pentru tine. Lucrurile nu mai pot continua aşa. Vei merge să stai cu tatăl tău. Ţi-am cumpărat deja biletul. Avionul tău va pleca peste o oră.

O tăcere încordată s-a instalat între noi, în timp ce aşteptam avionul. Mi-a părut rău de ea. Purta ochelari de soare, dar am putut vedea că ochii îi erau roşii şi umflaţi. Ne-am spus cu răceală „La revedere!” şi m-am urcat în avion. Prăbuşindu-mă pe locul meu, am privit în gol pe geam, fierbând de mânie pe mine şi pe întreaga lume. Singurul lucru pe care nu doream să-l fac era acela de a sta cu tatăl meu. Era prea exigent.

Am ajuns bosumflat şi deprimat şi, la scurt timp, mă simţeam ca un străin în casa tatălui meu. Nu puteam să nu fiu gelos pe mama mea vitregă, Betty, şi pe fiul ei. Ea, într-adevăr, a încercat să fie drăguţă cu mine, dar nu i-am dat nicio şansă. Mă simţeam atât de neiubit şi de nedorit, încât le-am făcut tuturor viaţa un iad. În cele din urmă, Betty i-a dat un ultimatum tatălui meu: „Ori pleacă el, ori eu”. Nimeni nu părea surprins de lucrul acesta.

Tata m-a mutat la un hotel de-al său şi, în fiecare zi, trimitea o maşină să mă ia. Conform noului meu program, lucram o jumătate de zi pentru tata la hangarele de la aeroport şi o jumătate de zi mergeam la şcoală. Mă simţeam ca un sclav care n-avea niciun cuvânt de spus în dreptul vieţii lui şi uram lucrul acesta.

Tata a început să primească o dată pe săptămână telefon de la director, care-i spunea că lipseam de la ore, că nu-mi făceam lecţiile sau că eram un element perturbator. Apoi, tata mă lua şi mergeam să mâncăm în oraş şi stăteam de vorbă. Îmi făcea plăcere atunci când stătea de vorbă cu mine. Simţeam că, într-adevăr, îi păsa de mine, dar avea dificultăţi în a-şi exprima sentimentele.

Totuşi el a fost categoric şi explicit cu privire la un lucru. Mi-a spus că, dacă nu mă dau pe brazdă, următoarea mea oprire va fi la o şcoală de corecţie şi ştiam

că vorbea serios. Am încercat pentru un timp să fiu cooperant, dar, în cele din urmă, n-am mai putut sta nici măcar o zi. Am plănuit să fug din nou.

Dar am intrat iarăşi în bucluc. Împreună cu prietenul meu Joe, am hotărât să mergem să înotăm în ocean. Niciunul dintre noi nu avea însă slip de baie. Fiind întuneric, am mers şi am făcut baie în pielea goală. Am înotat şi ne-am jucat cu valurile cam o jumătate de oră. Apoi, am zis:

— Mi-e foame, hai să ieşim, să ne luăm hainele şi să mergem în casa aceea veche şi părăsită de pe plajă. Putem sta acolo până ne zvântăm bine.

Am ieşit din apă, ne-am luat hainele şi ne-am dus în casa aceea veche. Uşa a scârţâit când am împins-o. Am închis-o în urma noastră şi am început să umblăm prin casă.

— Bate vântul, a spus Joe. Ia ascultă cum se lovesc obloanele astea vechi!

— Am observat, am spus eu. Să căutăm în jur să vedem dacă nu cumva găsim ceva pe care să-l folosim în loc de prosop. Trebuie să ne îmbrăcăm înainte să vină cineva şi să ne vadă. Din asta poate ieşi un mare scandal.

Am început să căutăm prin camere, ca să vedem ce am fi putut găsi, când uşa din faţă s-a deschis şi au intrat doi poliţişti.

Nu mă mândresc deloc cu faptul că am fost arestat pentru comportament indecent. Am crezut că mor de ruşine, dar am înfruntat situaţia cu îndrăzneală. Ne-au dus la poliţie şi ne-au interogat, încercând să afle cine suntem, dar mi-am ascuns cu grijă adevărata identitate. Ştiam că mă vor da pe mâna tatălui meu, de îndată ce vor afla cine este, şi acesta era ultimul lucru pe care îl doream. Aşa că le-am spus că numele meu este Adam Fisher şi că eram din New York. Mau ţinut în închisoare cam o săptămână.

Am început să mă întreb dacă nu cumva făcusem o greşeală. În închisoarea aceea, băieţii albi erau în minoritate. Cei negri şi cubanezii se purtau foarte dur cu noi, dar am rezistat. În fiecare zi, ofiţerii de poliţie mă

interogau, până într-o zi când, neintenţionat, le-am dat numele real al şcolii pe care o urmasem. În câteva ore, au reuşit să afle cine eram şi l-au sunat pe tatăl meu.

Am oftat când am urcat în noul său Lincoln. N-a spus niciun cuvânt în timp ce am mers cu maşina, dar ştiam că ajunsese la capătul răbdării.

Mama, întotdeauna gata să încerce ceva nou, a discutat situaţia mea cu tata.

— Are nevoie de o şcoală în care să se poată exprima, a spus ea. Am găsit o şcoală numită Pinehinge. Este o şcoală experimentală, în Maine. Filosofia lor este aceea că tinerii vor învăţa lucrurile care sunt importante pentru ei. Doug nu va învăţa niciodată lucruri de care nu este interesat. Şcoala asta e menită să-l aducă pe calea cea bună.

Deşi opta pentru o şcoală cu o disciplină severă, tata s-a lăsat convins. În definitiv, ideile lui nu dăduseră niciun rezultat.

ÎN SFÂRŞIT, LIBER!

Mama era încântată de Pinehinge.

— O să-ţi placă, Doug. Poţi alege clasa pe care o doreşti, plus că acolo nu sunt materii obligatorii. Poţi învăţa când vrei şi ce vrei. Mai este numită şi şcoală liberă!

Suna extraordinar pentru mine. De fapt, era chiar mai liberă decât îşi imagina oricare dintre noi. Profesorii erau foşti hipioţi şi existau numai trei reguli în şcoală, pe care, desigur, toţi le ignorau: „Fără droguri, fără sex, fără bătăi”.

Dormitoarele şi camerele, pentru cei care doreau, erau mixte. Erau aproape patruzeci de elevi, începând de la vârsta de opt ani şi până la vârsta de optsprezece ani.

Nu trebuia să te scoli dimineaţa, dacă nu voiai, şi nu erai obligat să mergi la cursuri, dacă nu doreai; nu trebuia nici să mergi la masă, dacă nu voiai să mergi. Această ultimă porţie de libertate avea să ducă, în cele din urmă, la

închiderea şcolii.

Ni s-a spus că putem învăţa tot ce dorim să învăţăm şi aşa am făcut. Am învăţat cum să pipăm tutun, cum să fabricăm bere şi LSD. În clasă, dacă doream, fumam fie tutun, fie marijuana. Aici am întâlnit un băiat din Brooklyn, pe nume Jay, care m-a iniţiat în câteva dintre tainele esenţiale ale unui jaf.

Jay şi cu mine aveam unele lucruri în comun. Mama lui era evreică, la fel ca a mea. Tatăl lui avusese legături cu mafia, dar fusese ucis. Deşi Jay avea cincisprezece ani şi o minte ascuţită, singurul cuvânt pe care îl putea citi era STOP, de pe semnele de circulaţie. Mai mult de-atât nu ştia să citească. Avea un îngrozitor accent de Brooklyn, încât până şi unora din New York le era greu să-l înţeleagă şi cred că era mult mai sălbatic, mai nebun şi mai nimicitor decât mine. În nopţile de iarnă, mă lua cu el în cabanele de vară din Maine care erau nelocuite şi-mi arăta cum să pătrunzi în ele şi unde să ascunzi obiectele furate.

Deoarece nu trebuia să mergem la ore, dacă nu voiam, am luat parte la puţine cursuri. Îmi pierdeam timpul cu prietenii şi cu fetele. Luam parte la ora de educaţie fizică, în mod deosebit când schiam. Majoritatea dintre noi am petrecut destul timp în munţii Abram, şcoala ducându-ne de trei ori pe săptămână la schi. Am ajuns să fiu un schior bun, în acel an. Împreună cu prietenul meu Jay, obişnuiam să fumăm marijuana în timp ce urcam cu telescaunul şi apoi, la coborâre, făceam tot felul de lucruri trăsnite şi nesăbuite. Nu ne temeam că ne-am putea răni sau că am putea chiar muri. Dacă îi ceream să sară de pe un loc înalt, o făcea. Apoi, căuta un loc şi mai înalt şi mă provoca să sar eu de acolo. Adesea nu ne mai controlam şi cădeam, dar nu ne-am rupt niciodată oasele şi nici nu ne-am rănit grav.

Într-o zi, am văzut un anunţ la avizierul şcolii:

SILVA MIND CONTROL

Învaţă cum poţi să câştigi la loterie, să vindeci oameni, să faci ca lucrurile să meargă şi să-ţi controlezi

viaţa.

Părea un curs pe care merita să-l faci. M-am hotărât să mă duc. Cursul a durat cam două săptămâni. Profesorul prezenta câte un concept nou, iar noi discutam şi puneam întrebări.

Apoi, formam grupe mici şi puneam în practică cele discutate. „Subconştientul este mai puternic decât conştientul”, ne explica profesorul. Printr-un fel de autohipnoză, eram provocaţi să pătrundem în nivelurile mai profunde ale minţii. Exerciţiul acesta era prezentat ca fiind o colaborare cu Dumnezeu sau ca un lucru pe care Dumnezeu îl aprobă, când, de fapt, era exact contrariul. „Iisus”, ne explica profesorul nostru, „a descoperit cum putem folosi puterea minţii şi aşa i-a vindecat El pe oameni. Dumnezeu este în tine. Tu eşti Dumnezeu”. Necunoscând Biblia, nu ne-am dat seama că, de fapt, lucram cu Satana. N-auziserăm niciodată că vrăjitoria este interzisă în Sfânta Scriptură şi că Satana se preface într-un înger de lumină. N-auzisem niciodată de Efeseni 6: 12, aşa că eu credeam ce ne spunea profesorul. O putere supranaturală însoţea experimentele noastre, iar noi o simţeam.

Unii cursanţi se lăudau cu noua lor putere pe care o căpătaseră. Câţiva dintre noi stăteam într-o zi în hol, discutând aprins despre experimentele pe care le făcuserăm.

— Nu cred aşa ceva, a spus Laura batjocoritor. Voi credeţi că se întâmplă ceva, dar, în realitate, totul este numai în mintea voastră.

Laura nu participa la cursurile respective.

— Dar ceva se întâmplă, am declarat cu convingere. Există putere în acest lucru şi pot s-o dovedesc.

— Ei, nu mai spune! Şi cum ai să faci asta? a întrebat Laura.

— Am să vindec pe cineva, am spus eu. Nu, voi pune diagnosticul şi apoi voi vindeca. Spune-mi numai pe cine vrei să vindec şi voi face lucrul acesta, am spus eu,

provocând-o.

— Foarte bine, a spus ea, privindu-mă drept în ochi. Spune-mi când şi unde şi voi fi acolo.

Am hotărât să ne întâlnim în hol la ora 19. Am aranjat câteva scaune într-un colţ liniştit şi am aşteptat.

— Ia loc, am invitat-o eu când a venit şi ne-am aşezat faţă în faţă. Spune-mi ce vrei să fac!

— Doresc să consulţi o persoană care este bolnavă şi să-mi spui ce boală are.

— Trebuie să-mi dai numele şi adresa persoanei, am spus şi ea mi le-a dat.

Mi-au trebuit numai câteva minute pentru a intra în acea stare de autohipnoză, numită nivelul Alpha al creierului. Imaginea unei femei mi-a apărut pe ecranul minţii şi am început s-o descriu.

— Văd o femeie cam de patruzeci şi cinci de ani. Este brunetă şi poartă ochelari. Este de statură medie.

Laura şi-a lovit fruntea cu palma.

— O, nu! Nu pot crede. Este mama mea!

Apoi, am început să cercetez corpul mamei ei de la cap în jos, ca să pot localiza problema. Când am ajuns la organul ei de reproducere, am putut vedea că nu era în regulă ceva.

— Mama ta este sterilă, am anunţat-o eu pe Laura. Nu poate avea copii.

Laura a rămas cu gura căscată.

— De unde ştii? Cum ai putut afla? Eu n-am spus nimănui că am fost adoptată, pentru că mama mea n-a putut avea copii. O poţi ajuta?

— Voi încerca, i-am spus şi am intrat mai profund în subconştientul meu.

Am fost avertizaţi să nu mergem prea adânc în subconştient, ca să nu pierdem controlul. Nu-mi mai amintesc exact, dar ştiu că am făcut un fel de chirurgie psihică. N-am aflat niciodată rezultatul. Dacă ştiam atunci ceea ce ştiu acum, aş fi fost îngrozit.

M-am împrietenit cu Evan Owens, o persoană foarte neobişnuită, ca şi mine, dar într-un alt sens. El avea numai

treisprezece ani, dar avea coeficientul de inteligenţă 165. Părinţii îl trimiseseră la Pinehinge în speranţa că vor găsi ceva care să-i provoace geniul, dar pe el nu-l interesa nimic. El găsea plăcere în a bea şi a fuma marijuana împreună cu noi, ceilalţi. Unii copii deştepţi pe care i-am cunoscut erau plictisitori, dar nu şi Evan. El avea simţul umorului, făcându-ne să râdem. Chiar avea un aspect comic. Părul, lung de aproximativ treizeci de centimetri, şi-l făcea în stil afro, fapt ce contribuia la înfăţişarea lui caraghioasă. Capul îi arăta ca o minge gigantică de puf de păpădie. Când se scula dimineaţa, arăta ciudat, pentru că părul îi era turtit pe partea pe care dormise.

— Hai să mergem în oraş şi să luăm câteva baxuri de bere, a propus Evan într-o zi. Este prea linişte pe-aici!

— Sună bine, am spus eu.

Aveam un permis de conducere din statul Florida, pe care am schimbat data naşterii mele, din 1957 în 1952, ceea ce mă făcea, în mod „legal”, destul de „în vârstă” ca să pot cumpăra băuturi alcoolice.

Liniştitul orăşel Waterford, Maine, cu locuitorii lui respectabili şi bisericoşi, îi privea cu dezgust pe elevii de la Pinehinge, şi pe bună dreptate. Elevii nu numai că arătau ca ceva dintr-un vis urât, cu hainele lor vechi şi lungi şi cu părul slinos, dar îi mai şi insultau pe localnici cu obscenităţi şi cuvinte răutăcioase, fiind, de asemenea, acuzaţi de propagandă comunistă şi că le vindeau droguri copiilor din zonă.

În timp ce ne făceam cumpărăturile într-un magazin, am văzut un om care se uita la noi.

Era îmbrăcat într-un costum de camuflaj şi avea pe cap o pălărie de vânător. Am încercat să scap de tremurul care pusese stăpânire pe mine, pentru că recunoscusem acea privire bolnavă, violentă, de pe timpul când umblam pe străzile New York-ului. Când am văzut că ne urmăreşte şi după ce am ieşit din magazin şi că se urcă în camioneta lui, am ştiut că lucrurile nu stăteau deloc bine. Mi-am îndreptat privirea spre camioneta lui şi am văzut un rastel în geamul din spate şi, atârnate de el, o puşcă simplă şi

una de vânătoare. Evan a zărit şi el armele. Când am ajuns la trei sute de metri depărtare, omul a pornit motorul şi a început să ne urmărească mergând încet.

Nu era greu de ghicit ce avea în minte. Plănuise să ne urmărească până la marginea oraşului şi, când urma să fim destul de departe în pădure, avea să ne facă felul. Nimeni nu ar fi ştiut ce s-a întâmplat şi, chiar dacă am fi fost găsiţi, nimănui nu avea să-i pese.

Evan şi cu mine ne-am întors privirile încercând să ne comportăm normal. Deodată, Evan a spus aproape sufocându-se:

— Doug, a oprit maşina şi îşi ia puşca.

— S-o ştergem! am spus eu.

Am părăsit drumul şi ne-am afundat în pădure, fără a mai ţine cont de mărăcinii care ne zgâriau sau de crengile care ne loveau faţa. Cu toată energia pe care ne-o dădea adrenalina pompată în corpul nostru, picioarele ne zburau de minune. Curând, ne-am distanţat de el şi, atunci când am simţit că eram destul de departe, ne-am ascuns într-un boschet. Ne auzeam bătăile inimii în urechi şi durerea ne străpungea pieptul, în timp ce ne forţam să respirăm liniştit.

L-am auzit tropăind nu prea departe. Apoi, s-a oprit şi am ştiut că aştepta să ieşim din ascunzătoare. A început să tragă în boschet pentru a ne sili să fugim. Zgomotul împuşcăturilor era atât de tare, încât, îmi aduc aminte, frunzele cădeau din copaci chiar şi numai din cauza sunetului. Un glonţ a trecut şuierând pe deasupra capetelor noastre şi s-a oprit într-un copac din spate, făcând ca mai multe frunze să cadă ca o ploaie asupra noastră. După câteva minute, i-am auzit ecoul paşilor pierzându-se în depărtare.

Mi s-a părut că am rămas culcaţi la pământ o veşnicie. Am auzit fâşâitul unei pungi de hârtie şi m-am uitat la Evan, tresărind. Tocmai scotea un bax de bere din pungă, cât putea de încet.

— Ce faci? l-am întrebat nedumerit.

Credeam că el, cu geniul lui creator, plănuia o

diversiune. În schimb, a scos o cutie de bere din ambalajul de plastic şi a desfăcut-o. Berea a ţâşnit în sus, fiindcă, în timpul cât am fugit, fusese bine agitată. Evan a pus cutia la gură şi a sorbit prelung.

— Dacă tot am să mor, măcar vreau să mor beat, a şoptit el.

În timp ce dădea pe gât a doua cutie de bere, inhibiţia l-a părăsit. S-a ridicat în picioare şi a început să privească printre crengile tufişului.

— A plecat, a spus el cu voce tare.

M-am ridicat şi eu în picioare, cât mai încet cu putinţă, şi am început să mergem tiptil, uitându-ne în toate părţile, căutând un loc unde să fugim dacă l-am vedea din nou pe atacatorul nostru. Cam la o sută de metri mai jos, l-am văzut iarăşi.

— El este, stă în camionetă, am şoptit eu panicat.

Cu siguranţă, se hotărâse să aştepte să ieşim la lumină. Probabil considerase că, în cele din urmă, va trebui să ne întoarcem la şosea.

— Aud o maşină venind, i-am spus lui Evan pe nerăsuflate.

Am aşteptat până când am văzut-o venind. Inimile noastre au început să bată puternic când am văzut-o la volan pe Dottie, una dintre profesoarele de la Pinehinge, ducând câţiva elevi înapoi la şcoală. Am ieşit fuga din pădure şi ne-am oprit în mijlocul drumului făcând semne şi strigând: „Stop! Stop!”. N-a avut de ales şi a trebuit să oprească maşina, altfel trecea peste noi. Dottie a coborât geamul.

— Nu vă pot lua să vă duc la şcoală. Maşina este plină, a spus ea.

— Trebuie să ne iei, am strigat eu. Îl vezi pe tipul din camioneta aceea din drum? A tras în noi. Tocmai şi-a pornit din nou maşina.

Dintr-o privire, ea şi-a dat seama de situaţie.

— Suiţi-vă repede, a spus ea poruncitor.

Ne-am urcat peste alţi copii şi am trântit uşa după noi. Ea a pornit în trombă, conducând furioasă spre şcoală.

Puţin mai târziu, uitându-ne în oglinda retrovizoare, am văzut că omul dispăruse şi am început să respirăm din nou uşuraţi.

Deoarece unii dintre noi rareori ajungeam la masă, a trebuit să găsim o alternativă. La început, făceam un raid pe la bucătărie şi ne serveam singuri. Dar, într-o zi, am găsit lacătul pus la uşă. Nicio problemă. Am făcut un tunel până la subsol, unde era depozitată hrana, şi ne-am servit singuri. Au început să schimbe continuu lacătele de la uşă, dar n-au aflat niciodată de tunel. Am furat atât de multă mâncare, încât şcoala a ajuns la faliment şi s-a închis.

M-a făcut oare mai fericit toată libertatea aceasta? Cu greu pot spune că da. Sunt sigur că a fost unul dintre cei mai nefericiţi ani din viaţa mea. N-am avut niciun ţel. Am fost mai fericit în şcoala militară, cu toate regulile ei, decât la această şcoală libertină, fără nicio lege sau rânduială.

PEŞTERA SECRETĂ

Zvonuri destul de „colorate” au ajuns la urechile noastre despre comunităţile de hipioţi şi despre clima plăcută din sudul Californiei. Acolo niciodată nu este frig, nici chiar iarna. Poţi să-ţi întinzi cortul afară şi să mănânci din roadele pământului.

— Aşa vreau să trăiesc, i-am spus eu lui Jay. Vreau să trăiesc afară, în natură, şi să nu dau socoteală nimănui.

— O, da, a spus el entuziast. Avem cincisprezece ani. Putem să ne purtăm singuri de grijă. Să mergem să vedem despre ce e vorba.

În timpul vacanţei de primăvară, am plecat de la Pinehinge şi am făcut autostopul până în sudul Californiei. Ne-am ridicat tabăra la periferia oraşului Palm Springs. Într-o zi, nişte hipioţi ne-au plimbat prin oraş cu duba lor veche.

— Unde este un loc bun în care am putea să ne distrăm şi noi? am întrebat eu. Ştiţi vreun loc unde am putea să petrecem?

— Tahquitz Canyon este obiectivul călătoriei noastre, ne-a spus un tip înalt şi cu barbă. Este destul de departe de oraş, aşa încât „sticleţii” să nu ne deranjeze. Acolo ne putem fuma ţigările de marijuana, putem să bem bere şi să facem gălăgie cât de mult dorim. În după-amiaza asta, mergem acolo. Vreţi să veniţi cu noi?

M-am uitat la Jay.

— Cât mai departe, am spus noi la unison.

Deşi Tahquitz Canyon are o lungime de douăzeci şi cinci de kilometri, majoritatea oamenilor nu merg prea departe pentru o petrecere sau ca să se plimbe. Frumuseţea locului mă luat prin surprindere. Această vale îndepărtată a deşertului ascundea copaci şi iarbă, iar cascada m-a captivat de-a dreptul. Părea o fiinţă vie, prăvălindu-se peste marile şi netedele lespezi de stâncă. Se cufunda adânc sub stâncă, apoi ieşea la suprafaţă într-un nor de argint şi, în lumina soarelui, aceste picături fine de apă formau un curcubeu extraordinar. Nu-i de mirare că unii dintre regizori o foloseau ca fundal pentru filmele lor.

În timp ce noi toţi ne stropeam aruncând apă cu picioarele şi fumam marijuana, un bărbat şi o femeie tânără au coborât din canion. Părul lui lung devenise alb în lumina soarelui, iar pielea bronzată şi barba fără o formă anume îmi aminteau de o capră de munte. De asemenea, picioarele lui goale mă intrigau. *Cum poate să meargă cu picioarele goale, când sunt atât de mulţi cactuşi în jur*? mă întrebam în sinea mea.

Îl urma o fată frumoasă, cam de optsprezece ani, cu ochii mari şi cafenii, cu părul negru fluturând şi pielea netedă şi măslinie. Părea o combinaţie de Hawaiană şi italiancă. Într-un portbebe, în spate, ea ducea cel mai neobişnuit copil. Pielea lui puternic bronzată de soare contrasta cu părul aproape alb, ale cărui vârfuri stăteau drept în sus, ca şi când şi-ar fi băgat degetul într-o priză. Mi s-a spus că se născuse acolo, în Tahquitz Canyon, şi că îi puseseră numele Tewey Tahquitz.

— De unde veniţi? l-am întrebat eu pe bărbatul acela.

El s-a oprit un moment şi s-a uitat spre mine.

— De acasă, a răspuns el.

— Vrei să spui că trăieşti acolo… sus? am spus, făcând semn spre canion. Şi staţi acolo?

— O, da, într-o peşteră, a spus el degajat.

Acum, eu, băiatul trăit la oraş, cu greu mi-am putut stăpâni nedumerirea.

— Fără nicio îndoială, vreau să văd locul unde staţi. Ai ceva împotrivă dacă o să vin cu voi când vă veţi întoarce acasă? am întrebat eu cu nerăbdare.

— Eşti invitatul meu, a răspuns el. Noi mergem până în oraş să cumpărăm ceva alimente şi, de asemenea, încercăm să scăpăm de aceşti pui de coiot.

Apoi, a ridicat şi mi-a arătat doi dintre cei mai drăguţi pui de coiot pe care i-am văzut vreodată.

— Mama lor este o corcitură dintre câine şi coiot, a explicat el. Tatăl este sută la sută coiot. Ne vom întoarce, probabil, în câteva ore. Poţi să ne însoţeşti atunci.

Am aşteptat cu nerăbdare întoarcerea lor. Jay era întins pe jos, cu ochii pe jumătate deschişi, prea somnoros ca să înţeleagă despre ce este vorba. Când, în cele din urmă, s-au întors, m-am luat după ei şi am început să urcăm în şir indian spre canion.

— Numele meu este Jim, a spus el, în timp ce urcam pe drumul şerpuitor, iar ea este Sunny, soţia mea.

Am pus o mulţime de întrebări în timp ce mergeam. Nu peste mult timp, drumul ce urca lin i-a cedat locul unei cărări abrupte şi pietroase. Răsuflam din ce în ce mai greu, aşa că a trebuit să nu mai vorbesc, deşi, din când în când, întrebam:

— Mai e mult?

Jim răspundea:

— O, nu mai este mult. Imediat după deal.

Am văzut un deluşor înaintea mea şi am fost sigur că pot merge până acolo. Dar în curând a trebuit să înţeleg că, de fapt, el vorbea despre muntele care era înaintea noastră. N-a trebuit să treacă mult până să descopăr cât de lipsit de vigoare devenisem. După ce plecasem de la şcoala militară, am început să fumez, şi nu fumam numai

ţigări. De fapt, fumasem marijuana chiar în ziua aceea, lucru care a făcut ca urcuşul să fie şi mai greu, dar ei mergeau ca şi când ar fi fost o nimica toată. El ducea în spate un pachet cu alimente, de aproximativ douăzeci şi trei de kilograme. Sunny ducea şi ea hrană, pe lângă copil. Eu nu mă duceam decât pe mine şi de-abia mă mai puteam ţine pe picioare.

Soarele coborâse spre apus şi se întuneca din ce în ce mai mult. Mă întrebam şi mă miram cum puteau ei să vadă pe unde să meargă. Eu nu vedeam decât partea de sus a ciorapilor albi ai lui Sunny, de deasupra ghetelor, ce păreau că sar în sus şi în jos în timp ce ea mergea. Mă împleticeam, mergând de-a lungul cărării după ea, uneori de-a buşilea, străduindu-mă să nu cad. În cele din urmă, l-am întrebat:

— N-ai vrea să ne oprim şi să facem o pauză?

— Nu, ăsta nu este un loc unde să ne odihnim, a spus el.

Din fericire, am dat de câteva ori peste nişte cactuşi şi, fiindcă mă înţepasem rău, în cele din urmă au trebuit să se oprească şi să mă aştepte să-mi scot ţepii, fapt ce mi-a dat ocazia de a-mi trage puţin sufletul.

— Cât mai este? am întrebat eu.

— O, puţin.

În New York, „puţin mai departe” însemna la o stradă sau două distanţă. Pentru el era mai mult de un kilometru sau doi, de urcuş. În cele din urmă, am ajuns pe creastă, cam la o mie trei sute de metri deasupra oraşului Palm Springs. Ce privelişte incredibilă! Am putut să privim în jos la deşertul întunecat şi să vedem luminile din Palm Springs, Desert Hot Springs, Cathedral City, Palm Desert şi Indio, care se întindeau dedesubtul nostru. Ei au fumat puţină marijuana în timp ce ne odihneam. Abia apucasem să-mi trag sufletul, când şi-au luat pachetele şi au pornit din nou la drum.

— Cât de departe este? am întrebat eu.

— Nu mai e mult, m-a asigurat el. Începând de aici, vom coborî o mare parte din drum.

Era, într-adevăr, coborâre, dar era atât de abruptă, încât la fiecare pas picioarele mi se clătinau şi a trebuit să mă proptesc bine în călcâie ca să nu alunec. Deodată, am auzit clipocitul unei ape şi, nu peste mult timp, am început să trecem în zigzag peste un pârâu. Ei ştiau unde se află pietrele, dar eu am continuat să alunec şi să mă ud, fără să mai pun la socoteală trei ramuri care m-au lovit peste faţă. Deşertul întins îi făcuse loc unei jungle, care se întindea până aici, unde se găsea şi apă.

Tocmai când credeam că nu voi mai putea face niciun pas mai departe, am ajuns la peşteră. Jim a aprins o lumânare, dar eram prea obosit ca să mai privesc în jur. Am văzut numai cum Sunny a desfăşurat un sac de dormit umed.

— Poţi dormi aici, a spus ea. Noi mergem la peştera noastră de vară.

— Peşteră de vară? am întrebat eu nedumerit.

Dar ei au dispărut în întuneric şi m-au lăsat singur în locul acela sinistru. Târându-mă, imam strecurat în sacul de dormit jilav şi m-am ghemuit, făcându-mă asemenea unei mingi. Am auzit nişte zgomote ca un fâşâit, despre care am aflat mai târziu că erau scoase de şoareci, dar atunci, în mintea mea, ele păreau ale unor şerpi cu clopoţei sau ale unei pume gata să se arunce asupra mea. Eram prea obosit ca să văd despre ce este vorba. În cele din urmă, m-am încălzit suficient de mult încât să cad într-un somn adânc, auzind în depărtare urletul unui coiot, un ţipăt jalnic de bufniţă şi zgomotele înfricoşătoare din peşteră.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, dacă n-aş fi avut dureri în tot corpul, aş fi crezut că am murit şi am ajuns în rai. Soarele strălucea în toată splendoarea lui. Un lac liniştit, cu o apă clară asemenea cristalului, alimentat de un mic şi clipocitor şuvoi de apă, se afla chiar în faţa peşterii şi câteva păsări ciripeau vesele nu prea departe. Jim şi Sunny se întorseseră şi făceau plajă pe o stâncă, aproape de mine, purtând „costumele” de la naştere. Copilul se juca lângă apă, iar alături, căţeaua-coiot, întinsă

pe jos, îşi hrănea puii care îi mai rămăseseră. Mirosul de mâncare gătită la un foc în aer liber mi-a amintit că nu mai mâncasem de mult timp şi aroma a făcut să-mi lase gura apă.

N-am ştiut cum să mă comport în prezenţa a două persoane care erau în pielea goală. Până la data aceea, nu mă confruntasem cu aşa ceva, dar, după un timp, mi s-a părut cu totul natural, aşa că m-am făcut că nu bag în seamă lucrul acesta. Am găsit modul lor de viaţă foarte asemănător cu ceea ce-mi plăcea şi mie. Ei trăiau, în cea mai mare parte, rupţi de restul lumii.

Erau acolo struguri sălbatici şi fructe cu miezul zemos. Sunny a făcut o mâncare gustoasă dintr-o anume parte a unui soi de papură, ei având şi o grădină de zarzavat. Cultivau chiar şi marijuana. Capre sălbatice, cu coarne mari, rătăceau prin munţi. Şi, cu toate că erau protejate prin lege, când doreau să mănânce carne, Jim nu trebuia decât să-şi ia puşca şi să aducă acasă o capră sau un cerb.

Ştiam că nu puteam rămâne acolo. Îl lăsasem pe Jay jos în camping şi el mă aştepta, dar în mintea mea m-am hotărât ca, într-o zi, să devin un om al peşterilor.

A doua zi, Jay şi cu mine am pornit din nou la drum.

Ne-am oprit la Santa Monica, aproape frânţi de oboseală. Soarele era acum la orizont, în timp ce şoferul a oprit la un colţ.

— O să vă las aici, a spus el. Eu mă îndrept spre est.

— Mulţumim, am spus noi, în timp ce ne luam bagajele şi închideam portiera maşinii.

— Ei bine, unde vom petrece noaptea? a întrebat Jay. Nu vreau să dorm în stradă, aici, unde nu cunosc pe nimeni.

— Să întrebăm pe cineva unde am putea găsi o cameră ieftină, am sugerat eu.

— Măi omule, mie nu mi-au mai rămas mulţi bani! a obiectat Jay.

— Nici mie, dar poate vom găsi ceva într-adevăr ieftin.

Mai jos, la un colţ, câţiva oameni stăteau fumând şi vorbind. M-am apropiat de ei:

— Se găseşte pe undeva un loc unde un om sărac poate mânca şi rămâne peste noapte?

Unul dintre ei a arătat în josul străzii.

— Este un azil de noapte, câteva străzi mai încolo, în direcţia asta. Puteţi sta acolo pentru trei dolari pe noapte.

— O, da, a spus altul, există şi o misiune creştină, câteva străzi mai departe, unde puteţi primi mâncare pe gratis. Tot ce aveţi de făcut este să ascultaţi predica lor şi ei vă vor da de mâncare. Să fiţi acolo dimineaţa la ora 8. Atunci închid uşile. Dacă nu sunteţi acolo la timp, veţi rămâne pe dinafară.

— Mulţumim! am spus noi şi am plecat în direcţia azilului de noapte.

Clădirea din lemn arăta murdar şi bucăţi de tapet atârnau pe pereţii vechiului hotel. Am plătit cei trei dolari şi ni s-au dat cearşafuri aproape curate şi câte un prosop.

— Aveţi camera 218, a spus funcţionarul de la recepţie, înmânându-ne cheile. Baia este la capătul holului, pe dreapta.

Incinta avea un miros de vechi, o combinaţie de miros închis de ţigară, de vin ieftin şi de urină. Cel puţin cearşafurile presupuneam că sunt curate.

N-a fost uşor să ne sculăm a doua zi dimineaţa devreme, dar, împreună cu alţi douăzeci sau douăzeci şi cinci de oameni, ne-am adunat în faţa misiunii. Uşile s-au deschis la ora 8 fix şi toţi am năvălit înăuntru. Jay şi cu mine ne-am aşezat undeva în spate.

Cei de la misiune ne-au prezentat un program plăcut şi ne-au tratat cu cea mai mare bunătate şi răbdare, fără să ţină seama de felul în care ne comportam, care era îngrozitor. Un om chel, dar cu faţa zâmbitoare, s-a ridicat şi ne-a prezentat povestea vieţii lui, în timp ce oamenii din jurul meu vorbeau şi făceau glume. Unul a râgâit tare şi toţi ceilalţi au început să râdă. Dar, în ciuda tuturor acestora, omul cu chelie şi-a continuat mărturia, radiind de adevărată fericire. Un om din rândul din faţă a vomat pe

podea şi cineva din personalul misiunii a dat fuga şi a curăţat, în timp ce altcineva l-a luat pe sărmanul om şi l-a dus la baie. După ce şi-a prezentat mărturia, omul cu chelie ne-a cântat un imn. În tot acest timp, unii dintre cei prezenţi cădeau sau leşinau, o parte din cauză că erau beţi morţi, alţii din cauza slăbiciunii sau a foamei. Îngerii lui Dumnezeu trebuie să fi privit la noi cu milă.

Unul dintre tinerii care ajutau la desfăşurarea programului avea un corp solid, musculos, ca Mr. Proper. El ar fi putut foarte uşor să ia doi sau trei dintre oamenii turbulenţi şi gălăgioşi şi să-i dea cap în cap. În schimb, el s-a ridicat şi a dat o mărturie impresionantă despre ceea ce a făcut Domnul Iisus Hristos pentru el. La încheiere, ne-a invitat să ne predăm inimile lui Dumnezeu. Am remarcat tristeţea sa atunci când a văzut că nimeni n-a răspuns invitaţiei făcute.

Când programul s-a terminat, am fost conduşi într-o cameră din spate, unde mesele erau acoperite cu feţe de masă albe şi totul părea curat. Mă aşteptam numai la pâine cu apă, dar îmi amintesc cât am fost de surprins atunci când am fost serviţi cu o hrană atât de bună. Am stat la rând ca să ne primim porţia – un castron mare de fiertură de cereale; ni s-a servit pâine la discreţie şi o cană de cafea. Ne-au dat chiar şi desert – plăcintă cu cireşe.

N-am putut înţelege deloc lucrul acesta. Noi eram murdari, grosolani şi prost-crescuţi şi, cu toate acestea, ei ne-au tratat cu demnitate şi respect, ca şi când am fi fost nişte fiinţe umane respectabile. Într-un fel, nu se potrivea deloc cu ceea ce mi se spusese mie despre creştinism.

Am auzit şi despre un alt loc unde se servea hrană gratis – Templul Hare Krishna. Într-o zi, am hotărât să încercăm şi aici. Trebuia, de asemenea, să participăm la slujba lor, care ţinea două ore. Unii spuneau că aceasta se deosebea foarte mult de orice alt serviciu religios creştin la care luaseră parte vreodată. Bărbaţii îşi rădeau capul, lăsându-şi numai o coadă mică la spate. Robele lor portocalii erau largi şi cădeau în falduri. Femeile, de asemenea, purtau robe largi, de culoare roz, albastru sau

mov, care cădeau în falduri. În timp ce o chitară-bas şi nişte tobe ţineau ritmul monoton, oamenii păşeau şi săreau ritmic, mişcându-şi tamburinele şi braţele. În timp ce făceau lucrul acesta, fiecare psalmodia: *Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare, Hare Ramah, Hare Ramah, Ramah, Ramah, Hare, Hare*.

Mi-am dat seama imediat că, de fapt, oamenii erau hipnotizaţi. Am stat destul de mult timp printre cei din industria de divertisment pentru a recunoaşte simptomele. Hipnoza se foloseşte de unele proprietăţi ale nervilor optici şi auditivi. Ritmul acesta al loviturilor înfundate induce o stare hipnotică. Atunci când o frază fără sens este repetată mereu şi mereu, mintea formează un tipar în subconştient. După un timp, mintea se umple cu aceste gânduri goale, astfel încât ele alungă adevăratele îngrijorări şi frustrări ale vieţii, dând un fals sentiment de pace – un fel de euforie. Această pace lăuntrică se presupune a fi de la Dumnezeu. Sub această vrajă, oamenii donează cu bucurie proprietăţi şi bani.

Când am văzut ce se întâmplă, m-am dus la baie şi am rămas acolo tot timpul slujbei, în mod deosebit în timpul cântatului sau al psalmodierii. Când am ieşit, am observat că lui Jay părea să-i placă şi am început să mă îngrijorez pentru el. După o masă cu iaurt, pe care mi-e teamă că n-am apreciat-o prea mult, l-am luat pe Jay şi am plecat de acolo.

Vacanţa de primăvară se terminase deja de câteva zile şi noi eram în partea cealaltă a ţării, departe de şcoală.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la şcoală, am spus eu.

— Nu te grăbi, a protestat Jay. Este vacanţa de primăvară, ai uitat?

— Nu, n-am uitat, mai ales că vacanţa s-a terminat de două săptămâni şi ne mai trebuie încă o săptămână ca să ajungem la şcoală. Hai să mergem!

DUPĂ FAPTĂ, ŞI RĂSPLATĂ!

După cursurile de la Pinehinge, m-am întors în Florida, la tatăl meu, dar… n-a mers. Pinehinge mi-a hrănit setea neîngrădită de libertate şi, astfel, tatăl meu a ajuns să mă considere irecuperabil.

— Doug, mi-a zis tata într-o zi, am ajuns la capătul răbdării. Nu ştiu ce să mai fac cu tine. Dacă nu eşti cooperant şi nu vrei să trăieşti ca o fiinţă omenească decentă, va trebui să pleci.

Şi, cu inima frântă, m-a urmărit cum plecam în lume. Împlinisem şaisprezece ani în luna martie.

Rănit, derutat şi furios, am plecat fără să ştiu încotro mă îndrept. M-am îndreptat spre nord, spre Autostrada Interstate 95. M-am alăturat unui tip înalt, pe nume Scott. El avea o construcţie atletică şi purta ochelari, ceea ce-i dădea o înfăţişare de om educat, cu toate că făcuse liceul cu chiu, cu vai.

Împreună, am făcut autostopul de la Miami la Boston, unde Scott locuise înainte de a fi mers în Vietnam. La scurt timp, am găsit de lucru şi o duceam destul de bine, dar, nu după mult timp, mi-am dat seama că Scott îşi suplinea venitul prin furturi. Treptat, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit mergând împreună cu el şi am alunecat cu totul în viaţa de răufăcător.

În următoarele câteva luni, am ajuns într-o stare care m-a făcut să mă dispreţuiesc pe mine însumi şi întreaga omenire. Scott şi cu mine trăiam într-un azil de noapte şi furam maşini, televizoare şi tot ce puteam să transformăm în bani.

A încerca să trăieşti de unul singur într-un oraş mare ca Boston nu e deloc floare la ureche pentru cineva care nu are decât şaisprezece ani. Dar, nu după mult timp, am făcut rost de un permis de conducere din statul Massachusetts, în care scria că am optsprezece ani. Cu actul meu fals de identitate, am găsit un serviciu cu jumătate de normă, ca agent de pază la o companie numită Business Intelligence. Astfel m-am ales cu insignă, uniformă şi un baston de cauciuc. Asta m-a făcut să-mi dau importanţă atunci când am pus insigna în portofel şi o

arătam când cumpăram alcool. Din noua poziţie, aveam acces la informaţii utile pentru îndeletnicirea mea de spărgător.

În timp ce lucram ca agent de pază, am întâlnit un tânăr, pe nume Brad, care era şi el agent de pază. Era un tip liniştit, adept al unei religii orientale numite Shakti. Brad ştia că eu fur.

— Doug, mi-a spus el, ai să ajungi să plăteşti într-o zi pentru ceea ce faci. De fapt, nu poţi fugi de nimic.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— Karma ta o să te prindă din urmă. Ceea ce se întâmplă în jur revine. Lucrurile pe care le faci altora îţi vor fi făcute şi ţie.

— Asta-i o prostie, omule, am strigat eu. Am furat un televizor. Am scăpat de el. Nu m-au prins şi nici nu voi fi prins.

— Ai să vezi! a spus el simplu.

Câteva zile mai târziu, cineva a pătruns în camera mea şi mi-a furat televizorul şi un radio. Am zis că înnebunesc. Apoi, am început să observ că, ori de câte ori furam ceva, se fura şi de la mine ceva. Când furam bani, îmi dispăreau bani. Mai târziu, am aflat că Scott era cel care fura de la mine. Am furat o maşină şi, imediat, două dintre cauciucurile mele s-au dezumflat. Ceea ce m-a convins într-adevăr a fost însă un fleac, dar coincidenţa a fost atât de mare, încât m-a înspăimântat. În timp ce eram în casa cuiva, am furat o cutie nedeschisă de clătite din făină integrală, care avea imprimat pe ea preţul de 1, 19. (Beam, fumam, mă drogam, dar mă încăpăţânam să mănânc grâu integral sau cereale, pentru că erau sănătoase!) Când am ajuns acasă, am constatat că unul dintre prietenii mei venise şi se servise din sticla nedesfăcută de Tang şi o băuse pe toată. De sticla goală era agăţată o bucată de carton pe care era pus preţul: 1, 19.

E ceva supranatural! mi-am zis. *Cineva mă vede şi ştie ce fac*! Pentru prima dată în viaţa mea, am crezut că există un Dumnezeu.

Când Brad m-a invitat la una dintre întâlnirile lui, câteva zile mai târziu, am fost imediat de acord să merg. De fapt, am fost de mai multe ori în săptămânile care au urmat. N-am înţeles mai nimic din ceea ce am auzit, dar, de regulă, veneam acasă cu mai multe cărţi şi mai puţini bani.

Într-o seară, în timp ce citeam ziarul, un ţipăt pătrunzător şi zgomotul unor paşi pe hol m-au făcut să sar în picioare. Am crăpat puţin uşa şi l-am putut vedea pe Sugarman – un proxenet negru care locuia pe acelaşi palier – bătând-o pe una dintre fetele lui. Ea s-a smuls din strânsoarea lui şi a fugit. El a aruncat cu o mătură după ea, iar eu… am închis uşa. Sper să n-o fi omorât, mi-am spus în gând şi m-am afundat din nou în scaunul meu. Era ceva obişnuit în pensiunea aceea îngrozitoare ca oamenii să se bată şi să se înjunghie, dar nu mă puteam lipsi de ea. Mi-am scuturat scrumul din ţigară. *Ce caut eu aici, trăind în azilul ăsta de noapte, împărţind aceeaşi baie cu târâturile astea? Noaptea nu pot nici măcar să dorm, cu toate petrecerile şi răfuielile care au loc aici. Mi-e silă de camera asta şi mi-e silă de felul ăsta de viaţă.*

A sunat telefonul şi am ridicat receptorul.

— Hei, Doug. Aici este tata! a spus o voce de la capătul celălalt al firului. Am fost la New York cu unele probleme de afaceri şi m-am oprit aici ca să te salut.

Părea vesel şi m-am bucurat să-i aud glasul.

— Ai vrea să ne întâlnim pentru o oră sau două?

— Sigur, tată. Te pot invita să luăm masa împreună? l-am întrebat eu.

Doream să mă asigur că ştie că aveam şi eu banii mei.

— Ei bine, plănuisem să te invit eu să luăm masa împreună, dar de ce nu? Spune-mi numai unde trebuie să ne întâlnim.

Ştiam unele restaurante de lux în Boston şi doream să-l impresionez, aşa că i-am spus numele celui mai scump restaurant la care m-am putut gândi şi i-am dat adresa.

Am sosit înaintea lui şi am stat afară să-l aştept. Nu

peste mult timp, un taxi s-a oprit şi tata a coborât din el. M-a cuprins un simţământ de bucurie şi aş fi dorit să fug la el, să-l cuprind în braţe şi să-l sărut, dar aşa ceva nu se obişnuia în familia noastră. Doar am zâmbit unul la celălalt şi ne-am strâns mâinile.

În restaurant, chelnerul ne-a invitat să luăm loc şi, pentru un timp, am discutat. După ce am comandat, el şi-a făcut cunoscut scopul pentru care îmi făcea această vizită.

— Doug, simt că am greşit faţă de tine şi-mi pare rău. Vrei să-mi mai acorzi o şansă?

Lacrimile aproape că mi-au umplut ochii în faţa acestei mărturisiri neaşteptate. Am ezitat.

— Tată, ce anume doreşti? l-am întrebat eu prevăzător.

— Ei bine, este vorba despre educaţia ta, a spus el. Tu trebuie să mergi la şcoală. Ştii, ai numai şaisprezece ani…

— Dar, tată, pot să-mi port singur de grijă.

Începusem deja să fierb. Demonstrativ, am scos un teanc mare de bancnote din buzunar şi l-am fluturat prin faţă ca să le vadă. Dar asta nu l-a impresionat.

— Oricum, tu ştii ce simt şi ce cred despre şcoală, am adăugat eu.

Mi-a făcut semn să nu mă agit.

— Ai răbdare, Doug! Ascultă-mă! Am vorbit cu un prieten de-al meu, care mi-a povestit despre o şcoală la bordul unui vas. Este un vas de croazieră, care navighează în toată lumea. Echipajul este format din elevi. Cursurile le aveţi la bordul navei, care se opreşte în tot felul de locuri exotice. Poţi face scufundări, schi nautic şi sunt şi destule fete. Anul şcolar tocmai a început şi nava se află acum undeva în Mediterană.

Pentru mine, suna prea bine ca să fie adevărat.

— Care este numele şcolii? am întrebat eu, destul de precaut, ca să nu trădez faptul că sunt interesat.

— Se numeşte The Flint School Abroad, a spus el.

— Nu ştiu ce să spun, am ezitat eu.

Am rămas tăcuţi pentru multă vreme. Nu eram sigur

că voi fi vreodată capabil să mă implic din nou într-un program organizat, în cadrul căruia să primesc ordine. Şi totuşi, suna interesant şi, sincer vorbind, obosisem să mai am grijă de mine însumi. În cele din urmă, am spus:

— Poate că am să încerc.

O undă de uşurare a trecut peste faţa tatălui meu şi în ochii lui am putut vedea lacrimi. M-am bucurat înăuntrul meu. Dacă aş fi ştiut însă ce mă aştepta…

CU VASUL ÎN LARG

Tata şi-a anulat toate întâlnirile de afaceri ca să poată zbura împreună cu mine la Genova, Italia, unde vasul-şcoală era ancorat. Într-adevăr, ne-am bucurat să fim împreună în timpul acelui zbor şi ştiu că el îmi purta de grijă. Chiar m-a bătut pe spate când ne-am urcat la bord. După ce m-a ajutat să mă înscriu şi să-mi duc bagajele în cabină, mi-a strâns mâna, ne-am luat la revedere şi mi-a zis:

— Noroc, fiule! Să lucrezi cu spor. Ne vedem de Crăciun.

— OK, tată! am spus eu.

După ce a plecat, mi-am lăsat bagajele şi m-am dus să explorez vasul de unul singur.

Nu mi-a trebuit mult ca să-i citesc pe tinerii care formau această şcoală. Mulţi erau fii de senatori şi politicieni care, asemenea mie, erau nişte sălbatici şi acasă erau o ameninţare pentru reputaţia părinţilor lor. Dacă erau plecaţi din ţară, nimeni nu mai avea să audă de ei. Alţii erau delincvenţi, fii ai unor părinţi bogaţi, care nu se deranjau să se ocupe de problemele tinerilor, ci pur şi simplu transferaseră asupra şcolii toată responsabilitatea lor de părinţi. Mai mulţi băieţi m-au acostat în primele zile:

— N-ai adus cumva droguri?

Ceea ce îmi spusese tata despre şcoala aceasta s-a dovedit a fi numai parţial adevărat. În realitate, într-un anume sens, eram prizonieri. Nu puteam să „fraternizăm” cu fetele şi, evident, nu ni se îngăduia să bem, să fumăm

sau să folosim droguri. Atunci când acostam, ne luau paşapoartele. Într-o ţară ca Italia, te încuie şi aruncă cheile dacă te prind fără paşaport, aşa că n-am îndrăznit să facem nimic provocator. Cât am stat acolo, n-am făcut nicio scufundare, nici schi nautic şi nici vreun alt sport.

Programul academic al şcolii se concentra în jurul teoriei voluţioniste, astfel că cei care credeau în creaţie erau batjocoriţi şi consideraţi idioţi. Filmele prezentate la clasă îl ridicau pe Darwin la rang de erou.

— Nu există Dumnezeu, ne-a spus profesorul. Voi trebuie să fiţi dumnezeul vostru. Dacă trebuie să treceţi peste cineva ca să vă atingeţi scopul, nu ezitaţi! Dacă nu o faceţi, altcineva o va face.

Această filosofie rece m-a făcut să mă simt mult mai singur şi mai izolat decât m-am simţit vreodată.

Încă îl mai căutam pe Dumnezeu în religiile orientale, ca de exemplu Shakti, şi nu doream ca cineva să-mi spună ce să cred, aşa că petreceam din ce în ce mai mult timp în camera mea, meditând şi cântând la un flaut de lemn. Din cauza aceasta, băieţii îşi băteau joc de mine, dar nu-mi păsa de ei.

Toţi elevii proveneau din familii bogate, dar nu ţi-ai fi dat seama niciodată de lucrul acesta după mâncarea cu care ne hrăneau. Desertul era atât de rar, încât batoanele Snickers erau privite ca o raritate şi deveniseră un mijloc de schimb pentru a procura ceea ce doream unul de la altul. Trebuia să plătim 2.500 de lire italiene pentru un baton, adică era de două ori mai scump decât acasă.

Într-o zi, un băiat pe nume Eric a venit în cabina mea.

— Doug, e destul de rău că nu avem ceva LSD, a spus el. Aş da oricât pentru cât de puţin.

— Îmi pare rău, dar nu am deloc, i-am spus eu.

După ce a plecat, mintea mea, ca un complice, a început să lucreze. LSD-ul vine pe piaţă în pătrate mici, fiecare latură având o jumătate de centimetru. Am luat din portofelul meu o bucată din plasticul în care se puteau ţine fotografii şi am făcut două pătrate mici. Produsul finit arăta exact ca două doze de LSD.

Data următoare când l-am văzut pe Eric, i-am spus:

— N-o să-ţi vină să crezi, dar tocmai s-a întâmplat să găsesc două doze.

Ochii i s-au luminat.

— Grozav! a spus el cu entuziasm. Vrei să-mi vinzi o doză? Cât costă?

— Ei bine, vreau două batoane Snickers pentru o doză.

— S-a făcut! a spus el. Le am chiar aici, în dulap.

— Stai, stai puţin, Eric. Nu ştiu dacă această substanţă mai este bună. Este de foarte mult timp în portofelul meu.

— Nu-ţi face griji, este OK, a spus el, ignorând remarca mea.

Să profit de ocazie, mi-am zis şi am făcut schimbul, după care m-am întors să plec.

— Apropo, trebuie s-o înghiţi, l-am avertizat eu. Soiul ăsta nu se topeşte în gură.

Râzând, m-am dus în camera mea, m-am aşezat pe marginea patului, am rupt ambalajul primului baton şi am muşcat o bucată bună. Am mestecat încet şi am savurat ciocolata crocantă. *Ha! Când va descoperi el că a mâncat portofelul meu, batonul ăsta se va fi dus de mult*, am chicotit eu.

Chiar dacă am fost mai şmecher decât el şi l-am păcălit, un simţământ de vină nu-mi dădea pace. *Oricum*, am raţionat eu, *şi el mi-ar fi făcut acelaşi lucru, dacă s-ar fi gândit la asta.*

M-am speriat a doua zi dimineaţă când el a apărut din nou la uşa mea. Acum am s-o încasez.

Eric a închis uşa în urma lui, dar nu părea supărat. De fapt, zâmbea.

— Ei bine, a spus cu entuziasm, la început nu s-a întâmplat nimic şi am adormit, dar m-am sculat în timpul nopţii şi ce mai călătorie am făcut...! Toată noaptea m-am legănat şi am avut halucinaţii!

Şi-a rotit ochii în cap şi s-a sprijinit cu spatele de uşă. Probabil că eu rămăsesem cu gura căscată.

— Ca să vezi! am spus eu.

Mai târziu, când am descoperit pasajul biblic care spune că Dumnezeu i-a dat fiecăruia o măsură de credinţă (Romani 12: 3), m-am gândit la Eric. În mod sigur, el a avut credinţă în bucata aceea de plastic.

Auzisem că nu sunt atei în tranşee, dar am văzut cu ochii mei că nu este niciun ateu în timpul unei furtuni pe mare. Într-o seară, pluteam cu o viteză destul de bună pe lângă coasta Sardiniei, când, în numai câteva ore, briza s-a transformat într-o vijelie şi valurile agitate s-au transformat în munţi de apă, de opt, zece metri. Prora se ridica sus de tot ca să înfrunte valurile acelea mari, pentru ca, dintr-odată, să cadă în hăul care urma, generând o mişcare violentă în sus şi în jos, ceea ce a făcut ca, nu peste mult timp, tinerii marinari să se prindă de balustrada vasului şi să cedeze masa lor de seară… mării. Mulţi însă n-au făcut lucrul acesta la balustrada vasului şi, ca urmare, puntea era presărată cu o mizerie alunecoasă, pe măsură ce bieţilor băieţi li se făcea rău şi vomitau.

— Îndepărtaţi-vă de balustrada aia! a urlat căpitanul. Dacă cineva cade peste bord, nu ne vom întoarce după el. Veţi muri din cauza şocului şi de frig înainte de a putea fi găsiţi într-o noapte ca asta. Nu vom putea decât să marcăm pe hartă locul, ca să le arătăm părinţilor voştri unde aţi murit.

Poate că spunea asta numai ca să ne sperie, dar nu puteam fi siguri.

Cum furia furtunii creştea, valurile se spărgeau acoperind prora vasului, aruncând tone de apă peste punte şi, în vreme ce vasul se ridica pentru a înfrunta valul următor, apa se rostogolea spre pupă, sfărâmând totul în calea ei. În curând, colaci de salvare, cutii şi alte resturi care pluteau şi se agitau pe suprafaţa apei au fost trase peste bord, în mare, odată cu apa ce se prăvălea de la proră la pupa. Plutele de salvare umflate, legate nesigur cu o frânghie, se smuceau şi se izbeau primejdios, ameninţând să se alăture nebuniei vântului care sufla în rafale.

— Repede, băieţi, a strigat căpitanul la Ralph şi la mine, singurii care nu eram pe jos, din cauza răului de mare. Legaţi plutele de salvare înainte ca un alt val să le lovească.

Ralph, al cărui tată milionar locuia în Virginia, era un tip mare şi blond, din regiunile muntoase din sud, un individualist înrăit. Un alt val a lovit chiar în momentul în care noi am ajuns la plutele de salvare, trimiţându-ne în zbor, cu capul înainte, în ele. Greutatea noastră a rupt frânghia şi ne-a proiectat jos, pe puntea vasului, într-o baltă de apă.

— Ooo, stai! a strigat cowboy-ul nostru din sud, în timp ce înaintam.

Dar mi-am dat seama că ne îndreptam direct către balustradă şi inima aproape că a încetat să-mi mai bată. *Ce se întâmplă dacă nu ţine*? Dar ne-am oprit atât de brusc în balustradă, încât aproape că am zburat peste ea. Ne-am prins bine şi ne-am ţinut cu disperare de margine. Cumva, am asigurat plutele de salvare şi am supravieţuit acestei crize. Dar, înainte de a ne felicita, un val şi mai mare a lovit vasul, iar vela principală s-a rupt, lăsându-ne primejdios de neajutoraţi. Pierzând vela care ne împingea înainte, puteam fi duşi în derivă într-o parte şi în alta şi să fim loviţi lateral de valuri.

Toţi au venit în fugă, bolnavi sau nu, când au auzit că s-a rupt vela principală. Pânza a început să se lovească violent de catarg, din cauza furtunii asurzitoare. Era nevoie de multe braţe ca să o tragem în jos, să o desfacem şi apoi să înălţăm vela de rezervă. Am luptat cu frânghiile, în timp ce vasul se balansa, iar apa ne lovea picioarele, aproape doborându-ne pe punte, dar, în cele din urmă, am dat vela jos şi am scos-o din cârlige. Am putut vedea cum buzele unora dintre prietenii mei atei se mişcau şi am ştiut că unii dintre ei se… rugau. În cele din urmă, am reuşit să punem vela de rezervă, aceasta fiind gata să fie ridicată sus, în vârful catargului principal. Trebuia ca cineva să se caţere şi să pună inelul în vârful catargului şi să-l fixeze acolo. Astfel, când vasul se balansa, inelul se înfigea în

catarg şi împiedica vela să alunece.

— E nevoie de cineva care să încalece şaua, a strigat căpitanul, acoperind cu vocea lui urletul vântului. Se oferă vreun voluntar? s-a uitat el în jur, cu ochi rugători.

Nu-mi era frică de înălţime şi ştiam că pot face lucrul acesta, dacă trebuia să-l facă cineva. Eram încă destul de puternic din zilele petrecute la şcoala militară.

— Mă urc eu, m-am oferit, neputând rezista tentaţiei de a mă da în spectacol.

M-am urcat în şa, iar băieţii au început să acţioneze vinciul. Încet-încet, am fost dus sus. Când eram cam la o treime din distanţa pe care trebuia s-o parcurg, vasul s-a balansat, mişcându-se cam zece metri înainte, iar inelul s-a înfipt în catarg, făcând imposibilă mişcarea lui mai departe. Am tras cu toată puterea, dar n-am putut scoate inelul. Am auzit funiile întinzându-se şi scârţâind, în timp ce toţi cei de jos continuau să tragă de ele, şi m-am temut că funiile vor ceda.

— Stop! Stop! S-a înţepenit! am strigat eu.

Am urlat continuu, dar vela flutura violent sub puterea vântului, făcând un zgomot asemenea unui tunet. Chiar dacă erau numai opt sau zece metri până jos, sub mine, ei nu puteau auzi strigătele mele.

În tot acest timp, cum vasul se balansa periculos dintr-o parte în alta, catargul se înclina asemenea unui arc imens, aproape atingând valurile mari dintr-o parte, apoi, ridicându-mă asemenea unei catapulte prin aer şi proiectându-mă în valurile din partea cealaltă. Eram conştient de faptul că, dacă mă va balansa în continuare, voi cădea de la înălţimea la care mă găseam şi mă voi îneca. Singura mea speranţă era aceea de a sări din şaua în care mă aflam în plasa care se întindea dintr-o parte a vasului şi până la platforma coroanei. Dacă aş fi fost în vârf, atunci aş fi putut să sar direct de pe catarg în plasă, dar, deoarece eram la numai două treimi din distanţa respectivă, plasa era la mulţi paşi depărtare de catarg. Braţele îmi tremurau după efortul făcut, încercând să scot inelul, şi ştiam că nu mi-a mai rămas putere în ele. Ştiam,

de asemenea, că, dacă aş sări, aşa cum eram balansaţi peste apă, puteam foarte uşor să nu nimeresc plasa şi să plonjez în apa rece a mării, iar acesta avea să fie sfârşitul meu.

— O, Dumnezeule! Te rog, salvează-mă! am strigat eu. Nu mă lăsa să mor!

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că executarea săriturii a fost făcută la timp, aşa că a reuşit. M-am prins cu mâinile de plasă, mi-am fixat picioarele de ea şi m-am ţinut tare – era în joc viaţa mea. După ce m-am odihnit câteva minute, am coborât.

— Mai vrei să încerci o dată? a întrebat căpitanul.

— Nu, am spus eu. Mă duc în cabină.

Călcând cu atenţie peste obiectele rupte ce umpleau coridorul, mi-am croit drum înapoi spre cabina mea. Auzeam vaietele şi gemetele celorlalţi băieţi în cabinele lor. Mirosul persistent de motorină şi de vomă m-a adus la tăcere când am ajuns la uşa cabinei mele. Nici n-am realizat dezordinea pe care furtuna o provocase în camera mea. M-am prăbuşit pe pat, ţinându-mă de marginea lui. *Sunt norocos că sunt în viaţă*! am gândit în sinea mea. Mă întrebam câte rugăciuni şi promisiuni s-au înălţat către Dumnezeu în noaptea aceea. Mă întrebam, de asemenea, câţi dintre cei care s-au rugat îşi vor schimba, într-adevăr, viaţa, dacă vor scăpa teferi din furtuna aceea.

Oricum, am scăpat cu toţii. Când am navigat din nou în ape liniştite, viaţa a mers mai departe, ca de obicei. Fiecare se comporta ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Toate rugăciunile şi promisiunile au fost uitate. Am aflat în ziua aceea de ce Dumnezeu nu ne disciplinează folosind teama. Când trece primejdia, de regulă oamenii se întorc la vechile lor obiceiuri.

Pentru că am venit mai târziu la şcoală, în programul celor ce trebuiau să facă de cart nu figura şi numele meu. Dar erau alte îndatoriri, ca spălatul punţii, spălatul vaselor şi alte asemenea munci, pe care le uram. În cele din urmă, m-am răzvrătit şi am refuzat să mai iau parte la program, să merg la cursuri sau să aduc la îndeplinire vreo sarcină

ce mi se cerea s-o fac. Stăteam în cabina mea şi meditam. Nu peste mult timp, a venit căpitanul şi a bătut la uşa mea.

— E deschis, am spus.

A dat năvală înăuntru şi a început să tune şi să fulgere.

— Ce înseamnă această comportare, Batchelor? Nu iei parte la cursuri. Nu-ţi îndeplineşti sarcinile care-ţi sunt rânduite. Nu faci nimic din ceea ce-ar trebui să faci. Nu crezi că şi tu trebuie să respecţi rânduielile la fel ca toţi ceilalţi?

— De ce? am întrebat eu pus pe harţă. Urăsc locul ăsta. N-am cerut să vin aici şi nu voi fi sclavul nimănui!

Nu m-am simţit intimidat de cuvintele lui. Aveam o medalie de aur la lupte şi eram obişnuit să lupt. N-am pierdut niciun meci.

Când a văzut că nu mă sperie, şi-a schimbat tactica.

— OK, Batchelor, dacă nu vrei să munceşti, atunci nici n-ai să mănânci! a tunat căpitanul.

S-a întors pe călcâie şi a ieşit mânios. Mă întrebam ce-am să fac, dar am vorbit cu colegii ca aceştia să-mi aducă pe ascuns mâncare, iar eu am continuat cu nesupunerea mea făţişă.

Autoritatea şi disciplina au început să piardă teren, răzvrătirea molipsindu-i şi pe alţii:

— De ce trebuie să fac de cart şi Batchelor nu face? De ce trebuie să spăl puntea şi Batchelor nu?

Căpitanul nu avea niciun răspuns. În cele din urmă, a venit din nou să mă vadă.

— Batchelor, ce trebuie să fac ca să te determin să te comporţi cum trebuie? Tu distrugi disciplina din şcoala asta. Nesupunerea se întinde ca o plagă.

Ochii lui mă priveau rugător.

— Nu ştiu, am ridicat eu din umeri. Propuneţi-mi ceva!

— Am să-ţi spun ce anume îţi ofer. Dacă vei lua parte la cursuri şi dacă vei fi cooperant pentru următoarele câteva săptămâni, am să-i spun tatălui tău că te-ai purtat bine şi am să te las să te duci de Crăciun acasă.

Am respirat adânc şi m-am gândit preţ de un minut.

— S-a făcut, am consimţit eu.

El ştia că, dacă aveam să plec de pe vas, nu aveam să mă mai întorc vreodată. Amândoi ştiam lucrul acesta, dar nu am spus nimic. Desigur, primul lucru pe care l-am făcut în avionul cu care am zburat acasă de Crăciun a fost să comand o bere şi un pachet de ţigări. În timp ce colegii priveau îngroziţi la mine, le-am spus:

— N-o să mă mai vedeţi.

Şi nu m-au mai văzut.

Tata a fost încântat de raportul fals al bunei mele comportări, iar eu nu-i puteam strica această bună-dispoziţie, spunându-i adevărul. În schimb, am luat parte la festivităţile de Crăciun şi am încercat să nu mă mai gândesc la şcoală. Dar, când a venit timpul să mă întorc, am luat din nou calea drumurilor.

PE DRUM

O, frate, nu încă unul! am oftat în timp ce-mi strângeam jacheta pe corp. Un camion uriaş trecu zgomotos pe lângă mine. Am numărat „unu, doi, trei”, apoi, cu o mişcare rapidă, m-am întors cu spatele împotriva vântului rece ca gheaţa. O rafală rece de vânt a şuierat, alunecând pe gâtul meu, făcându-mă să tremur însutit mai mult. M-am uitat la ceas şi am început să mă plimb din nou. Aşa mă încălzeam mai bine decât dacă stăteam pe loc, cu degetul mare în sus, făcând autostopul.

— Sunt de aproape opt ore în locul ăsta mizerabil şi se pare că va începe să ningă din nou, am bombănit eu, în timp ce picioarele mele îngheţate mă târau pe marginea Autostrăzii Interstate 40, de lângă un orăşel din Oklahoma.

Stomacul îmi chiorăia, dar l-am ignorat la vederea unui Cadillac bleu care se apropia şi am făcut semn cu degetul mare. Şoferul nici nu şi-a întors privirea spre mine. Mi-am băgat din nou mâinile în buzunare şi am început să mă plimb.

Gânduri negre au început să se îngrămădească în

capul meu tulburat şi nu-mi venea să cred că doar cu o zi în urmă fusesem într-un renumit şi cald tripou din Virginia, bând, jucând biliard cu unii dintre prietenii mei şi făcând pariuri nebuneşti. Cu cât beam mai mult, cu atât jucam mai prost şi, curând, mi-am pierdut toţi banii. Eram bun de bătut. *De ce nu mi-am oprit ceva bani ca să am de mâncare? Ce nebun am fost! Să mai îndrăznesc să-l mai vorbesc lui Dumnezeu*? N-aveam prea multă experienţă în ceea ce priveşte rugăciunea, dar ştiam că Dumnezeu putea citi gândurile, aşa că m-am rugat în inima mea:

Doamne, ştiu că am fost un stricat. Iartă-mă, Te rog, pentru toţi aceia pe care i-am rănit şi.

Te rog, trimite-mi o maşină care să mă ia, ceva de mâncare şi câţiva bani. Şi Te rog să-mi trimiţi pe cineva cu care să ajung până în California, dar pe cineva care să fie normal.

Când am făcut pentru prima dată autostopul, aveam cinci ani. De atunci, avusesem unele experienţe destul de neplăcute făcând autostopul. Odată, un om care fuma marijuana a intrat pe contrasens în plin trafic. Altă dată, am fost luat de un cuplu: erau beţi şi au înjurat tot drumul. În cele din urmă, le-am spus: „Aici trebuie să cobor”, deşi nu acolo era destinaţia mea, dar... doream să supravieţuiesc. Altă dată, m-au luat un bărbat şi prietena sa, care băuseră bine. El a crezut că ne va impresiona stingând farurile în timp ce conducea, arătându-ne că poate să conducă şi pe întuneric. Odată, m-au luat nişte homosexuali şi au încercat să trateze cu mine. Cu o altă ocazie, m-am trezit mergând cu un criminal, deşi atunci nu mi-am dat seama. Dar poliţia ne-a tras pe dreapta, i-a pus tipului cătuşele la mâini şi a plecat cu el, lăsându-mă acolo cu o maşină goală şi fără chei. Aşa că, în timp ce solicitam favoarea lui Dumnezeu, m-am gândit că era mai bine să-l cer lui Dumnezeu să mă ia cu maşina un om normal. Abia am terminat mica mea rugăciune, că o dubiţă albă a pus frână şi s-a oprit.

— Unde mergi? a întrebat vesel şoferul.

— California, i-am spus eu.

— Domnul să fie lăudat! Acolo merg şi eu. Urcă în maşină! m-a invitat el.

O, nu, un fanatic ciudat al lui Iisus, am zis în sinea mea, dar am urcat recunoscător lângă el şi ne-am văzut de drum. Eram atât de bucuros că găsisem pe cineva care să mă ia cu maşina, încât am uitat cu totul de rugăciunea pe care o înălţasem nu cu mult timp înainte.

După o serie de comentarii despre vremea rece de afară, binefăcătorul meu a privit spre mine.

— Pariez că ai vizitat pe cineva de Crăciun şi acum te întorci acasă, a spus el.

— Nu, am locuit în Florida, dar acum merg să locuiesc în California, am răspuns eu evaziv. Dar dumneavoastră?

Nu eram dispus să discut planurile mele cu un străin.

— Ei bine, merg să caut un prieten în California de Sud. Dar spune-mi – şi îşi întoarse ochii de la drum direct spre mine – eşti creştin?

Întrebarea lui m-a făcut să tresar. Mă consideram, probabil, foarte religios. Puteam vorbi despre Dumnezeu, meditaţie, reîncarnare, spiritism şi mişcarea New Age. Puteam purta o discuţie pe subiectul transmigrării spiritului în afara trupului şi a mersului pe pereţi. Studiasem multe religii orientale. Dar, când m-a întrebat dacă sunt creştin, n-am ştiut ce să-i spun. Întrebase oare dacă eu cred în Biblie sau în iubirea pe care trebuie s-o manifest faţă de alţii? Aproape toate religiile învaţă că trebuie să ne iubim unii pe alţii.

Văzându-mă în încurcătură, m-a întrebat direct:

— Crezi în Iisus Hristos?

Din nou, n-am ştiut ce să-i răspund. Nu ştiam dacă istoria lui Iisus era un mit, o înşelătorie, o poveste sau dacă El nu era cumva numai un învăţător simpatic. Aşa că am început să discutăm despre Iisus, despre Biblie şi despre religie. Părea că îmi va predica tot drumul până în California. În Colorado, drumurile erau îngheţate. De o parte şi de alta erau maşini ieşite de pe carosabil, din cauza alunecuşului. Vă pot spune însă că el nu era atât de

înspăimântat pe cât eram eu. Doar se ruga cu glas tare, în timp ce-şi vedea de drum. Am derapat de câteva ori, dar n-am ieşit niciodată de pe şosea. Eram impresionat.

A plătit toate mesele pe care le-am luat împreună şi a achitat costul camerelor la motel. Mai târziu, a mai luat pe cineva care făcea autostopul. Acest tânăr s-a dovedit a fi tot un creştin. M-am simţit puţin în plus, ascultându-i vorbind. Când a coborât, tânărul i-a dat trei sute de dolari.

În timp ce ne apropiam de California, m-a întrebat:

— Unde anume mergi în California?

Chiar dacă nu apreciasem predica lui, am simţit o reală căldură faţă de acest om, care fusese un prieten atât de bun, şi cred că l-am surprins atunci când am spus:

— Merg într-o regiune muntoasă de lângă Palm Springs. Mă duc să trăiesc într-o peşteră din munţii San Jacinto.

Deşi priveam direct înainte, am simţit cum sprâncenele i se ridică.

— Cu cine vei locui acolo?

— O să stau singur, am răspuns eu aproape sfidător.

— Ce vorbeşti? Nu poţi să ai mai mult de şaptesprezece ani.

Suna mai mult a curiozitate decât a judecată.

— Am şaisprezece, i-am răspuns eu. Oricum, îmi port singur de grijă de mai mulţi ani. Totul va fi bine.

Bărbatul m-a dus până la gura canionului şi mi-a dat patruzeci de dolari. În timp ce pleca în trombă, am rămas uluit. Dumnezeu îmi dăduse toate cele patru lucruri pentru care mă rugasem în acea zi în Oklahoma: să ajung în California, hrană, bani şi un om normal. Da, toate cele patru! Mă rog, nu eram chiar atât de sigur că tipul acela era normal!

VIN ARABII!

Înainte de a urca la peşteră, m-am oprit la un magazin ca să fac ceva cumpărături cu o parte din cei patruzeci de dolari pe care îi primisem de la binevoitorul

meu prieten. Dar nu ştiam prea bine cum să mă organizez pentru viaţa în peşteră. Am cumpărat mai multe cutii cu mâncare şi puţină carne – lucruri grele pentru cărat în rucsac. După ce am aranjat cu grijă cumpărăturile în rucsac, l-am luat şi m-am luptat cu el ca să-l ridic pe umeri. Nu peste mult timp, am găsit cărarea şi am lăsat oraşul în urmă.

Amintindu-mi din anul precedent că poteca era abruptă, am mers încet. Chiar dacă era la începutul lunii ianuarie, soarele deşertului dogorea şi, nu peste mult timp, m-am oprit, am dat rucsacul jos, mi-am scos jacheta şi am înfundat-o în rucsac. După un scurt popas, mi-am luat din nou povara pe umeri şi am reluat urcuşul. M-am hotărât să las o distanţă cât mai mare cu putinţă între mine şi oameni. *Voi merge deci în cea de-a treia vale*.

Mi-am amintit de încercarea de a ţine pasul cu Jim şi cu Sunny. Dar aceea fusese o joacă de copil în comparaţie cu situaţia de faţă. Chiar şi fără jachetă am transpirat, de parcă aş fi fost într-o saună. Corpul mă durea şi gâfâiam. Greutatea poverii mă apăsa pe umeri, curelele rucsacului întrerupându-mi circulaţia sângelui, şi a început să mă doară capul. M-am simţit asemenea unei furnicuţe care îşi cară hrana cu greu. Uneori, apucam pe un drum greşit şi mergeam destul de mult până să descopăr greşeala. Parcursesem acel drum o singură dată şi aceasta fusese în urmă cu un an de zile.

A trecut o oră, apoi, două. Am început să mă întreb dacă nu cumva oamenii pot muri şi din cauza oboselii. În cele din urmă, am ajuns sus pe creastă. Privind în jos, am putut vedea Palm Springs cam la o mie patru sute de metri sub mine şi cea de-a treia vale la cinci sute de metri, jos, în partea cealaltă. În timp ce cercetam atent cea de-a treia vale, o stâncă uriaşă mi-a atras atenţia. Cuibărită printre copaci, era aproape izolată, cu excepţia unei stânci mai mici din spatele ei. Dincolo de stânca aceea mică, peretele muntelui se înălţa asemenea unui zid. Din locul unde mă aflam, mi se părea că un izvor curgea chiar paralel cu stânca aceea masivă. M-am hotărât să o cercetez. Cu

energii reînnoite, am parcurs drumul lung şi accidentat spre vale.

Când am ajuns jos, în vale, am putut vedea partea de sus a stâncii celei mari, în stânga mea, şi am mers spre ea preţ de aproape zece minute. Am traversat anevoie pe un buştean mare, întins între stânci, şi iat-o, stânca era acolo, la câţiva metri înaintea mea. Priveliştea mi-a tăiat răsuflarea. La baza stâncii era o peşteră deschisă asemenea unui castron răsturnat. Intrarea, o arcadă nu prea adâncă, având aproximativ zece metri lărgime, se deschidea în faţă, iar soarele inunda interiorul. Pârâiaşul curgea în valea canionului prin dreapta peşterii, prăvălindu-se peste o stâncă mare şi netedă, căzând apoi într-un lac mic, lat de zece metri şi adânc de trei metri. Sicomori şi dafini de preerie erau din abundenţă de jur-împrejur. În stânga se întindea o zonă cu iarbă, ce se sfârşea într-o lizieră de tufişuri dese, care formau un gard viu.

M-am îndreptat încet spre peşteră, ochii mei scăldându-se în frumuseţea locului.

Punând rucsacul jos, am intrat cu precauţie. N-am văzut niciun semn cum că ar fi fost ocupată recent, dar puteam spune, după tavanul înnegrit de fum, că alţii înainte de mine fuseseră aici. Stânca avea o platformă în afară, lângă un perete, formând un raft şi pe el era o carte neagră, acoperită de praful ce se depusese cu timpul. Am ridicat-o şi am suflat praful de pe ea.

Sfânta Scriptură, am desluşit pe copertă şi am pus-o la loc fără s-o deschid. *Cineva îl caută pe Dumnezeu*, mi-am zis. *Probabil că nu L-a găsit în Biblia aceasta, căci altfel n-ar fi lăsat-o aici.*

În partea stângă, am găsit o altă deschizătură, în jos. M-am aşezat pe genunchi şi m-am strecurat înăuntru şi, puţin mai târziu, stăteam într-o cameră cu tavanul mai jos. O luminiţă pătrundea prin spaţiul de la intrare şi îţi crea un sentiment plăcut, dar ciudat. Parcă te aflai în vizuina unui urs.

— Ce loc bun de dormit! am gândit eu cu glas tare.

Abia aşteptam să mă aranjez. Doream să pun stăpânire pe acest mic paradis cât mai repede. Am ieşit, mi-am luat rucsacul şi l-am dus în prima cameră. Am scos cutiile cu mâncare şi le-am pus pe etajeră. La capătul etajerei, am pus prosopul împachetat frumos, precum şi o bucată de săpun. Apoi, am luat sacul de dormit şi hainele şi m-am vârât în „dormitorul" meu. Mi-am împăturit hainele, le-am aşezat frumos lângă perete şi mi-am întins sacul de dormit pe jos. Odată aranjate camera de dormit şi bucătăria, mi-am scos hamacul din rucsac şi l-am legat între doi sicomori, dincolo de lac.

Umbrele nopţii se furişau deja peste vale printre zidurile înalte ale canionului. Gândul de a fi singur noaptea în locul acesta izolat m-a neliniştit. *Ce s-ar întâmpla dacă, noaptea, vreo pumă sau vreun coiot ar veni să bea apă din lac? Mai bine să fac un foc*. Animalelor sălbatice le este frică de foc sau cel puţin aşa gândeam eu. Am găsit mai multe pietre netede şi le-am aşezat în cerc, în mijlocul peşterii. Apoi, m-am dus după lemne. Nu m-am oprit până nu am adus câteva braţe de lemne şi le-am făcut grămadă lângă adâncitura făcută pentru foc. Apoi, m-am dat câţiva paşi înapoi şi am aruncat o privire asupra noii mele case. *Acum sunt gata*, mi-am spus. *Arată la fel de îngrijit ca şi camera mea de la Şcoala Militară, înainte de inspecţie.*

În săptămânile care au urmat, am fost mai ocupat decât îmi închipuiam. Gătitul şi curăţenia îmi luau o bună parte din dimineţi. Un bătrân din Palm Springs mi-a arătat cum să fac o sobă dintr-o oală mare cu capac. Începeam fiecare zi pregătind pentru masa de dimineaţă pâine de banane. Aveam vase de spălat şi mâncare ce trebuia pusă bine, ascunsă de animalele mici. Mi-am făcut un spălător de vase dintr-un mănunchi de iarbă ce creştea pe malurile pârâiaşului. Era tot atât de bun ca şi unul cumpărat de la magazin. Am adâncit lacul de lângă peştera mea cu încă o jumătate de metru, făcând un baraj acolo unde apa ieşea afară. În fiecare zi se găsea ceva de făcut.

Am făcut un scaun din lemne şi pietre şi l-am completat cu braţe şi spătar, apoi l-am acoperit cu pături.

Puteam sta confortabil în el ore întregi.

Vara, mă dezbrăcam şi mergeam gol puşcă. La început, picioarele mele desculţe erau sensibile, iar pietrele ascuţite care erau pe jos în peşteră îmi provocau răni. Aşa că am scos pietrele. Apoi, am cărat găleţi de nisip din jurul lacului şi am făcut o podea netedă, pe care o simţeam în mod plăcut între degetele picioarelor.

Am făcut şi o capcană pentru animale. Am prins o veveriţă pe care am fript-o şi am mâncat-o, iar din blana ei am făcut o traistă. Am omorât, de asemenea, un şarpe mare cu clopoţei, pe care am încercat să-l mănânc, dar erau numai oasele de el, aşa că am mâncat numai puţin, iar din pielea lui mi-am făcut o teacă pentru cuţit.

Aveam puţine mijloace de a face bani pentru a-mi asigura cele necesare, dar un proiect care mi-a adus ceva mărunţiş a fost cioplirea de pipe, pe care le-am vândut unui magazin renumit din Palm Springs. Aceste magazine *Head Shops* comercializează pipe pentru fumat marijuana şi alte accesorii folosite în lumea drogurilor.

La început, a trebuit să cobor de două ori pe săptămână în oraş pentru a-mi face cumpărături, dar obiceiurile mele în ceea ce priveşte cumpărăturile s-au schimbat pe măsură ce am devenit mai versat în noul meu stil de viaţă. Astfel, puteam să mă descurc şi dacă mă duceam numai o singură dată pe săptămână la cumpărături. Am învăţat să cumpăr hrană uscată, precum orez, spaghete, fasole şi făină.

Gătitul orezului şi al spaghetelor nu ridica probleme. Erau întotdeauna gata după cincisprezece sau douăzeci de minute de fierbere. Dar am avut probleme cu fasolea uscată. Prima dată, am încercat s-o fierb cincisprezece minute, dar era tot atât de tare ca stânca. Am mâncat-o aşa şi m-am îmbolnăvit. Data următoare, am dublat timpul de fierbere la treizeci de minute, dar nici de data aceasta n-am avut un rezultat mai bun. Când am văzut că era tot tare, încât trebuia să o ronţăi chiar şi după o oră de fiert, m-am întrebat dacă nu cumva avea ceva fasolea. Când i-am povestit unui prieten despre problema aceasta, el a râs şi a

zis:

— La altitudinea asta trebuie să fierbi fasolea o zi întreagă!

A ajunge sus şi a găsi căi noi de a urca şi mai sus fuseseră aproape singurul ţel al existenţei mele, dar acum începeam să-L caut pe Dumnezeu. Într-o zi, am citit o carte despre amerindieni, despre căutarea lor după Dumnezeu prin plante halucinogene şi de-abia aşteptam să le încerc şi eu. În carte era menţionată o buruiană numită *jimson*, care creştea la câţiva metri de peştera mea. Am rupt câteva frunze şi le-am uscat, apoi, le-am răsucit şi am făcut o ţigară. Dar n-a avut niciun efect. După ce am fumat ţigara, nu m-am ales decât cu gura uscată. După aceea, am fiert un ceai din frunzele acelea, dar nici de data asta nu s-a întâmplat nimic.

Într-o zi, când am fost în oraş după cumpărături, am trecut pe la un prieten hipiot pe nume Brad. După o scurtă discuţie, am scos o frunză din buzunar şi i-am arătat-o.

— Ştii ce este asta? am întrebat eu.

El a întins mâna, a luat-o, a sfărâmat-o între degete şi a mirosit-o.

— Sigur, a spus el. E iarba *jimson*. Conţine o substanţă foarte tare.

— Ba deloc, am replicat eu. Eu am fumat frunzele şi am făcut şi ceai din ea, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu are niciun efect.

Brad a râs.

— Tu nu ştii cum trebuie făcut. O să vin într-o zi sus, la tine, şi-am să-ţi arăt.

El fusese de câteva ori la peştera mea în weekend şi ştia unde locuiesc.

Câteva zile mai târziu, Brad, fratele lui, Steve, şi un alt tânăr pe nume Mark, care fugise de-acasă, şi-au făcut apariţia în peştera mea.

— Eşti gata de călătorie? a întrebat Brad, după ce şi-a prezentat însoţitorii.

— Oricând doreşti, am spus eu.

Adusese cu el un supliment de iarbă şi mi-a arătat

cum să fac un ceai puternic din rădăcinile acestei plante. Ne-a turnat fiecăruia câte o cană, dar Steve a refuzat.

— Mai bine mă uit doar, a spus el.

Stăteam cu toţii pe jos pe podeaua peşterii şi am început să bem.

— Uh! Niciodată n-am gustat ceva mai amar, am spus eu.

— Binee! a râs Brad. Asta îţi va oferi o călătorie autentică.

Am aşteptat un timp, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Vedeţi, nu v-am spus eu că n-are niciun efect?

— Va avea. Dă-i numai timp, m-a asigurat Brad.

— Să mergem să facem plajă lângă lac, am propus eu.

Tuturor le-a plăcut ideea mea şi, câteva minute mai târziu, eram cu toţii întinşi la soare. Însă, curând, am început să mă simt straniu.

— Mă duc să mă culc, am spus eu.

Am observat că şireturile de la pantofi erau desfăcute şi am încercat să le leg, dar nu mi-am putut controla degetele de la mâini. Am renunţat şi m-am dus împleticindu-mă în peşteră, imam aruncat jos şi m-am culcat.

Când m-am trezit, afară era întuneric. Am aprins lumina. La început, am observat un automat de Cola în peştera mea. *Buun*! am gândit eu. *Gura îmi e uscată şi, într-adevăr, am nevoie să beau ceva.* Dar am fost întrerupt de o voce.

— Unde te duci, Doug? Vino aici!

M-am întors şi am văzut-o pe bunică-mea, stând rezemată de o dubă gri.

— Intră în dubă! Intră în dubă! mi-a poruncit ea cu o voce stridentă.

Am încercat să deschid uşa dubiţei, dar aceasta s-a transformat într-o stâncă. Al doilea lucru pe care îl ştiu este că mă aflam dincolo de „casa” mea de la munte, înconjurat de pigmei care veneau după mine cu arcuri şi săgeţi. M-am căţărat cât am putut de repede înapoi

„acasă”.

— Ajutor! Ajutor! am strigat eu, în timp ce mă luptam să ajung înapoi în peşteră, la prietenii mei. Ajutaţi-mă! Vor să mă omoare!

Când, în cele din urmă, am ajuns în peşteră, mi-am găsit prietenii morţi, plutind pe lac (în realitate, ei erau departe, în Palm Springs).

Soarele apusese, iar luna se ridicase şi am putut vedea figuri stând la pândă, gata să se arunce asupra mea. Am ţipat, m-am speriat de ele şi am început să fug la vale, coborând de pe munte. (Figurile care stăteau la pândă erau de fapt cactuşi. Puteţi ghici cum am aflat acest lucru.) Dar, în loc de a merge pe cărare, am tăiat-o drept, luând-o pe drumul cel mai direct spre Palm Springs. De ce nu m-am sinucis, nu-mi pot explica. Singura explicaţie este că Dumnezeu şi-a ţinut mâna întinsă asupra mea chiar şi în această situaţie. Coborârea mea era atât de abruptă şi aveam atât de multă adrenalină pompată prin vene, încât făceam sărituri uriaşe. Fiecare pas părea să fie de zece metri, deşi acum nu sunt sigur dacă totul a fost chiar aşa.

Am aruncat o privire peste umăr şi am văzut tancuri care coborau huruind de pe munte. Arabi înarmaţi mişunau în spatele lor. Totul părea atât de real. Niciodată n-am mai simţit atâta frică!

Era aproape două dimineaţa când am ajuns în cele din urmă lângă Palm Springs. În depărtare, am văzut strălucind luminile unui bar şi am fugit într-acolo. Era închis, dar am auzit voci înăuntru.

— Lăsaţi-mă să intru, lăsaţi-mă să intru! am strigat eu bătând cu pumnul în uşă. Mă urmăresc! Mă vor ucide!

Uşa s-a deschis şi doi negri cu ochii larg deschişi m-au tras înăuntru şi au încuiat uşa.

— Nu văd pe nimeni, a spus unul dintre ei. Cine vrea să te omoare?

— Unde-i telefonul? Trebuie să chem poliţia, am spus eu gâfâind, ignorând întrebarea omului.

Amândoi au arătat spre un telefon cu plată, aflat la capătul barului. Am format numărul pentru cazuri de forţă

majoră şi o voce a răspuns imediat.

— Numele meu este Doug Batchelor, am zbierat eu în telefon. Locuiesc într-o peşteră din munţi şi arabii mă urmăresc. Mi-au omorât deja prietenii.

Vocea de la celălalt capăt al firului tăcea, apoi, după o secundă, a întrebat:

— Unde te afli?

— Sunt într-un bar. Aşteptaţi! Aflu imediat unde sunt.

M-am întors către cei doi care stăteau lângă mine şi mă urmăreau cu atenţie şi îngrijorare.

— Unde ne aflăm? am întrebat eu.

Ei au spus repede şi la unison adresa, iar eu i-am repetat-o omului de la celălalt capăt al firului.

— Bine, stai acolo, a spus acesta.

În nici două minute, o maşină a poliţiei a oprit scârţâind în faţa barului şi doi poliţişti au sărit din maşină şi au venit în fugă înăuntru. I-am întâmpinat cu ochii larg deschişi. Unul s-a oprit în faţa mea, mi-a mirosit respiraţia şi mi-a pus o lumină în ochi.

— Nu este nici marijuana, nici alcool, i-a raportat el celuilalt poliţist. Veniţi la poliţie cu noi! a spus el, şi mi-a deschis uşa.

S-a urcat pe locul din spate şi celălalt s-a urcat la volan.

La poliţie, m-au condus printr-o uşă laterală. Încă o dată m-au testat pentru a depista vreun miros de droguri şi m-au percheziţionat, dar n-au găsit nimic care să indice folosirea drogurilor. Cu excepţia faptului că eram foarte înspăimântat, în rest păream normal. Vorbeau între ei în şoaptă, dar, având auzul ascuţit ca urmare a faptului că stătusem pe munte, am auzit fiecare cuvânt.

— Ce crezi? a spus unul dintre ei într-o vorbire repezită, crezi că asta are vreo legătură cu embargoul asupra petrolului?

— Tot ce se poate, a răspuns celălalt poliţist.

Sergentul a deschis o altă uşă şi a chemat un al treilea poliţist.

— E strict secret, a spus el în şoaptă. Ar fi mai bine

să vii şi să pui totul pe hârtie.

Acesta a venit şi a băgat o coală de hârtie în maşina de scris. El bătea la maşină în timp ce noi vorbeam. Nu mai văzusem pe cineva care să scrie atât de repede ca el. N-a avut nicio problemă în a ţine pasul cu noi, scriind în timp ce noi vorbeam. Sergentul s-a întors spre mine.

— Acum, te rog să ne spui exact ce s-a întâmplat.

M-am hotărât să las la o parte episodul cu pigmeii care mă urmăreau cu arcuri şi săgeţi. Cumva, treaba asta nu se potrivea deloc în tablou.

— Ei bine, mă aflam în peştera mea, am început eu. Am auzit strigăte. Am ieşit şi am văzut un grup de oameni venind spre mine.

— Ai putut vedea cum arătau? a întrebat sergentul.

— Nu prea bine.

— Ai văzut că erau arabi? Cum arătau? De ce ai spus că erau arabi? a întrebat el.

— Luna strălucea şi le-am văzut turbanele şi hainele largi. Erau arabi, categoric.

Celălalt poliţist a intervenit, vorbind repede, în şoaptă, dar din nou l-am putut auzi bine.

— Arabii sunt nebuni atunci când este vorba de embargoul asupra petrolului. Trebuie să fi făcut planul să atace Palm Springs.

Toţi cei trei bărbaţi păreau speriaţi. Preşedintele avea acolo o reşedinţă şi mulţi oameni bogaţi şi celebri locuiau în Palm Springs, aşa că ei au luat în mod foarte serios cele spuse de mine.

— Ai spus că ţi-au omorât prietenii. Au tras în tine? a întrebat unul dintre poliţişti.

— Da, desigur! Erau oameni pretutindeni. Trăgeau în mine, iar eu fugeam, coborând muntele de-a dreptul.

Le-am arătat ghetele mele rupte şi pline de ţepii cactuşilor.

— Apoi, stâncile mari s-au transformat în tancuri şi au pornit huruind la vale, coborând din munţi spre Palm Springs.

Dactilograful a încetinit scrisul şi s-a oprit. Au privit

unul la altul dezumflaţi. În cele din urmă, unul dintre ei a spus:

— Trebuie să fii sub influenţa a ceva – nu suntem siguri ce anume –, dar eşti minor şi te vom ţine închis pentru câteva zile.

Spunând aceasta, s-a îndreptat către un telefon şi a chemat pe cineva de la departamentul pentru adolescenţi să vină să mă ia.

NEW MEXICO

Am petrecut două zile în închisoarea din Palm Springs, mâncând numai gogoşi şi bând cafea, până când cineva a venit şi m-a dus în Centrul de Tineret din Riverside County (un nume frumos dat închisorii pentru minori). Mi-au trebuit două zile ca să încetez a mai vedea lucruri şi ca să-mi dau seama că avusesem o „călătorie nu tocmai autentică”.

Nu puteam să nu mă întreb ce avea să mi se întâmple la închisoarea pentru minori. M-am gândit la încurcăturile pe care i le făcusem tatălui meu în Florida. Nu-l puteam învinovăţi dacă n-ar fi vrut să mă mai vadă vreodată. Nu mi-am dat seama decât în mică măsură că, până şi atunci, când mă aflam în închisoare, el acţiona în favoarea mea, căutând o soluţie la această problemă. Să mă întorc la mama era peste putinţă. Nu mă puteam gândi decât la o singură soluţie, şi anume să scap şi să mă îndrept spre peştera mea.

În Riverside, eu şi colegul meu de celulă, care se numea, de asemenea, Doug, am început să facem planuri. Am făcut rost de chibrituri şi unul dintre noi a topit plasticul ramelor care ţineau geamurile din plexiglas, în timp ce celălalt stătea de pază. Am privit unul la altul jubilând, dar în linişte, atunci când, după şase cutii de chibrituri, ultima ramă a cedat. Am dat geamul cu grijă la o parte şi am privit afară. Nu era nimeni, dar am auzit voci venind dinspre coridor, aşa că l-am pus repede la loc. Ne-am privit opera cu satisfacţie. Semnele şi urmele de foc

erau greu de observat şi nimeni nu a suspectat faptul că cineva se atinsese de geam. Ne-am hotărât să aşteptăm momentul cel mai potrivit pentru a o şterge.

Înainte de a avea o ocazie favorabilă şi a ne pune planul în aplicare, un poliţist a venit şi a deschis uşa:

— Doug Batchelor!

— Da! am răspuns eu.

— Vino cu mine! mi-a poruncit el. Te eliberăm şi te dăm în custodia unchiului tău, Harry Batchelor, din New Mexico.

Nu mi-am putut crede urechilor. Unchiul Harry conducea un centru comercial indian în rezervaţia Navajo. El şi cu mătuşa Niţă erau două dintre cele mai plăcute persoane pe care le ştiam. Îi iubea pe indienii Navajo şi nu-i exploata aşa cum făceau unii dintre comercianţii indieni. Cinstea şi corectitudinea sa erau proverbiale printre indieni, iar el îi ajuta în toate felurile posibile. Nu pretindea că este creştin, dar în multe feluri trăia asemenea unui creştin.

— Unchiul tău te va lua de la aeroport, a spus poliţistul.

M-am simţit uşurat. *Unchiului Harry nu-i va părea rău, am hotărât eu. Voi fi cel mai bun ajutor pe care l-a avut vreodată.*

Şi, la început, l-am ajutat. Unchiul Harry şi mătuşa Niţă m-au tratat ca pe propriul fiu. Vărul meu, Donnie, era cam de vârsta mea şi ne potriveam bine. Am simţit iubirea întregii familii şi preocuparea lor reală pentru binele meu. Pentru prima dată după şcoala militară, mă simţeam, într-adevăr, bine.

Unchiul meu avea două magazine şi eu lucram la cel din Kimbito, New Mexico. Aşezam marfa pe rafturi, măturam şi aveam grijă să fie curat.

— Poţi să te serveşti cu ce doreşti, Doug, mi-a spus unchiul meu.

N-a zis nimic atunci când am luat ţigări. Şi el fuma şi n-a obiectat când a văzut că fumez. Luam câte un sandviş când îmi era foame şi cartuşe când mergeam cu Donnie la

poligon pentru trageri.

Îmi plăceau indienii Navajo, în mod deosebit fetele lor. Puţini dintre ei arătau interes faţă de şcoală sau pentru a părăsi rezervaţia, dar erau şi excepţii. Într-o zi, un tânăr prezentabil, cam de optsprezece ani, a intrat în magazin. După ochii lui strălucitori şi exprimarea îngrijită, mi-am dat seama că nu era un tânăr obişnuit.

— Nu te-am mai văzut până acum, am spus eu, întâmpinându-l. De unde eşti? Cum te cheamă?

— Numele meu este Ken Platero. Locuiesc aici, în rezervaţie, dar merg la un colegiu din Washington.

A zâmbit sfios.

— Am venit acasă în vacanţa de primăvară, a explicat el.

Eram impresionat.

— Cred că eşti deştept, băiete, am spus eu. Bătrânul tău este bogat?

— Nu, eu urmez cursurile datorită unei burse, a spus el, luându-şi rucsacul.

— De ce nu vii cândva după ce se închid magazinele să ne plimbăm cu motocicleta? l-am invitat eu.

Lui i-a plăcut atitudinea mea deschisă, iar eu i-am admirat inteligenţa şi înfăţişarea plăcută.

N-am ştiut ce problemă gravă este alcoolismul printre indieni. Din cauza constituţiei lor fizice, ei devin mult mai uşor alcoolici decât ceilalţi oameni. Unchiul meu mi-a spus că, în toţi anii petrecuţi în rezervaţie, n-a întâlnit niciodată un indian care să ia o înghiţitură de alcool, să pună dopul la sticlă şi s-o lase deoparte.

— Ei beau până nu mai au bani, până termină băutura sau până sunt scoşi afară, a spus el.

La câteva zile după aceea, m-am întâlnit cu Ken, cu motocicletele. Fără să ţin seama de sfatul înţelept al unchiului meu, i-am făcut o sugestie prostească, pe care am regretat-o mereu de atunci.

— Să mergem la un bar şi să luăm un bax de bere, am spus eu.

Doream să beau ceva şi nu m-am gândit deloc la

consecinţe. Întreaga expresie a feţei lui Ken s-a schimbat. Şi-a plecat privirea ca şi când i-ar fi fost ruşine şi a spus:

— Nu, Doug! Băutura aduce numai necazuri. Nu vreau să am de-a face cu ea.

Din nefericire, eu am insistat.

— Ei, măi Ken! O înghiţitură nu face rău. Oricum, eu nu am vârsta ca să-mi pot cumpăra singur băutură.

Nu împlinisem încă şaptesprezece ani.

— Nu, Doug! Nu vreau să încep aşa! Băutura înseamnă necaz. Toţi cei care beau au necazuri.

Puteam vedea lupta care se dădea în el. Bunul-simţ din el spunea *nu*, dar bunăvoinţa lui naturală şi dorinţa de a face cuiva pe plac spuneau *da*. În cele din urmă, a fost de acord. I-am dat ceva bani. Am încălecat pe motociclete şi ne-am îndreptat în goană spre bar. El a intrat şi, câteva minute mai târziu, s-a întors cu un bax de bere. Am ascuns baxul în jacheta mea şi am tras fermoarul. Apoi, ne-am îndreptat spre câmp şi am terminat berea împreună.

După o zi sau două, am făcut acelaşi lucru, numai că, de data aceasta, a fost nevoie de mai puţin timp să-l conving. Înainte de sfârşitul săptămânii, nu numai că am vizitat barul de mai multe ori, dar l-am învăţat pe Ken să facă bere într-un vas de douăzeci de litri, din apă cu drojdie şi sirop de malţ. Săracul Ken! Nu s-a mai întors niciodată la colegiu.

Am început să petrec mai puţin timp lucrând în magazin şi mai mult timp mergând cu motocicleta, bând, dându-mă la fete şi intrând în belele. Fiind din ce în ce mai lipsit de control, nefericirea mea creştea.

În cele din urmă, unchiul Harry m-a chemat şi, serios, mi-a zis:

— Doug, dacă vrei să faci parte din familie, atunci trebuie să te comporţi cum trebuie. Altfel, vei fi nevoit să pleci.

Niciodată nu l-am văzut pe unchiul meu atât de trist şi m-am simţit îngrozitor. Câteva zile mai târziu, mi-am amanetat ceasul pentru douăzeci de dolari, am cumpărat un rucsac nou şi am făcut autostopul înapoi spre

California, la peştera mea. O dădusem din nou în bară.

M-am oprit în Palm Springs şi m-am aprovizionat înainte de a mă îndrepta spre peşteră. Tocmai ieşeam din magazin, când am auzit pe cineva strigându-mă:

— Hei, Doug!

M-am întors şi iată-l pe Jim, care privea insistent la mine. Era acelaşi Jim care îmi arătase peştera lui din canionul Tahquitz atunci când aveam cincisprezece ani.

— Eşti chiar tu, Batchelor? a întrebat el neîncrezător.

— Da, eu sunt. Totul este OK, l-am asigurat eu. Tocmai m-am întors dintr-o rezervaţie indiană din New Mexico.

În mod sigur, Jim auzise despre mine de la prietenii care îmi făcuseră cunoştinţă cu iarba *jimson*.

— Noi toţi am crezut că eşti mort, a spus el cu un rânjet. Nu te-am mai văzut după petrecerea aia cu iarbă *jimson*, din peştera ta. Câteva zile ţi-am căutat trupul, dar, în cele din urmă, am renunţat să-l mai căutăm. Mă bucur că eşti din nou pe-aici.

— Mulţumesc, am mormăit eu.

Întreaga poveste mi-a trecut ca un fulger prin minte şi m-am simţit prost când m-am gândit la faptul că îmi bătusem joc de mine însumi.

— Ce mai fac ceilalţi? am întrebat eu cu un oarecare interes.

— Nu prea bine, a spus Jim. Mark a călcat peste nişte cărbuni aprinşi şi şi-a ars picioarele atât de rău, încât a trebuit să ajungă la spital, dar acum e bine şi a fost externat. Se pare că este hotărât să meargă înainte.

— Ce face Brad? Ce mai ştii despre el? am insistat eu.

Jim a dat din cap. După o pauză mai lungă a spus:

— Nimeni nu ştie. Steve mi-a spus că, după ce aţi plecat voi, el s-a întins pe jos în peşteră şi a adormit. Când s-a trezit de dimineaţă, nu mai era nimeni. Toţi plecaseră. Brad poate fi undeva jos, pe fundul canionului.

Nu-i de mirare că au crezut şi despre mine că sunt mort. M-am gândit cu părere de rău la fuga mea

nebunească, la coborârea de pe munte din noaptea aceea şi mă întreb cum de am mai rămas în viaţă.

M-am gândit mult şi serios, în timp ce urcam înapoi pe cărăruie spre peştera mea. Oricât de mult încercam să găsesc o explicaţie logică n-am putut scăpa de convingerea că nu numai că mă rănisem pe mine însumi atunci când am făcut rău, dar îi rănisem şi pe alţii din jurul meu. *Oare nebunia mea a costat viaţa lui Brad*? Tot timpul cât am urcat spre peşteră, greutatea vinovăţiei a apăsat asupra mea mai greu decât rucsacul din spate.

În cele din urmă, am ajuns la cea de-a treia vale. Părăsind cărarea, m-am îndreptat spre peşteră şi, deodată, m-am oprit în drum. Ajungând în dreptul unei stânci, aproape că era să mă ciocnesc de un tânăr. Surprinşi pentru un moment, ne-am oprit amândoi şi am privit unul la celălalt.

— Asta-i bună! am spus în cele din urmă. Mă numesc Doug.

— Eu sunt Glen, a răspuns el.

— Ce faci pe-aici? am întrebat eu.

— Aici locuiesc.

— Unde anume?

— În peştera mea, a răspuns el timid şi şi-a îndreptat degetul cel mare peste umăr, indicând undeva în spate.

— Îi cunoşti pe Jim şi pe Sunny? am întrebat din nou.

— Da.

Mi-am zis: *Ce-o avea tipul ăsta*? *Nu ştie să vorbească*?

Era evident că îi făcea plăcere jocul acesta, cu întrebări scurte, una după alta, aşa că am râs forţat.

— Ei bine, eu m-am întors ca să locuiesc aici. Locul meu este acolo, în peştera aceea mare de sub stâncă.

Şi am arătat spre stânca proeminentă din faţă.

L-am studiat cu atenţie în timp ce vorbeam cu el. Era un om mărunt, ceva peste un metru şi jumătate, cu barbă rară şi ochi pătrunzători. Chiar dacă părea să aibă peste douăzeci şi cinci de ani, părul lui castaniu era puţin rărit spre vârful capului. Pielea îi era bronzată datorită faptului

că trăia în aer liber. Ceva mă intriga în caracterul lui. Reţinerea sa de a vorbi mi-a dat impresia că ascunde un secret şi mă întrebam care era oare acesta. Mai târziu, am aflat că părinţii lui fuseseră medici misionari în India. Oamenii şi şcolile sunt atât de diferite în India, încât, atunci când familia a revenit în America, el a trebuit să dea unele diferenţe. Nu s-a simţit bine în mijlocul copiilor americani şi, în mare măsură, s-a izolat. În ciuda inteligenţei şi a talentelor lui, nu s-a căsătorit niciodată. Acum părea că fuge, că se izolează de lume.

Deci eram doi şi urma să fim singurii ocupanţi ai văii pentru următoarele câteva luni. Lui Glen îi făcea plăcere modul meu comunicativ de a fi, iar eu eram intrigat de liniştea sa misterioasă. Cu toate acestea, pentru moment, ne-am spus la revedere unul altuia, cu promisiunea lui de a mă vizita curând.

Când am ajuns din nou în peştera mea, n-am fost surprins să constat că proviziile mele dispăruseră. În definitiv, eu fusesem în New Mexico timp de trei luni şi prietenii mei crezuseră că sunt mort. Ce m-a surprins însă a fost faptul că Biblia era încă acolo unde o pusesem. O voce mi-a spus:

Doug, ia-o şi citeşte-o! Dar am înăbuşit vocea şi m-am hotărât s-o citesc mai târziu. *Mai întâi, trebuie să-mi aranjez din nou locuinţa.*

În timp ce îmi puneam proviziile la locul lor, fredonam o melodie. Muzica apei, clipocitul ei, se auzea asemenea unor copii fericiţi care stăteau de vorbă între ei. Soarele strălucea deasupra, o briză se furişa printre sicomori şi, afară, un cânepar cânta vesel. Eram acasă.

Într-o după-amiază, stăteam în peştera mea şi răsuceam o ţigară, când am auzit un mieunat slab. Am stat liniştit şi mi-am ridicat capul ca să ascult mai cu atenţie.

Mi-au!

Chiar părea să fie o pisică. Erau pe acolo pisici sălbatice şi pume, dar aceasta era o pisică domestică. *Cum a ajuns oare o pisică tocmai aici sus, în aceşti munţi pustii*? m-am întrebat. Apoi, am văzut-o. Dincolo de stâncă, peste

râuleţ, era cea mai frumoasă pisică pe care am văzut-o vreodată: de culoare alb cu negru, cu blană persană.

— De unde-ai apărut? am întrebat-o eu.

Niciodată n-am primit răspuns la această întrebare, dar, pentru următorul an şi jumătate, Străina s-a simţit ca acasă în peştera mea. Era un vânător feroce şi îşi asigura o bună parte din hrană prinzând veveriţe, păsări şi, desigur, şoareci. Niciuna din aceste creaturi n-a mai apărut în peştera mea după venirea Străinei.

Uneori, noaptea, când termina vânătoarea, sărea în dormitorul meu din peşteră şi, foarte fin, îmi atingea nasul cu lăbuţa, până când ridicam păturile. Atunci, se strecura la picioarele mele şi acolo se încolăcea şi torcea. Mărturisesc sincer că, pentru mine, era o senzaţie foarte relaxantă, dar, odată, după ce a pierdut înfruntarea cu un sconcs, a trebuit s-o dau afară timp de o săptămână.

Am petrecut multe ore plăcute explorând canionul şi ţinutul înconjurător, până când am ajuns să-l ştiu ca-n palmă. De primăvara şi până toamna, turişti entuziaşti veneau în weekend şi, destul de des, se opreau ca să mă întrebe ceva în legătură cu direcţia în care se îndreptau sau ca să mai stea de vorbă.

Într-o zi, Glen şi cu mine am plecat din canion spre oraş, când, deodată, am auzit un geamăt. Privind cu atenţie, am văzut un tânăr căzut pe marginea unei stânci, gemând şi tremurând. Îi curgea sânge din scalp şi i se prelingea pe o parte a feţei. Hainele îi erau rupte, iar corpul îi era acoperit de noroi, răni şi sânge uscat. Ne-am grăbit să coborâm la el.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, gâfâind.

El a continuat să geamă şi să se mişte, dar n-a răspuns nimic. În mod clar, era în stare de şoc şi nu era conştient de prezenţa noastră. Glen s-a uitat în sus.

— Priveşte, se pare că a căzut de-acolo – a spus Glen, arătând spre o creastă aflată cam la patruzeci de metri deasupra noastră. Nu ştiu cum de nu a murit din căzătura asta.

— Mai bine să mergem după ajutor, am zis eu.

M-am aplecat şi mi-am apropiat faţa de urechea omului.

— Ne întoarcem, domnule. Staţi aici!

Glen şi cu mine am luat-o la vale spre Palm Springs şi sunt sigur că, în ocazia respectivă, am bătut recordul la coborâre din munţii aceia.

În Mayfair Market, am telefonat la Salvamont.

— Repede! am spus eu, abia trăgându-mi răsuflarea. Este un om grav rănit în canionul Tahquitz. A căzut de pe cărare şi are multe răni grave.

După câteva schimburi rapide de întrebări şi răspunsuri, mi-au spus că vor trimite imediat o echipă de doi oameni cu un elicopter. Ne-am înapoiat în grabă sus pe potecă pentru a sta lângă cel rănit şi pentru a-i semnaliza elicopterului şi a-i arăta personalului paramedical unde să meargă.

Elicopterul a găsit un loc unde să planeze. Doi oameni au sărit, grăbindu-se cu echipamentul lor, în timp ce pilotul ţinea motorul pornit.

Glen şi cu mine stăteam şi aşteptam. Paramedicii au luat repede pulsul rănitului, i-au pus o perfuzie şi l-au aşezat pe o targă, legându-l cu nişte curele de ea.

Nu era niciun loc plat pentru ca elicopterul să poată ateriza, aşa că pilotul, un adevărat profesionist, a pus o talpă a elicopterului pe colţul unei stânci mai mici. Noi, cei patru, l-am cărat pe rănit încet până sus, pe stâncă, la elicopter. Bietul om gemea de fiecare dată când ne alunecau picioarele. Apropiindu-ne de elicopter, eram acum îngrijorat pentru siguranţa mea.

Paletele elicei produceau rafale de vânt în jurul nostru şi bucăţi de cactus se rostogoleau pretutindeni în vârtejul de praf. Nu era greu să-ţi dai seama că, dacă mica bucată de stâncă pe care se sprijinea elicopterul ar fi cedat, aceasta avea să cadă peste noi, transformându-ne în hamburgeri. Dar, în scurt timp, rănitul a fost urcat în siguranţă şi „pasărea rotitoare” s-a înălţat zburând spre spital.

Mai târziu, l-am întâlnit în oraş pe pilotul

elicopterului şi mi-a spus că tânărul rănit fusese beat atunci când a căzut.

— A avut noroc cu voi doi, că aţi dat peste el, a spus pilotul.

M-am simţit bine că am putut ajuta la salvarea lui. Acest moment a marcat începutul prieteniei mele cu salvamontiştii. Era un lucru obişnuit ca în munţii aceia accidentaţi să se afle uneori turişti răniţi sau pierduţi. De multe ori, echipa de salvare zbura cu elicopterul jos, pe deasupra peşterii mele, întrebându-mă printr-o portavoce dacă am văzut vreun turist. Răspundeam cu gesturi sau fluturând un prosop roşu. Deşi eram un contravenient, căci regiunea aceea era o rezervaţie a indienilor Agua Caliente, nimeni nu m-a deranjat, datorită cooperării mele cu echipa de cercetare şi salvare.

Majoritatea celor care cădeau erau beţi sau drogaţi. Nu toate victimele aveau parte de un sfârşit fericit. Mergând de-a lungul unei poteci înguste pe stâncă, uitându-se bine unde pun picioarele, turiştii, de regulă, uită de rucsacul înalt din spatele lor. Ori de câte ori rucsacul lovea bucăţile de stâncă ieşite în afară, se dezechilibrau şi cădeau în canionul de dedesubt.

Unii turişti încercau să urmeze la coborâre cursul unui râuleţ şi sfârşeau într-o capcană a morţii. Erau ademeniţi de trei bazine cu apă – trei lacuri – din fundul celei de-a treia văi. Pentru a ajunge la primul lac, trebuiau să alunece pe un perete aproape vertical. Mai departe, de-a lungul râuleţului, ajungeau la cel de-al doilea lac, situat de asemenea pe fundul unei râpe străjuite de o stâncă imensă. Când zăreau cel de-al treilea lac, ei coborau mai departe. Ceea ce nu puteau vedea era o cascadă cam de treizeci de metri sub cel de-al treilea lac. În momentul în care ajungeau în punctul acela, erau deja prinşi în cursă. Fără un echipament special, nu era nicio cale de scăpare. A încerca să urci înapoi era asemenea încercării unui gândac de a se căţăra pe peretele unui pahar de sticlă. Unii au murit din cauza expunerii la soare. Alţii au murit de foame sau muşcaţi de şerpi, iar un om în vârstă a murit

din cauza unui stop cardiac, după ce a căzut în apa rece a lacului.

Odată, când am mers în oraş după cumpărături, am fost îngrozit la vederea boschetarilor care scormoneau în lăzile de gunoi din spatele marilor magazine alimentare.

— Ce faceţi aici? am întrebat când i-am văzut prima dată.

— Suntem vânători de comori. Magazinele aruncă multă marfă bună, mai ales banane.

O, nu! m-am gândit eu. *N-aş lua niciodată mâncare dintr-un loc atât de împuţit. Oamenii ăştia n-au niciun fel de demnitate.*

De fiecare dată când veneam în oraş, îi vedeam pe oamenii aceia scormonind prin gunoaie. În cele din urmă, am fost destul de curios ca să mă apropii mai mult. Curând, am descoperit lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le am şi n-a trecut mult până când şi eu, la rândul meu, căutam prin gunoaie. Alături de cei mai buni în domeniu! Favoritele mele erau bananele maronii, care erau prea coapte ca să mai fie vândute în magazin, dar tocmai bune pentru mine. Făceam din ele pâine de banane. Găseam, de asemenea, multă pâine şi pizza în spatele unei brutării numită *Nicolino*. În loc s-o vândă ca pesmet, ei o aruncau, iar noi ne făceam întotdeauna provizii bune. Mai târziu, când am devenit creştin, m-am gândit: *Păcatul este asemenea scormonitului în gunoaie. La început, pare odios şi dezgustător, dar, când te obişnuieşti, nu ţi se mai pare atât de dezgustător şi, până la urmă, eşti tot timpul acolo, în el.*

La scurt timp, m-am împrietenit cu oamenii străzii din Palm Springs. Niciunul dintre ei nu avea un nume normal, ca de exemplu Bob sau Jim. Toţi aveau porecle, precum: Dan Nebunul, Cale Ferată sau Şoarece la Pachet. Într-o zi, pe când eram cu câţiva dintre amicii mei, un prieten pe nume Rico a început să mă tachineze.

— Eşti un om al peşterilor, a spus el. De aceea, de acum înainte, nu-ţi vom mai spune Doug. Te vom numi Dâââng. Da! Acesta a fost primul cuvânt rostit cândva de

un om al peşterilor:

Dâââng

— Aş prefera să-mi spuneţi simplu Doug sau chiar Caveman (omul-peşterilor), am spus eu.

Dar nu Dâââng.

Aşa că mi-au spus *Omul peşterilor* şi pe acest nume încă mai sunt strigat printre aceşti prieteni.

Oamenii străzii trăiesc adesea unele situaţii comice. Micul Richie, un tânăr cam de un metru şi jumătate înălţime, dormea noaptea într-un container pentru donaţii. Era destul de mic ca să se poată strecura prin trapa de la intrare şi lui îi făcea plăcere să doarmă acolo, pentru că hainele vechi, pe care oamenii le aruncau în container, formau un pat moale. Dar, într-o zi, foarte de dimineaţă, înainte ca Richie să se trezească, cineva s-a hotărât să doneze nişte oale şi cratiţe vechi. Vă puteţi imagina surpriza lui Richie când oalele şi cratiţele au început să-i cadă zgomotos în cap, dar şi surpriza donatoarei când a auzit: „Ei, încetaţi!” venind din container.

Mai era şi Dan Nebunul. El îşi degradase în aşa hal creierul folosind LSD, încât discuta cu manechinele din vitrinele magazinelor.

Când m-am mutat pentru prima dată în peşteră, cântam muzică la un flaut de lemn, dar acest instrument era oarecum limitat şi îmi doream ceva mai complex. Când fratele meu mi-a scris şi m-a întrebat ce vreau de ziua mea de naştere, i-am cerut un flaut.

Câteva săptămâni mai târziu, a sosit un pachet. L-am deschis cu nerăbdare şi înăuntru am găsit un flaut Yamaha, de argint, nou şi frumos, aşezat într-o cutie capitonată cu catifea albastră. A învăţa să cânt la flaut s-a dovedit a fi mai greu decât mă gândisem, dar aveam destul timp şi, în cele din urmă, am reuşit să cânt suficient de bine, încât să-i fac pe oameni să creadă că mă pricepeam. După aceea, când mergeam în oraş după cumpărături, luam flautul cu mine. Găseam un loc bun în faţa bibliotecii – unde erau şi alţi hipioţi care stăteau pe jos, cu picioarele încrucişate sub ei – şi cântam din flaut. Ocazional, trecătorii se opreau,

ascultau şi aruncau mărunţiş într-o cutie pe care o pusesem înaintea mea. Când socoteam că am strâns destul încât să-mi pot face cumpărăturile, luam ceea ce primisem şi mă îndreptam spre Mayfair Market pentru a-mi cumpăra cele necesare, lucruri pe care nu mi le ofereau lăzile în care magazinele aruncau marfa veche şi nevândută.

DESCOPERIND ADEVĂRUL

Noutatea vieţii din peşteră s-a consumat în cele din urmă şi nu s-au mai întâmplat prea multe lucruri. Înconjurat de grandoarea naturii, gândurile mele s-au îndreptat tot mai mult spre Dumnezeu. Tânjeam după pacea aceea lăuntrică, inexplicabilă, care mă adusese la început în locul acesta şi petreceam mult timp cu cărţile de filosofie şi despre religiile orientale. Aceste religii mă îndemnau să meditez şi să privesc înăuntrul meu, pentru că acolo aveam să-L găsesc pe Dumnezeu. Dar, cu cât priveam mai mult înăuntrul meu, cu atât eram mai nemulţumit, pentru că ştiam că acolo nu era decât dezordine.

Mintea mea fusese pornită împotriva religiei creştine de către rudele mele, care erau evrei şi care, desigur, nu-L acceptau pe Iisus ca Mesia. Mi se spusese că religia creştină era cauza tuturor războaielor din istoria Europei – cruciadele, masacrele din Evul Mediu şi războaiele din Irlanda, dintre catolici şi protestanţi.

Un lucru pe care l-am auzit despre Iisus Hristos m-a intrigat totuşi. Mi s-a spus, în mod eronat, cum că El ar fi predicat reîncarnarea. M-am hotărât să cercetez lucrul acesta. *Poate că am să găsesc muniţie corespunzătoare, pe care s-o folosesc împotriva fanilor lui Iisus, cărora le place să discute cu mine despre religie.*

Într-o zi, am luat Biblia de pe etajera din stâncă şi am şters-o de praf. Pe ea scria: „Holy Bible, King James Version”. Mă întrebam cine a fost King James Virgin, căci, deşi făcusem nouă clase, nu citeam fluent şi am citit greşit cuvântul „version” (versiune) crezând că scrie „virgin”.

Deschizând Biblia, pe coperta interioară am găsit scris cu litere de mână un mesaj: „Născut din nou pe 12 iulie 1972. Rugăciunea mea este aceea ca oricine va găsi această Biblie să o citească şi să găsească pacea şi bucuria pe care le-am găsit eu”. Sub aceste rânduri era semnătura binefăcătorului meu.

Bine! mi-am zis. Eu caut pacea. *Dar mă îndoiesc că o voi găsi aici*. Cu toate acestea, m-am aşezat pe scaunul meu şi am început să citesc. De fiecare dată când dădeam peste cuvântul „brethren” (fraţi), citeam „breath” (respiraţie). *Probabil că este un termen spiritual*, m-am gândit. Aţi rămâne uimiţi dacă aţi şti cât de multă „respiraţie” se făcea în cartea Faptele apostolilor!

Deşi mă luptam cu limbajul demodat al versiunii King James, istoriile Bibliei m-au captivat. Aveam impresia că lângă mine se afla o prezenţă divină, făcându-mă să înţeleg că acesta era adevărul. Mi-a plăcut istoria lui Adam şi a Evei şi mi-am dorit să o pot crede, pentru că mă ajuta să mă simt şi eu mai bine. Dacă Dumnezeu a creat primul bărbat şi prima femeie, însemna că sunt descendentul unui fiu de Dumnezeu, nu descendentul unei amibe sau al unei maimuţe. Citind mai departe, m-am trezit retrăind evenimentele de la începuturile omenirii. M-a întristat faptul că Adam şi Eva au fost neascultători şi că au trebuit să părăsească Grădina Edenului.

Istoria potopului mi-a antrenat imaginaţia. *Dacă apa a acoperit întregul pământ, nu este de mirare că am găsit fosile de vieţuitoare marine la o altitudine de două mii de metri atunci când am locuit în New Mexico*. Aceasta explica, de asemenea, de ce pereţii canionului erau netezi pe sute de metri în înălţime. Un potop catastrofal a adus cu el tone de aluviuni care au făcut mai mult decât tot ceea ce m-au învăţat profesorii mei de la şcoală.

Când am înţepenit pe scaun, m-am sculat şi m-am întins în hamac şi am continuat să citesc. Când foamea a început să-mi roadă stomacul, cu părere de rău am lăsat Biblia jos şi mi-am pregătit ceva de mâncare. Apoi, m-am aşezat la masă (o găleată întoarsă cu gura în jos), am pus

Biblia pe genunchi şi am continuat să citesc printre îmbucături. Iacov, fiul lui Isaac mi-a reamintit de mine însumi. Şiretlicul său l-a băgat în necaz acasă, obligându-l să fugă şi să-şi scape viaţa. Partea aceea în care el, în cele din urmă, s-a întors acasă aproape că mi-a umplut ochii de lacrimi.

Am citit şi recitit cele Zece Porunci. Aveau înfăţişarea unui set perfect de reguli. Am reţinut că porunca a patra spunea să sfinţeşti ziua a şaptea, aşa că m-am uitat într-un calendar vechi din dormitorul din peştera mea. Nu este sâmbăta? m-am întrebat eu. Apoi, am citit cele Zece Porunci pentru a treia oară. *Dacă oamenii ar trăi după regulile astea, cât de diferită ar fi lumea noastră*!

Am început să mă împotmolesc atunci când am ajuns la ultima parte a cărţii Exodul, cu toate numele de acolo, pe care nu le puteam pronunţa şi, în cele din urmă, am lăsat Biblia la o parte, dar mintea mea continua să repete acele istorisiri şi am început să înţeleg că Dumnezeu se implică în problemele omenirii.

Într-o zi, am fost la un „adept al lui Iisus" din oraş şi, în loc să-l evit, aşa cum făceam de obicei, i-am spus că citesc Biblia.

— Dar poveştile s-au terminat, am spus eu trist. De aici înainte sunt doar nume şi cifre şi se repetă aceleaşi lucruri. Nu mai sunt şi alte povestiri bune?

— Desigur, Biblia este plină de ele, a răspuns el. De ce nu încerci să citeşti Noul Testament? Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Toate aceste Evanghelii vorbesc despre Iisus Hristos.

— Nu sunt sigur că vreau să cred în Iisus Hristos, am spus încet.

El a făcut o pauză.

— E problema ta.

M-am hotărât să încerc Noul Testament. Matei prezintă la început o genealogie şi am fost pe punctul să renunţ, dar, curând, am trecut de seria cu „a născut pe „şi am fost fericit să aflu că istorisirea are, în sfârşit, o acţiune. Când m-am decis să citesc din Matei, eram cu

garda sus, dar, în loc de a-L descoperi pe Iisus ca fiind un şarlatan, căutând propria glorie, L-am descoperit ca fiind o persoană caldă, puternică, plină de compasiune, gata să ierte, care mergea din loc în loc, învăţându-i pe oameni, vindecându-i pe cei bolnavi şi înviindu-i pe morţi.

Am simţit o prezenţă divină care mă asigura că acesta era adevărul, dar Satana încă mai stătea prin preajmă, dând târcoale şi dând naştere la îndoieli.

Nici nu ştii dacă o astfel de persoană a existat. Poate că El nu este decât o fantezie, un personaj inventat de nişte scriitori isteţi. Bine, tot ce se poate, dar voi căuta să văd ce pot afla.

Am mers la biblioteca publică din Palm Springs. Am aflat că Iisus a fost nu numai o figură istorică, ci a fost atât de important, încât toată istoria este datată începând cu anul naşterii Sale.

Am terminat de citit din Matei şi am început să citesc din Marcu, unde am găsit aproape aceeaşi istorie, având însă parcă mai multă acţiune. Într-adevăr, mi-a plăcut mult cartea lui Luca, în mod deosebit parabola fiului risipitor. Am simţit că eu eram fiul acela răzvrătit, care aveam nevoie să mă întorc la Tatăl meu ceresc.

Luca mi-a istorisit şi parabola bunului samaritean. M-am gândit la toţi oamenii care trecuseră pe lângă mine când făceam autostopul. Apoi, mi-a apărut în minte creştinul acela care, asemenea samariteanului milos, m-a ajutat. Am început să văd creştinismul într-o lumină nouă şi toate celelalte religii au pălit în comparaţie cu el. În loc să-mi spună să privesc înăuntrul meu pentru putere, îmi spunea să privesc la Iisus pentru că El îmi va da odihna şi iertarea pe care le caut.

Evanghelia lui Ioan, cu profundul ei concept despre Dumnezeu şi iubirea Sa, m-a înfiorat şi am simţit că Iisus mă atrage.

Când am terminat cele patru Evanghelii, am ştiut că trebuie să decid ce să fac în privinţa lui Iisus. Ştiam că El trăieşte, dar cine era El? Nu puteam vedea decât trei posibilităţi: era un nebun, era un mincinos sau era cine

pretindea a fi – Fiul lui Dumnezeu.

Doream din toată inima să ştiu adevărul. Nu mi s-a întâmplat să mă rog pentru călăuzire, dar sunt sigur că Dumnezeu a înţeles dorinţa inimii mele şi m-a ajutat să mă gândesc la lucrul acesta.

E posibil oare să fi fost El un nebun? m-am întrebat eu.

M-am gândit la ocaziile numeroase în care şi-a adus la tăcere vrăjmaşii numai prin câteva cuvinte. M-am gândit la puterea cuvintelor Lui, cum ar fi Predica de pe Munte, şi la cât de bine cunoştea gândurile şi intenţiile vrăjmaşilor. Nu! Categoric, nu! Iisus n-a fost nebun! El era inteligent.

A fost oare un mincinos şi un înşelător?

M-am gândit la viaţa şi la slujirea Lui neegoistă; cum mergea din loc în loc, vindecându-i pe bolnavi, înviindu-i pe morţi şi scoţând demoni. EI Şi-a consacrat întreaga viaţă promovării adevărului şi demascării ipocriziei. Dacă ar fi fost un înşelător, ar fi putut foarte uşor să mintă la procesul Lui şi să scape de moarte. Eu eram un mincinos îngrozitor şi se spune că mincinoşii îi recunosc pe mincinoşi. *Nu, Iisus nu a fost un mincinos*!

Astfel, a rămas o singură posibilitate. Iisus trebuie să fie ceea ce a pretins că este:

Dumnezeu întrupat, care a venit pe pământ să locuiască printre noi. Când a pus stăpânire pe mine această convingere, am căzut în genunchi chiar acolo, pe podeaua peşterii mele.

— Doamne Iisuse, am strigat eu, cred că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul meu. Cred că Tu ai plătit pentru păcatele mele. Vreau să vii în viaţa mea şi să-mi arăţi cum să te urmez.

Satana s-a grăbit să mă descurajeze în pasul pe care îl făcusem. Am simţit forţele binelui şi ale răului luptându-se în inima mea.

— *Ce faci*? a întrebat Satana. *Eşti aici de multă vreme.*

Iată-te vorbind cu tine însuţi. Oricum, eşti un păcătos fără speranţă. Îţi aduci aminte de toate lucrurile rele pe

care le-ai făcut? Ai mers prea departe.

— Dar ce-am de pierdut, cu excepţia păcatului şi a vinovăţiei mele? am răspuns eu*. Iisuse, ştii că am făcut multe lucruri rele, prosteşti. Îmi pare rău! Mă vei ierta pentru toate acestea? Mă vei schimba Tu oare?*

Am rămas mai mult timp pe genunchi. Nu mi-am simţit sufletul uşurat, n-am simţit ceva dramatic, dar, oricum, ştiam că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea şi mi-a iertat păcatele. Inima a început să se umple de cea mai plăcută pace pe care am trăit-o vreodată. Încet, m-am ridicat în picioare şi am privit în jur. Întreaga lume părea mai frumoasă. Muzica aceea a cascadei, limpezimea apei din lacul meu, copacii care se legănau în vânt, cerul albastru. Ce lume minunată a făcut Dumnezeu pentru oameni, lume în care aceştia să trăiască! Inima îmi cânta şi doream nespus să împart această fericire cu cineva.

Nu m-am lăsat de fumat în ziua aceea. Nu m-am lăsat de băutură şi nici n-am încetat să mai fumez marijuana. Dumnezeu nu m-a copleşit, arătându-mi deodată toate schimbările pe care trebuia să le fac în viaţa mea, dar El m-a primit şi am simţit că Îi aparţin. Duhul Sfânt urma să mă convingă de păcatele mele, unul după altul, pe măsură ce creşteam în har.

Câteva zile mai târziu, un turist baptist a venit în drumeţie şi s-a oprit la peştera mea ca să stăm de vorbă. Imediat, conversaţia noastră s-a îndreptat spre religie şi i-am povestit totul despre faptul că m-am predat Domnului Iisus.

— Este minunat, Doug! Mă bucur pentru tine, a spus el sincer, dar n-ai fost botezat, nu-i aşa?

— Nu, de ce? am admis eu încet. De fapt, nici nu m-am gândit la asta. Unde se spune de lucrul ăsta?

El a luat Biblia mea şi a deschis-o repede la cartea lui Matei.

— Iată, aici, în Matei 28: 19: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”.

— Bine, cred că este destul de clar, am admis eu. Dar

cum pot fi botezat? Nu cunosc niciun pastor.

— Nu-i nicio problemă, a spus el. Te voi boteza eu.

— Da, dar... am ezitat eu. Bine, fie! Dacă asta se presupune că trebuie făcut, atunci aşa să facem. Voi lua ceva cu care să ne ştergem.

Am luat două prosoape de pe etajera mea şi le-am pus pe pământ, lângă lac. Am simţit că ni se taie respiraţia când am intrat în apa rece ca gheaţa. El a ridicat mâna dreaptă deasupra capului meu şi a spus solemn:

— Frate Doug, pe baza credinţei tale în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, te botez în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt. Amin!

M-a cufundat în apă, apoi, m-a ridicat. Amândoi am ieşit repede, scuturându-ne de apa aceea rece, dar m-am simţit entuziasmat, în timp ce ne ştergeam trupurile umede.

Extazul meu a fost însă de scurtă durată. Mai târziu, chiar în ziua aceea, m-am dus în oraş pentru a sărbători botezul cu mai multe halbe de bere. Dar ceva dinăuntrul meu mi-a spus: *Nu, Doug! Nu! Creştinii nu consumă băuturi alcoolice.*

Dar oare Domnul Iisus n-a băut vin? am raţionat eu. N-a prefăcut El apa în vin? Nu ştiam pe atunci că, în Biblie, cuvântul „vin” înseamnă, de cele mai multe ori, must. Atunci când se referă la vinul fermentat, Biblia îl numeşte „vin amestecat” sau „băutură tare”. Mai târziu, am descoperit că, în realitate, Biblia învaţă că băuturile alcoolice sunt „batjocoritoare” şi „gălăgioase” (Proverbele 20: 1).

Am consumat multe droguri la viaţa mea, inclusiv LSD, haşiş, THC (canabis), PEP (fericiclidină) şi cocaină, dar niciunul dintre aceste droguri nu este mai înrobitor şi mai primejdios ca alcoolul. Mai mult de jumătate dintre accidentele mortale de pe marile artere de circulaţie sunt cauzate de alcool şi mai mult de jumătate dintre cei din închisori, spitale şi instituţii de boli mintale sunt acolo din cauza alcoolului.

Nu-mi plănuisem să beau în ziua aceea, dar, după o

bere, voinţa mi-a scăzut, aşa că am luat mai multe beri cu un prieten şi, înainte ca soarele să apună în ziua în care fusesem botezat, am fost arestat pentru că m-am comportat necuviincios în public.

Prietenul meu baptist trecuse cu vederea importanţa versetului următor: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit”. El nu m-a învăţat cum să trăiesc viaţa de creştin. În apărarea sa, voi spune că a-l învăţa pe un creştin nou cum să trăiască cere mult timp, iar el fusese doar în trecere pe la peştera mea în ziua aceea. Dumnezeu l-a folosit ca să mă urnească pe drumul trăirii creştine. Mai târziu, alţii m-au învăţat cum să trăiesc viaţa de creştin.

Mi-a fost ruşine când am fost eliberat din închisoare a doua zi, dar am ştiut cumva că Dumnezeu mă va ierta şi am continuat să citesc şi să mă rog. Am început să fiu atent la semne care să-mi confirme faptul că Dumnezeu este cu mine. Am citit în Scriptură: „Aduceţi totdeauna mulţumiri”. L-am crezut pe Dumnezeu pe cuvânt. Dacă mă loveam la cap sau dacă mă răneam într-un fel sau altul, spuneam: „Îţi mulţumesc, Doamne!”. N-am vrut să-i dau ocazie lui Satana să mă facă să înjur şi eram conştient de faptul că nu puteam, în acelaşi timp, să-l mulţumesc lui Dumnezeu şi să înjur.

Am fost dezamăgit atunci când mi-am dat seama că Glen nu era interesat de noua mea stare de fericire. N-am înţeles atitudinea lui, dar nici n-am lăsat ca aceasta să-mi strice buna-dispoziţie. Entuziasmul meu creştea zilnic şi am început să mă rog ca Dumnezeu să-mi deschidă o cale ca să dau mărturie despre El. *Dar poate că ăsta e un lucru foarte greu chiar şi pentru Dumnezeu*, m-am gândit eu. *Aici nu este nimeni în afară de Glen,* iar pe el nu îl interesează.

Puţin am bănuit eu ceea ce ne rezerva Dumnezeu mie şi lui Glen. N-am înţeles atunci că Glen era interesat totuşi de lucrurile spirituale, aşa că, după câţiva ani, şi-a încredinţat viaţa lui Dumnezeu.

VEDETĂ PENTRU O ZI

La câteva zile după ce m-am rugat ca Dumnezeu să-mi arate cum pot să-L mărturisesc, am coborât din canion pentru a o suna pe mama, aşa cum făceam în fiecare lună. Ea a fost foarte bucuroasă când mi-a auzit vocea.

— O, Doug! ghici ce-am să-ţi spun! a zis ea agitată. Am luat masa cu un reporter de ştiri de la CBS care crede că un reportaj cu fiul unui milionar trăind într-o peşteră ar fi o relatare foarte interesantă, cu priză la telespectatori. Vrea să vină la tine să facă reportajul.

— Grozav! am spus eu.

Să apar la televizor mi se părea un lucru extraordinar. Probabil că am moştenit ceva de la mama: atracţia pentru senzaţional.

— Când va veni? am întrebat eu.

— Nu ştiu, sună-mă mâine! Până atunci, voi şti, a spus ea.

Am făcut multe drumuri coborând şi urcând în săptămâna aceea, dar răspunsul era acelaşi:

W W /V I fi

„Sună-mă mâine!

În cele din urmă, cum discuţia cu CBS nu a avut niciun rezultat, mama a luat legătura cu NBC. Au sărit în sus la auzul ideii unui asemenea reportaj. A doua zi dimineaţă, la 9: 30, m-am întâlnit cu mama şi cu două echipe de la CBS şi NBC. Ambele echipele au urcat în mod neintenţionat în acelaşi avion şi au sosit împreună la aeroport. S-a declanşat imediat o discuţie aprinsă în legătură cu cine anume va face reportajul. Pentru mine a fost foarte neplăcut. Mama, drăguţa de ea, a luat problema în mână şi a acţionat ca arbitru.

— Aţi avut ocazia, le-a spus ea celor de la CBS. Fiul meu a bătut zilnic drumul ăsta, coborând şi urcând, iar voi nu ne-aţi dat niciun răspuns. Acum, le-am dat povestea celor de la NBC.

Reporterul de la CBS s-a făcut roşu la faţă şi a

început să strige la mama:

— Doamnă, nu vă daţi seama că a fost nevoie de multă muncă pentru a pune în mişcare o asemenea acţiune? Ne-am mişcat cât am putut de repede pentru a face toate aranjamentele, a spus el apăsat.

— Se poate, dar în mod sigur celor de la NBC nu le-a luat prea mult ca să răspundă şi să pregătească totul, a contraatacat ea. Ei au obţinut reportajul şi cu asta am încheiat discuţia!

— Aveţi idee cât va plăti compania mea pentru această deplasare? Doamnă, sunteţi vrednică de dispreţ!

Şi, zicând acestea, şi-a luat echipa şi a plecat ca o vijelie.

La început, m-am întrebat: Doamne, de ce s-au întâmplat toate aceste lucruri? Mai târziu însă, am aflat că reporterul de la CBS adusese cu el un şort gen Tarzan, pe care să-l port, plănuind să facă o întreagă comedie din toată povestea. Dumnezeu a ştiut ce era mai bine.

Ce senzaţie deosebită am avut să văd din elicopter drumul pe care urcasem de atâtea ori! Lui Pete, pilotul, i-a trebuit o îndemânare deosebită ca să aterizeze. Nu era loc de aterizare în faţa peşterii, aşa că Pete a găsit o stâncă netedă, pe care elicopterul să se poată sprijini şi să rămână într-un punct fix, în vreme ce pasagerii coborau cu echipamentul lor.

Pete şi cu mine ne cunoşteam foarte bine. Era acelaşi Pete care lucrase în echipa de căutare şi salvare şi care întotdeauna lua legătura cu mine când căuta vreun turist pierdut. El se amuza de toată agitaţia care se făcea în legătură cu prietenul său hipiot.

Când au fost gata, mi-au dat unele instrucţiuni şi au început filmarea. Iniţial, m-au filmat urcând pe cărare cu rucsacul în spate. Apoi, mi-au cerut să fac un foc şi să gătesc ceva. Mi-au filmat peştera pe dinăuntru şi pe dinafară, hamacul, micuţa cascadă, lacul, scaunul şi chiar găleata de plastic pe care, întoarsă cu gura în jos, o foloseam ca masă şi, în acelaşi timp, ca o cămară de păstrat şi ferit hrana de dăunători.

— Ce altceva mai faci în afară de a găti şi a mânca? m-a întrebat reporterul.

— Uneori, explorez locurile din jur, alteori, confecţionez unele obiecte sau citesc, am spus eu. Câteodată, înot în lac.

Faţa i s-a luminat.

— Ce-ar fi să înoţi puţin pentru noi? mi-a cerut el. Acesta ar fi un cadru bun pentru final.

Am ezitat şi am privit în jos. În cele din urmă, am spus:

— N-am slip de baie.

— O, nu-i nicio problemă, m-a asigurat el. Cameramanii mei sunt profesionişti. Pot lua nişte cadre foarte bune de la o distanţă destul de mare, ca nimeni să nu observe nimic.

Am stat să mă gândesc o clipă.

— OK, dacă voi nu sunteţi deranjaţi de lucrul ăsta, nici eu nu sunt, şi m-am dezbrăcat.

Cameramanii s-au dat înapoi cât au putut. Eu m-am urcat pe stâncă la o înălţime de aproximativ şapte metri şi am plonjat în lac. Reporterul şi cameramanii erau încântaţi. Am înotat un minut sau două, în timp ce rola de peliculă se învârtea cu repeziciune, urmărindu-mă din depărtare. Mama a stat pe margine şi mi-a dat un prosop când am ieşit. (Era imposibil s-o şochez.) După ce m-am îmbrăcat, reporterul mi-a spus că trebuie să-mi pună câteva întrebări pentru interviu.

— Dă-i drumul, am spus eu.

— Tatăl tău este milionar. Mama ta este om de afaceri in showbiz. Tu puteai să devii orice ai fi vrut. De ce ai ales să trăieşti într-un loc ca acesta, departe de confortul civilizaţiei?

M-am gândit pentru un moment.

— Cred că am fost un laş, fugind de disciplina vieţii. Am dorit dintotdeauna să fac numai ce vreau eu. Totul în jurul meu mi se părea atât de fals. Era o lume în care se ducea o luptă pe viaţă şi pe moarte. Eu nu făceam altceva decât să intru în tot felul de belele şi ştiu că era din cauza

atitudinii mele. Aici, în afara societăţii, mă simt minunat. Am din belşug lumina soarelui, aer curat şi fac mişcare urcând pe cărările acestor munţi. În peştera mea, am găsit o Biblie care mi-a vorbit despre Iisus Hristos. El mi-a schimbat viaţa şi, în cele din urmă, am găsit bucuria şi pacea pe care le căutam. Acum, sunt un om liber, căci păcatele mele sunt iertate. Aş vrea ca toată lumea să poată fi tot aşa de fericită cum sunt eu acum, aici, în peştera mea, împreună cu Dumnezeu, înconjurat de lucrurile făcute de El.

Când mi-am terminat discursul, m-au filmat cântând la flaut, apoi, şi-au strâns aparatura şi ne-am întors la Palm Springs.

— Când va fi dat pe post? l-am întrebat eu pe reporter.

— Se va da astăzi de trei ori. La ştirile de la ora 5, de la ora 10 şi de la ora 11, a spus el.

— Cum puteţi face lucrul ăsta? am întrebat eu sceptic. Acum este aproape ora două după amiază.

— Ai să vezi! a spus el cu o sclipire în ochi. Nu uita că suntem profesionişti!

Dar eu încă aveam îndoieli.

— Mai este un lucru, am spus eu. Vă rog să nu spuneţi unde se află locul ăsta. Nu vreau ca peştera mea să se transforme într-o atracţie turistică.

— Am înţeles. Am să-i spun asta şefului meu, a promis el.

După ce au coborât toţi de pe munte, m-am hotărât să rămân în oraş şi să văd dacă, într-adevăr, vor face montajul la timp pentru ştirile de la ora 5. Desigur, în peşteră nu aveam televizor şi mă întrebam unde as putea merge ca să văd şi eu reportajul. Nu puteam suna la uşa nimănui ca să întreb dacă pot urmări şi eu ştirile de la ora 5. În timp ce mergeam, am zărit un hotel peste drum.

— Ăsta este locul, am spus cu voce tare. Am să-l întreb pe funcţionarul de la hotel dacă îmi dă voie să mă uit la televizorul din holul hotelului.

Fata de la recepţie mi-a permis, mai mult în silă şi

fără tragere de inimă, aşa că m-am îndreptat spre televizor şi l-am deschis, aşteptând ştirile. Eram atât de nerăbdător, încât abia puteam sta liniştit. Aş fi dorit să fi avut timp să îi anunţ şi pe unii dintre prietenii mei, astfel încât să poată viziona şi ei reportajul, dar era prea târziu. Tocmai atunci l-am văzut pe Joe, un prieten poliţist, parcându-şi maşina în faţa hotelului. Am alergat şi l-am prins de braţ:

— Vino, Joe! Vreau să-ţi arăt ceva! am spus eu agitat.

— Ce este? Sunt de serviciu şi n-am timp, a protestat el.

— Nu-ţi va lua decât câteva minute, l-am asigurat eu. La ştirile de la 5 vor arăta un delincvent din partea locului.

— Da? A ridicat din sprâncene. Cine este?

— Ai să vezi, i-am spus eu.

A trebuit să aşteptăm puţin şi Joe era cât pe ce să plece, când un elicopter zburând deasupra canionului a apărut pe ecran.

„În canionul Tahquitz, la numai câţiva kilometri de Palm Springs, este un adevărat paradis”, a început să spună cel ce prezenta buletinul de ştiri.

O, nu! am gemut eu. Au spus unde se află peştera mea! Dar nu m-am îngrijorat prea mult atunci. Eram prea emoţionat văzându-mă urcând pe munte, făcând focul şi pregătindu-mi hrana. M-am uitat la Joe. El stătea pe marginea scaunului, sorbind totul din ochi. Mă simţeam o celebritate. M-am simţit prost când au dat secvenţa în care făceam baie în lac, în pielea goală, dar cameramanii au fost, într-adevăr, profesionişti, aşa cum spusese reporterul. Am răsuflat uşurat. Când am vorbit, la încheiere, Joe şi-a ridicat sprâncenele şi m-a privit.

— Doug, eşti creştin?

Niciodată nu mă întrebase cineva lucrul acesta de când începusem să citesc Biblia. Am stat să mă gândesc dacă sunt destul de bun ca să zic da.

— Încerc să fiu, am răspuns eu.

— Sunt bucuros să aud lucrul acesta!

Ochii lui Joe s-au luminat.

— Eu sunt instructor la Şcoala duminicală. Treci pe-

acolo, om al peşterilor! Eşti pe drumul cel bun.

Mai târziu, unul dintre prietenii mei mi-a spus că a vizionat reportajul de trei ori în ziua aceea, în timp ce era în puşcărie.

Atunci nu mi-am dat seama, dar, din momentul acela, viaţa mea s-a schimbat radical.

Câteva zile mai târziu, în drumul meu spre oraş, am întâlnit un turist pe Traseul Cougar.

— Ei, încotro te îndrepţi? l-am întrebat eu.

— Merg sus, pe munte, să văd pe cineva din cel de-al treilea canion. Trăieşte într-o peşteră şi l-am văzut la televizor, a spus el însufleţit.

Cu greu nu m-am dat de gol.

— Pe bune? am întrebat eu. Cine este? Povesteşte-mi despre el!

El a început să-mi povestească totul despre mine, adăugând unele informaţii pe care nici chiar eu nu le ştiam. În cele din urmă, nu m-am mai putut abţine.

— Ei, prietene, am spus eu, este ceva ce trebuie să-ţi spun. Tipul care locuieşte în peşteră…

— Da? şi a privit la mine întrebător.

— Ei, bine… eu sunt acela. Cel pe care l-ai văzut la televizor.

El s-a uitat la mine şi a zâmbit îngăduitor.

— Foarte nostim, a spus. Nu arăţi deloc ca tipul ăla. L-aş recunoaşte oriunde.

A urmat o conversaţie interesantă, deşi nu sunt sigur că m-a crezut.

După aceea, au urmat nenumăraţi musafiri. Uneori, veneau singuri, alteori, în grupuri. I-am hrănit cu pâine de banane şi am împărţit cu ei noua fericire pe care o găsisem. N-a trebuit să mă îngrijorez dacă voi avea cui să dau mărturie. Peştera mea se transformase într-o atracţieturistică.

Cred că Dumnezeu a avut un motiv pentru care a îngăduit ca în reportajul televizat să se precizeze unde era localizată peştera mea.

PRIN DIFERITE BISERICI

O dorinţă mereu crescândă a izvorât în inima mea, şi anume aceea a unei comuniuni cu alţi credincioşi. Şi astfel am început să frecventez unele biserici din oraş. Un loc în care îmi plăcea să merg era Casa lui Iosua. Era asemenea unui cămin creştin. Proprietarul, Homer, invita oameni ca musafiri sau ca rezidenţi permanenţi. El conducea servicii de închinare, precum şi clase de studiu biblic, vorbindu-le oamenilor străzii despre Dumnezeu. Avea un program de lucru la care participau şi rezidenţii. Cântam imnuri, ne rugam şi dădeam mărturie. Un grup de fete drăguţe mi-a sporit interesul pentru locul cu pricina, dar niciuna dintre ele nu era interesată de un hipiot murdar şi care cunoştea atât de puţine lucruri despre viaţa de creştin. Deşi mă bucuram de comuniunea creştină de acolo, realmente ea nu era asemenea unei biserici. Homer mergea la o biserică penticostală şi ne-a încurajat şi pe noi să facem la fel.

Am vizitat biserica sa şi, de asemenea, multe altele. Unele dintre ele erau charismatice, iar membrii lor vorbeau în limbi. Am luat parte la o adunare într-un loc numit Centrul Credinţei şi m-am interesat, de asemenea, de mormoni şi de martorii lui Iehova. Am aflat că majoritatea creştinilor susţineau că biserica lor este cea adevărată şi că toate celelalte sunt greşite. Un pastor chiar mi-a spus: „Dacă nu vorbeşti în limbi, nu ai experimentat botezul Duhului Sfânt”.

Întors în peştera mea, am studiat subiectul şi am aflat că vorbirea în limbi era unul dintre multele daruri care le sunt date acelora pe care Duhul îi alege. Unora le dă un dar, altora le dă alte daruri, dar nicăieri n-am găsit scris că o persoană trebuie să vorbească în limbi pentru a dovedi că are Duhul Sfânt. Rodul Duhului Sfânt nu este numai vorbirea în limbi, ci şi dragostea, bucuria, pacea etc. Am reţinut, de asemenea, că, atunci când Duhul Sfânt a fost revărsat în Ziua Cincizecimii, apostolii au vorbit în limbi adevărate, care au fost înţelese de iudeii prezenţi, care vorbeau acele limbi. Ei nu-L lăudau pe Dumnezeu

într-o limbă cerească, pe care nimeni să n-o înţeleagă.

M-am simţit dezamăgit, încurcat chiar, de toate neînţelegerile pe care creştinii le au între ei, precum şi de faptul că se poartă într-un mod atât de necreştin unul faţă de celălalt. N-am putut înţelege lucrul acesta. Nu spune oare Biblia: „Este o singură nădejde, o singură credinţă, un singur botez”? *Cu siguranţă, undeva, Dumnezeu are o biserică adevărată, dar care este aceasta*? M-am întors pe munte ca să studiez şi să mă rog pentru călăuzire.

Într-o noapte, stăteam în faţa peşterii şi priveam bolta înstelată. Cerul negru, catifelat strălucea de puncte de lumină şi părea foarte real şi aproape. *Cât de mare este Dumnezeu, de a atârnat atâtea stele în spaţiu*! Apoi, m-am gândit la diferitele biserici, fiecare pretinzând că este cea adevărată. Am căzut pe genunchi şi m-am rugat:

Doamne, Tu m-ai călăuzit pe un drum destul de lung şi ştiu că mai am încă drum lung de parcurs, dar trebuie să fie undeva o biserică ce se bazează numai pe Biblie. Nu-mi pasă ce biserică este aceea. Dacă mi-o arăţi, o voi accepta. Am rămas pe genunchi mai mult timp. Pacea mi-a umplut inima şi, încă o dată, am ştiut că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea.

A doua zi, Glen a venit pe la mine. Chiar dacă nu pretindea că este creştin, era prietenul meu şi mi-am vărsat povara inimii în faţa lui.

— Ce să fac? O biserică spune un lucru, iar altă biserică spune altceva şi toţi pretind că ei cred în Biblie. Am citit o mare parte din Biblie, dar uneori nu o înţeleg. Nu ştiu care dintre biserici are dreptate.

Glen n-a spus prea multe. Părea că trece printr-o luptă sufletească.

Câteva zile mai târziu, eram întins în hamacul meu şi citeam, când Glen şi-a făcut din nou apariţia. El mi-a întins o carte.

— Ce este asta? am întrebat eu, privind coperta.

Avea o ilustraţie: două mâini ţinând globul pământesc. Titlul era *Tragedia veacurilor.*

— Citeşte-o! a spus el simplu.

— Dar ce este?

— Citeşte-o! a spus el din nou.

Fusese dintotdeauna un om care vorbea puţin.

— Ea îţi va răspunde la unele dintre întrebările tale.

— OK! OK! am spus.

După ce a plecat, am cercetat cartea mai atent. Avea 678 de pagini, iar eu niciodată în viaţa mea nu citisem o carte nici măcar pe jumătate de groasă. *În fine, am să citesc câteva pagini ca să-i dau satisfacţie lui Glen*. De altfel, n-aveam altceva de făcut.

Am trecut peste introducere şi am început citind direct capitolul întâi. Scriitoarea descria Ierusalimul, aşa cum se întindea la picioarele lui Iisus. Am fost captivat de cele prezentate. Deşi limbajul nefamiliar mi se părea dificil, din cauza educaţiei mele precare, am mers înainte, citind pagină după pagină.

O! am gândit eu. *Cine a scris cartea asta vorbeşte cu autoritate*. Referinţele biblice erau foarte multe, iar relatarea căpăta viaţă pe măsură ce acele cuvinte curgeau unele după altele.

De fapt, cine a scris cartea asta? m-am întrebat eu, o oră sau două mai târziu. Am întors coperta şi am citit numele autoarei: Ellen G. White.

În afară de Biblie, asta este cea mai interesantă carte pe care am citit-o în viaţa mea, mi-am spus în gând. În cele din urmă, am închis-o. Stând întins acolo şi citind, mi se făcuse somn. Chiar am adormit, dar scenele despre care citisem mi s-au amestecat în vis. Când m-am trezit, m-am simţit îndemnat să citesc mai departe. Timp de câteva zile, am petrecut după-amiezile citind *Tragedia veacurilor*.

Data următoare când l-am văzut pe Glen, l-am întrebat:

— Cine este această Ellen G. White?

— Ei bine, unii cred că ea a fost inspirată de Dumnezeu.

— Aşa m-am gândit şi eu, am spus. Este clar că Dumnezeu vorbeşte prin ea. Mi-ar plăcea s-o întâlnesc cândva şi să vorbesc cu ea.

— E puţin cam târziu, a zâmbit Glen. A murit în 1915.

Am fost dezamăgit, dar am continuat să citesc şi, în cele din urmă, întreaga Scriptură a început să se lege şi să capete mai mult sens. Noua mea carte mi-a vorbit despre Sabat, despre starea omului în moarte, despre lupta dintre Diavol şi Domnul Hristos şi despre cum a suferit biserica în timpul Evului Mediu.

De obicei, citeam întins în hamac, sub sicomor, legănându-mă înainte şi înapoi, împingându-mă cu piciorul într-o stâncă. Era locul cel mai relaxant pentru a citi. Era multă umbră şi întotdeauna adia o briză dinspre canion, chiar şi atunci când termometrul arăta 49 de grade Celsius. Citeam puţin, mă aruncam în lac să mă mai răcoresc, aţipeam pentru o vreme şi, apoi, citeam mai departe. Reflectam asupra capitolelor şi adesea visam lucrurile pe care le citisem. Nu mă gândeam la altceva decât la cartea aceasta, care mi-a lărgit orizontul despre Dumnezeu şi Biblie.

M-am gândit de mai multe ori la faptul că nu voi termina niciodată o carte atât de groasă, dar, de fiecare dată când eram gata să abandonez, o voce îmi spunea: Mergi înainte, poţi face lucrul acesta! După mai multe săptămâni, am ajuns la paragraful final, care mi-a mişcat profund sufletul:

„Marea luptă s-a sfârşit. Păcatul şi păcătoşii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibraţie de armonie şi bucurie pulsează prin vasta creaţie. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viaţa, lumina şi fericirea prin toate domeniile spaţiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însufleţite şi neînsufleţite, în frumuseţea lor neumbrită şi cu bucurie desăvârşită, declară că Dumnezeu este iubire”.

Ieee! am strigat eu, ridicându-mă în picioare, atât de bucurie că am terminat de citit cartea aceea groasă, dar mai mult pentru triumful final al lui Dumnezeu asupra lui Satana şi asupra păcatului. Era atât de mult, încât abia puteam să cuprind totul cu mintea.

Am urcat la peştera lui Glen şi i-am înapoiat cartea.

— Mai ai vreo carte ca asta? l-am întrebat eu.

— Desigur, o mulţime, mi-a spus el.

Glen fusese crescut într-o familie creştină şi părinţii lui continuaseră să-i trimită literatură creştină, în speranţa că-i vor trezi din nou interesul. În lunile care au urmat, am citit *Patriarhi şi profeţi, Daniel şi Apocalipsa, Calea către Hristos şi Hristos, Lumina lumii*. M-am ospătat din Biblie şi din aceste cărţi inspirate.

Un lucru mă deranja totuşi, şi anume problema Sabatului zilei a şaptea. După ce citisem Biblia şi toate cărţile acelea, aveam prea puţine dubii că sâmbăta era Sabatul, dar nu prea voiam să-l accept. Mă consideram şi aşa destul de diferit. Nu voiam ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai mult, respectând sâmbăta când toţi ceilalţi ţineau duminica. În plus, nu exista nicio biserică creştină care să se închine sâmbăta. M-am hotărât să caut o soluţie la problema aceasta. Cu siguranţă că prietenii mei, care ţineau duminica, aveau motive serioase pentru credinţa lor. M-am hotărât să întreb zece pastori, dar, făcând acest lucru, am primit unsprezece răspunsuri. Un pastor a spus:

— Legea a fost desfiinţată. Nu trebuie să ţinem Sabatul.

— O! Asta înseamnă că nu trebuie să ţinem cele Zece Porunci? am întrebat eu.

— O, nu! Pe celelalte nouă le respectăm, a admis el.

— Vrei să spui că porunca pe care trebuie s-o uităm este aceea de care Dumnezeu a zis să ne aducem aminte? N-are sens!

Un alt pastor mi-a spus:

— Noi mergem la biserică duminica, pentru că aceasta este ziua în care a înviat Iisus şi acesta este Sabatul cel nou.

— Sună bine, dar am nevoie să ştiu unde găsesc în Scriptură această poruncă nouă, care să ne spună să păzim prima zi a săptămânii, am răspuns eu. Dacă îmi poţi arăta acest lucru în Biblie, mă voi alătura imediat bisericii voastre.

— Păi, vezi, noi… dă-mi voie să pun altfel problema, s-a fâstâcit el stânjenit. Nu avem clar o poruncă, ci avem numai o tradiţie.

Dar eu nu doream tradiţie. Domnul Iisus a spus: „Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu ca să ţineţi datina voastră” (Marcu 7: 9). De aceea doream autoritatea Bibliei pentru o astfel de schimbare.

Următorul pastor a fost cel mai creativ dintre toţi. Iată cum a explicat problema:

— Pe timpul lui Iosua, când soarele s-a oprit pe bolta cerului, şi în zilele lui Ezechia, când Dumnezeu a dat umbra soarelui înapoi cu zece trepte, am pierdut o zi şi, astfel, sâmbăta a devenit duminică.

— Aha, înţeleg. Vrei să spui că atunci când Domnul Iisus a fost pe pământ, El n-a ţinut ziua a şaptea, ci ziua întâi? am întrebat eu.

Pastorul a privit confuz.

— Ei bine, nu sunt sigur de lucrul ăsta, a admis el.

M-am întors şi am citit din nou istoria creaţiei. Deodată, am sesizat ceva ce nu observasem până atunci, un lucru care a cântărit greu pentru mine. Dumnezeu binecuvântase ziua a şaptea înainte ca păcatul să intre în lume. Aceasta înseamnă că Sabatul a fost desăvârşit, asemenea lumii pe care Dumnezeu a făcut-o desăvârşită. *De ce oare să schimbe Dumnezeu ceva ce este desăvârşit*?

Mai mult chiar, Dumnezeu a scris cele Zece Porunci pe table de piatră şi nimeni nu scrie în piatră ceea ce are de gând să şteargă sau să schimbe. Am concluzionat că un creştin nu este un urmaş al creştinilor, ci al lui Hristos. *Iisus S-a închinat în ziua a şaptea a fiecărei săptămâni şi n-a menţionat niciodată nimic despre prima zi a săptămânii, aşa că eu îl voi urma pe Iisus.*

Dar eram încă nelămurit. Încotro să mă îndrept? Unde să găsesc oamenii care păzesc toate cele Zece Porunci?

M-am dus la Glen şi l-am privit în ochi.

— Spune-mi, există vreo biserică în lumea asta în care oamenii cred lucrurile acestea? l-am întrebat eu.

— O, da! Pretutindeni! a răspuns el.

— Adevărat? Care este numele acestei biserici?

— Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, a spus el.

— Ce biserică? Ziua a şaptea? N-am auzit niciodată de ea. Ce înseamnă adventist? am întrebat nedumerit.

— Cuvântul „adventist" înseamnă aşteptător al venirii cuiva. Adventiştii sunt oamenii care aşteaptă a doua venire a Domnului Hristos.

Mi-am zis: *Probabil că eu sunt adventist. Cred în revenirea lui Iisus.* Apoi, am spus cu voce tare:

— Cum ai ajuns să cunoşti atât de multe despre toate astea?

Glen părea puţin cam încurcat.

— Eu am crescut cu Biblia şi cu toate acele cărţi şi, de când m-am născut, am frecventat această biserică.

— Vrei să spui că ştii toate astea, dar nu faci nimic? l-am întrebat eu uimit. Este incredibil!

M-am gândit la toate ocaziile în care fumasem marijuana şi băusem împreună. N-am putut înţelege cum cineva putea şti totul despre Dumnezeu, despre iubirea Sa minunată şi despre sacrificiul Său pentru om şi totuşi să-L ignore.

— Să mergem la biserică sâmbăta asta, am sugerat eu entuziasmat. Trebuie să-i cunosc pe aceşti oameni minunaţi.

— Ei bine, nu ştiu, Doug. Nu cred că sunt pregătit pentru asta. Du-te tu primul şi, apoi, o să-mi spui şi mie cum este.

Glen părea să nu împărtăşească entuziasmul meu, pentru că ştia ce urma să experimentez eu. În mintea mea, mi-am închipuit o bisericuţă liniştită, albă, cu o cruce sus pe turlă. Oamenii, desigur, aveau să fie sfinţi, atât de sfinţi, încât picioarele lor abia dacă vor atinge podeaua. Toţi vor zâmbi, având Biblia în mână şi cântând.

În Sabatul acela, m-am sculat devreme şi mi-am îmbrăcat salopeta murdară şi bocancii de munte, fără şosete. Mi-am pieptănat părul lung, dar nu l-am mai legat în coadă, chiar dacă îmi ajungea până la umeri. Nici nu m-

am bărbierit. Mi-am netezit mica mea barbă, care creştea numai în partea de jos a feţei. Având Biblia în mână, am plecat cu mari speranţe.

Am găsit strada şi m-am îndreptat spre adresa pe care mi-o dăduse Glen, dar, în loc de a găsi o mică biserică de ţară, am găsit un edificiu mare, modern, într-un cartier prosper. Parcarea era plină de cele mai luxoase maşini. M-am grăbit să intru. Covorul roşu l-am simţit ca un pluş sub picioare. Toţi bărbaţii purtau haine elegante, iar femeile purtau îmbrăcăminte scumpă şi aveau coafuri pretenţioase. Nu citisem nimic despre felul în care trebuie să se îmbrace creştinii, dar, dintr-odată, m-am simţit străin. Mai multe persoane şi-au întors capetele în direcţia mea şi sunt sigur că se întrebau dacă nu cumva am greşit adresa. Un bărbat a dat mâna cu mine şi mi-a zis:

— Suntem bucuroşi că sunteţi aici.

Dar am avut impresia că joacă teatru. Toată viaţa mă învârtisem printre cei din lumea teatrului şi filmului şi puteam să-mi dau seama când cineva joacă teatru. Cu toate acestea, am intrat şi am fost îndreptat către un loc din spate.

Se desfăşura un program interesant şi mi-a plăcut mult istorisirea misionară. Când a venit timpul pentru a discuta lecţia Şcolii de Sabat, m-am îndreptat împreună cu alţii către o cameră unde scaunele erau aranjate într-un cerc mare. Nimeni n-a vorbit cu mine, deşi unii mi-au zâmbit discret. M-am aşezat pe un scaun şi toţi ceilalţi şi-au găsit câte un loc, dar, cu toate că sala era plină, scaunele din dreapta şi din stânga mea au rămas libere.

După câteva cuvinte de bunvenit adresate grupei, instructorul şi-a deschis Biblia şi manualul.

— Subiectul de astăzi este profeţia celor 490 de zile profetice din Daniel 9, a început el.

Minunat! m-am gândit eu. Tocmai citisem despre asta într-o carte scrisă de Uriah Smith – *Daniel şi Apocalipsa*. După câteva cuvinte de introducere, s-a pus întrebarea:

— Când începe profeţia celor 490 de zile?

Deodată, am simţit că mă aflam unde trebuie. Ştiam

despre ce vorbea instructorul.

Aproape că explodam de nerăbdare să răspund, dar m-am gândit că nu era potrivit pentru un vizitator să vorbească. Am privit la distinsele persoane din cerc, care arătau foarte bine. Instructorul a aşteptat, dar nimeni n-a luat cuvântul. Priveau cu toţii podeaua, uşa, pereţii, dar nimeni n-a răspuns la întrebare. N-am mai putut să tac şi am ridicat mâna.

— Da? a spus instructorul cu sprâncenele ridicate.

— 457 î.Hr., am răspuns eu cu gura uscată.

Nu mai fusesem într-un grup atât de mare de multă vreme.

— Corect! a spus instructorul, oarecum surprins. Şi când s-a terminat această perioadă? a întrebat el câteva minute mai târziu.

De data aceasta, toţi priveau spre hipiot. Deoarece era clar că toţi aşteptau răspunsul de la mine, am spus:

— 34 d.Hr.

— Din nou, corect!

De data aceasta, instructorul n-a mai părut atât de surprins, dar n-am înţeles de ce anume niciunul dintre cei de acolo nu ştia răspunsul. Nu era oare aceasta biserica lor? Nu era religia *lor*? Poate că erau politicoşi sau modeşti sau poate că erau cu toţii vizitatori ca mine.

M-am simţit puţin dezamăgit în acel prim Sabat, în mare parte din cauza lipsei de căldură şi de comuniune. Membrii celorlalte biserici fuseseră atât de prietenoşi, căutând întotdeauna să-mi fie pe plac, şi n-am putut să nu mă întreb dacă atitudinea oamenilor din Biserica Adventistă ar mai fi fost aceeaşi dacă ar fi ştiut că tatăl meu era milionar. Sau poate că eu avusesem aşteptări prea mari.

Am vizitat biserica încă de câteva ori, dar niciodată n-am simţit că m-aş putea integra, aşa că am păzit Sabatul cum m-am priceput mai bine şi am mers la biserică duminica, pentru comuniune creştină.

Am continuat să dau mărturie despre noua mea credinţă oricui poposea la peştera mea şi, uneori, erau

chiar grupuri numeroase. Glen a fost impresionat, în ciuda atitudinii lui.

— N-am ştiut dacă să-ţi spun lucrul ăsta sau nu, Doug, a spus el într-o zi. Dar, atunci când le vorbeşti oamenilor despre Dumnezeu, faţa ta se luminează.

Credinţa mea creştea din zi în zi. Cu cât o exercitam mai mult, cu atât devenea mai puternică. Adesea, stăteam de vorbă cu un prieten al cărui nume era, de asemenea, Doug. El cânta la chitară, iar eu, la flaut, aşa că împreună cântam pe stradă, cerşind bani. Noua mea experienţă creştină avea un impact atât de puternic asupra mea, încât nu puteam să nu vorbesc despre ea. Într-o zi, eram în oraş cântând din instrumentele noastre pentru a primi bani, dar nimeni nu se oprea şi nimeni nu ne dădea niciun ban, aşa că am început să vorbim. Curând, discuţia a alunecat din nou spre religie.

— Păi, eu cred în Dumnezeu, a spus Doug, dar nu cred în Iisus.

— Pot dovedi că Iisus există, am spus eu, plin de încredere.

— Şi cum vei putea face lucrul ăsta? m-a întrebat el sceptic.

— Câţi bani ne trebuie chiar acum? am întrebat eu.

— Ei, ar fi bine dacă am primi câţiva dolari. Apoi, am putea merge să mâncăm ceva.

— Buun! Mă voi ruga chiar acum lui Iisus şi vom primi patru dolari.

Aşa că mi-am plecat capul şi am spus:

— Doamne, ajută-ne să primim patru dolari, astfel încât să putem cumpăra nişte mâncare bună şi ajută-l pe Doug să afle şi să creadă că Tu exişti în realitate. Te rog, în Numele lui Iisus! Amin.

Am început să cântăm din nou şi, nu peste mult timp, o doamnă, trecând pe acolo, s-a oprit să asculte. Când am terminat, am întrebat-o dacă nu are cumva ceva mărunţiş.

— Ei bine, a ezitat ea pentru un moment, în mod normal nu fac aşa ceva, dar astăzi este ziua de naştere a fiului meu şi el este cam de vârsta voastră.

A căutat în geantă şi a scos nişte bani.

— Vă sunt de-ajuns patru dolari? a întrebat ea.

Am asigurat-o că ne vor fi de-ajuns. Continuându-şi drumul, cu siguranţă că s-a întrebat de ce oare prietenul meu o privise ca lovit de trăsnet şi cu gura căscată.

Nu peste mult timp, el L-a acceptat pe Iisus Hristos ca Mântuitor personal.

DACĂ LA ÎNCEPUT NU REUŞEŞTI

Prima dată când am văzut-o pe Karyn avea doar cincisprezece ani. Ea, împreună cu un grup de fete, tocmai plecase de la o întâlnire şi stăteau toate la colţul străzii râzând, vorbind tare şi comportându-se prosteşte. M-am gândit atunci: *Ce adunătură!... Drăguţe, dar prostuţe*.

Ea nu era interesată de băieţi ca mine. Îi prefera pe cei maturi şi cu maşină.

Am văzut-o ocazional prin oraş după aceea şi mi-am adus aminte cine era, dar eram prea absorbit de evenimentele din viaţa mea. Cu toate acestea, doi ani mai târziu, tocmai când începusem să citesc Biblia, drumurile noastre s-au intersectat din nou. Într-o zi, am mers la bazinul de înot împreună cu Rico, prietenul meu, să înotăm şi să jucăm biliard. Atunci, am văzut-o pe Karyn cu o altă fată, la o masă de vizavi. S-a întâmplat ca fata cealaltă să fie prietena lui Rico, aşa că ei mi-au făcut cunoştinţă cu Karyn şi, apoi, s-au dus la bar, lăsându-ne singuri. A fost o situaţie foarte neplăcută. Niciunul dintre noi nu plănuise ca lucrurile să se întâmple astfel.

— Vrei să jucăm o partidă de biliard? am întrebat-o eu.

— Nu prea, a răspuns ea.

— OK! Să mergem atunci în altă parte, am spus eu, deschizând uşa.

Am ieşit vorbind şi mergând încet. Când am ajuns la un magazin de băuturi, am intrat şi am cumpărat o sticlă cu vin.

— Să mergem într-un parc şi să găsim un loc răcoros

unde să stăm, am spus eu. Am cumpărat un şpriţ.

— Nu, mulţumesc, Doug! Nu mai beau, a spus ea.

— Cum adică nu mai bei? am întrebat eu neîncrezător. Toată lumea bea!

Dar ea a rămas pe poziţie.

— Te pomeneşti că acuma citeşti şi Biblia! i-am trântit-o sarcastic.

Ea s-a oprit şi m-a privit surprinsă.

— De fapt, chiar o citesc. De unde ştii?

— Nu ştiu. Dar, punând lucrurile cap la cap, am ghicit. Este curios, am continuat eu, dar şi eu citesc Biblia.

Ne-am plimbat mult timp împreună în noaptea răcoroasă de deşert, vorbind despre Biblie şi religie. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât aveam mai multe subiecte de discutat.

După aceea, ne-am văzut mai mult timp şi, mai târziu, ne-am căsătorit. Ne-am mutat în oraş, dar nu ne plăcea viaţa de oraş, aşa că, într-o zi, ne-am luat lucrurile în spate şi am început să urcăm coasta Californiei, spre nord. Nu am avut o ţintă precisă, aşa că nu ne grăbeam. Uneori, dormeam pe marginea autostrăzii, iar dimineaţa eram treziţi pe la ora cinci de cei care veneau să ude asfaltul. Altă dată, am ieşit de pe drumul principal, pe lângă Big Sur, California, şi am dormit în pădure. Când ne-am trezit, un gardian al parcului era aplecat deasupra noastră.

— Nu-mi pasă şi nu-i nicio problemă că aţi rămas aici peste noapte, a spus el, dar poate că ar trebui să ştiţi că staţi sub un stejar otrăvitor.

Restul săptămânii respective a fost foarte neplăcut.

În Ukiah, California, un cuplu tânăr a oprit ca să ne ia cu maşina.

— Unde mergeţi? a întrebat cel de la volan.

— Nu ştim sigur, am răspuns eu. Ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere. Voi unde mergeţi?

Puţin surprins, şoferul a spus:

— Nu cred că vreţi să mergeţi acolo unde locuim noi. Este undeva în mijlocul pustietăţii. Un orăşel numit Covelo.

Este înconjurat de păduri naţionale.

— Hmm! Sunt şi peşteri pe-acolo?

— Presupun că da, a spus tânărul.

— Sunt şi biserici? a întrebat Karyn.

— Bisericile sunt singurele chestii de pe-acolo, a răspuns soţia tânărului. Nu există în oraş nici măcar un singur teatru.

Karyn şi cu mine am simţit impulsul de a merge la Covelo şi, imediat, ne-am îndrăgostit de frumuseţea munţilor acoperiţi de pini. Am locuit într-o peşteră din pădure pentru un timp şi am căutat un teren prin împrejurimi. Curând, am găsit un loc pe care, într-adevăr, îl doream. Singura problemă erau banii. Unicul loc de muncă pe care îl găsisem era ca sezonier. La sfârşitul verii, am fost obligaţi să ne întoarcem în Palm Springs pentru a ne întreţine familia, care se înmulţea, deoarece, curând, aveam să devenim părinţi.

Pentru un timp, am încercat diferite slujbe ocazionale, dar nu am găsit nimic bun cu adevărat. În cele din urmă, m-am angajat ca vânzător şi distribuitor de carne. Am văzut imediat că, de fapt, era vorba de o afacere din care aveau mai mulţi de câştigat. *De ce nu i-aş elimina pe intermediari ca să-mi rămână profitul* mie?

Tata m-a ajutat să-mi cumpăr un Volkswagen mic, la mâna a doua. Nu avusesem niciodată până atunci vreo maşină şi nu ştiam aproape deloc cum s-o întreţin. Dar am învăţat repede.

Pe portieră aveam o mică reclamă: *Doug Batchelor's Wholesale Prime Beef Steaks*. După ce am tipărit cărţi de vizită şi am făcut unele contracte, am pus un frigider în spatele micului meu VW. Am cumpărat o parte dintr-o vită sacrificată şi un prieten mi-a arătat cum s-o tranşez. Curând, aveam o afacere prosperă, vânzând en-gros carne pentru friptură. Afacerea a mers bine chiar de la început.

Am învăţat câteva lucruri interesante în timpul scurtei mele aventuri cu vânzare de carne. Într-o zi, un client mi-a cerut să-i fac rost de nişte carne de porc, de calitatea întâi. Ştiam de categoriile cărnii de vită şi ale

cărnii de pui, dar a trebuit să fac unele cercetări cu privire la carnea de porc.

M-am dus la unul dintre prietenii mei măcelari. Când a auzit întrebarea mea, acesta a început să râdă.

— Departamentul de Agricultură consideră că nici câinii nu merită hrăniţi cu o astfel de carne. Carnea de porc nu se tranşează pe categorii. Mişună toată de viermi. Chiar s-a tipărit o broşură în care se spune că trebuie să te asiguri că ai fript bine carnea de porc, pentru a ucide larvele de *Trichinela*.

— Îâââân…

Asta m-a revoltat. Apoi, mi-am amintit că citisem ceva în Biblie despre carnea de porc. Unii predicatori îmi spuseseră că legile acelea fuseseră desfiinţate, dar ceva nu se lega. Oare corpul omenesc nu reacţionează la hrana pe care o consumă tot aşa cum reacţiona în timpul Israelului din vechime? Nu este încă sensibil la microbi şi paraziţi?

De asemenea, am mai aflat şi altceva, de data asta din experienţă proprie. Deoarece vindeam carne de vită calitatea întâi, m-am decis să consum propriile produse. În scurt timp, am ajuns să mâncăm la masa de dimineaţă „biftec de New York”, la prânz, „pulpă de vită” şi la masa de seară, „file mignon”. Dar am observat că mă simţeam tot timpul fără putere. Noaptea stăteam şi mă uitam la televizor, mâncând singur jumătate de kilogram de îngheţată. Da, jumătate de kilogram! Simţeam că viaţa mea spirituală amorţise şi că eram mai puţin înclinat să rezist ispitei. Dieta mea de om al peşterilor, alcătuită din orez, fasole, pâine şi fructe, îmi dăduse putere şi vigoare. Pentru prima dată, mi-am dat seama ce impact avea alimentaţia asupra bunăstării mele fizice, morale şi spirituale.

Câştigam bani buni din comerţul cu carne, dar nu ştiu cum nici Karyn şi nici eu nu eram în stare să economisim. Cu cât câştigam mai mult, cu atât cheltuiam mai mult.

— Să mai încercăm o dată în Covelo, am spus eu într-o zi. De data asta poate reuşim.

Am schimbat VW-ul nostru cu un camion vechi şi cam rablagit. După ce l-am tot „dădăcit” pe parcursul celor o mie de kilometri, am ajuns la Covelo. Şi, nu peste mult timp, am găsit o parcelă frumoasă de pământ neexploatat la un preţ pe care l-am putut accepta. Am locuit într-un cort, până când ne-am construit o mică locuinţă de lemn pe proprietatea noastră. Nu era o vilă, dar era a noastră şi ţineam la ea. Am început o mică afacere cu lemne de foc.

La început, am mers la Biserica Prezbiteriană, dar n-am putut uita Sabatul şi celelalte lucruri pe care le aflasem. Chiar peste drum de Biserica Prezbiteriană era o biserică a adventiştilor de ziua a şaptea şi mă întrebam dacă membrii acestei comunităţi erau mai prietenoşi. Am cunoscut un tânăr, pe nume Duane, căruia îi plăceau biserica şi religia, aşa că, într-o sâmbătă, el şi cu mine ne-am hotărât să vizităm Biserica Adventistă. Karyn a ales să rămână acasă cu Rachel, fetiţa noastră.

Simţămintele mele din dimineaţa aceea erau amestecate: nerăbdare şi teamă. *Ce se întâmplă dacă nu sunt prietenoşi? Ce se întâmplă dacă nu le place felul în care arătăm? Ei bine, nicio problemă! Este Sabat şi eu am acelaşi drept de a fi acolo pe care îl au şi ei.* Dimineaţa aceea a fost o provocare pentru mine, pentru că am dat jos de pe mine vechiul halat, am găsit o cămaşă care arăta de parcă ar fi fost de furat şi am îmbrăcat-o. Părul mi l-am legat la spate, într-o coadă.

M-am urcat pe motocicletă şi am demarat în trombă ca să-l iau pe Duane. În perioada aia, erai considerat „beton” dacă purtai blugi rupţi, iar el, într-adevăr, arăta „beton”. Unul dintre buzunarele de la spate îi era rupt, iar pielea goală care se vedea demonstra că nu purta nici măcar lenjerie de corp. M-am simţit stânjenit din cauza lui, dar n-am spus nimic.

Un bărbat cu zâmbetul pe buze ne-a primit la uşă şi ne-a strâns mâna cu putere. Ne-a spus un călduros bun-venit şi ne-a invitat înăuntru, unde o doamnă mai în vârstă, plăcută şi mică de statură, a dat mâna cu noi şi ne-a rugat să semnăm în cartea de oaspeţi. Am intrat în biserică şi am

luat loc. Oamenii încă mai soseau şi îi priveam intrând în sală. În ziua aceea, am văzut o mulţime de capete cu părul alb sau cu chelie. Un cuplu a intrat şi s-a aşezat pe banca din faţa noastră, dar, înainte de a se aşeza, amândoi s-au întors, s-au prezentat şi au dat mâna cu noi.

Predica din ziua aceea părea izvorâtă în mod spontan din inima bătrânului pastor. Avea o căldură şi o sinceritate care m-au impresionat. Am sorbit cuvintele asemenea unui om însetat, aflat într-un deşert uscat şi dogoritor. După serviciul religios, oamenii s-au îngrămădit asupra noastră, spunându-ne bunvenit şi invitându-ne la ei acasă pentru masa de prânz. Niciunul dintre ei nu părea să dea atenţie hainelor noastre şi mi-a fost cam ruşine. Duane şi cu mine eram copleşiţi de toate invitaţiile acelea şi de atenţia care ni se acorda, încât nu ştiam ce să facem. În cele din urmă, bătrânul pastor, Joe Phillips, şi soţia sa au avut întâietate faţă de ceilalţi şi am mers la ei acasă. Sunt sigur că oamenii aceia buni n-au visat niciodată că, într-o zi, hipiotul acela avea să le fie pastor.

Ne-am aşezat la masă şi ni s-a servit o hrană sănătoasă, pregătită simplu. O mâncare vegetariană: cartofi, două-trei legume, pâine de grâu făcută în casă, salată şi plăcintă cu mere.

— Serviţi-vă! ne-a invitat pastorul Joe. Soţia mea este cea mai bună bucătăreasă din oraş şi o veţi ofensa dacă nu veţi mânca.

Duane şi cu mine n-am ofensat-o în niciun caz. Aproape că am golit castroanele de pe masă. Gazdele noastre erau uimite şi bucuroase.

După masă, pastorul Joe a spus:

— De ce n-am merge în sufragerie pentru un studiu biblic?

Am salutat ideea şi, în curând, mi-am deschis Biblia şi am discutat texte din Scriptură cu pastorul şi cu doamna Phillips. Duane a adormit pe scaunul lui.

Sabatul următor, Karyn a mers împreună cu mine la biserică, apoi, în fiecare Sabat, iar pastorul şi doamna Phillips ne luau la ei la masă. Întotdeauna, după masă,

studiam Scriptura. De îndată ce pastorul aborda un subiect, îmi şi dădeam seama că eu tocmai îl studiasem singur. Când am studiat Daniel şi Apocalip-sa, am ştiut toate amănuntele legate de caii, călăreţii şi coarnele din profeţie, precum şi datele profetice. Într-o zi, pastorul Joe mi-a spus:

— Doug, eşti aproape gata pentru botez.

— Ce vrei să spui, pastore? Cum adică… aproape? Eu sunt gata acum, am spus. Cred tot ceea ce învaţă această biserică.

El a ezitat.

— Cum stai cu fumatul, Doug? Eşti gata să renunţi la el?

A fost rândul meu să ezit:

— Nu ştiu ce să spun. Nu văd ce are a face lucrul acesta cu iubirea mea pentru Dumnezeu. Am renunţat la toate viciile mele, de exemplu la fumatul marijuanei. Dar fumatul nu este chiar atât de rău. Nu fumez decât o jumătate de pachet pe zi. Oricum, ştiu că Dumnezeu mă iubeşte şi că răspunde rugăciunilor mele.

— Aşa este, Doug, El te iubeşte, a spus pastorul Joe cu răbdare. El te învaţă şi te conduce mai departe pas cu pas. Dar, atâta vreme cât eşti dependent de ţigară, eşti prins în laţul Diavolului. Ţi-L poţi imagina pe Iisus suflând fumul ţigării în faţa cuiva, în timp ce îi vorbeşte despre iubirea Tatălui Său?

Ştiam că Iisus este exemplul nostru şi gândul că El ar fuma o ţigară mi se părea atât de ridicol, încât am râs.

— Vezi, a continuat pastorul, când te botezi înseamnă că te naşti din nou, iar Domnul nu doreşte ca fiii Lui să fumeze. Înţelegi, Doug?

— Ei bine, dacă pui problema aşa, înţeleg, am admis eu.

Am început să mă gândesc la lupta de a renunţa la băutură. Avusesem discuţii cu Domnul:

— Dar, Doamne, îmi place să beau. Este distractiv.

Şi Domnul îmi spusese:

— Mergi înainte, Doug, şi bea.

Nu vreau să spun că Domnului Îi plăcea faptul că eu consumam alcool, ci doar că voia să-mi spună că nu mă va forţa să mă las de băutură. Încet-încet, am început să văd consecinţele negative ale băuturii. *Mă voi trezi în închisoare sau voi fi bolnav toată ziua şi voi fi părăsit sau mă voi trezi şi voi constata că mi-am bătut joc de mine şi că am pus într-o situaţie neplăcută pe cineva drag.* Odată, am accidentat o maşină care nici măcar nu era a mea. L-am auzit pe Domnul spunând:

— *Doug, te distrezi?*

În cele din urmă, am înţeles că Dumnezeu doreşte ca urmaşii Lui, creştinii, să renunţe la ceea ce este vătămător pentru ei, fie din punct de vedere fizic, fie din punct de vedere spiritual. Când am înţeles lucrul acesta, am renunţat la băutură. Dar am ştiut imediat că va fi mai greu cu fumatul.

Karyn s-a lăsat relativ uşor de obiceiul acesta. Doctorul îi explicase că fetiţa noastră se născuse prematur pentru că ea fuma.

— Fumatul nu numai că-ţi face ţie rău, spusese el, dar îi face rău şi copilului tău.

Într-o zi, când a intrat în cameră, Karyn a observat ţigara pe care o lăsase pe marginea scrumierei. Fumul acesteia se îndrepta direct spre locul unde dormea micuţa Rachel.

— Ce fac?! a exclamat Karyn. Este destul de rău că-mi distrug plămânii. Cum pot să distrug şi plămânii copilului meu?

În ziua aceea, când am venit acasă, ea mi-a spus:

— Doug, vreau să văd cât pot să rezist fără să fumez.

Şi a rezistat. N-a mai fumat niciodată. Karyn a fost botezată fără mine.

Pentru unele persoane, este uşor, dar pentru altele, demonul ţigărilor loveşte şi ţipă înainte de a le da drumul. M-am luptat cu mine însumi, încercând să am destul curaj pentru a o rupe cu fumatul. Într-o zi, mi-am spus: *Mâine mă las*, am aruncat ţigările şi am încercat să uit de ele. Dar, a doua zi, doream atât de mult o ţigară, încât au

început să-mi tremure mâinile. M-am dus în grabă la un magazin şi am cumpărat altele. *În mod sigur nu fac altceva decât să-mi arunc banii pe fereastră*, mi-am spus eu. Am fumat o jumătate de pachet în următoarele câteva ore, dar conştiinţa nu mă slăbea deloc. *OK, OK, voi încerca din nou*! Bătălia a durat luni de zile.

Iubeam Biserica Adventistă pentru că susţinea ceva precis. Ştiam că mă puteam alătura oricărei biserici fără să fie nevoie să renunţ la fumat sau la băutură, dar ştiam că, dacă doream să mă alătur Bisericii Adventiste, trebuia să-mi iau crucea şi să-L urmez pe Iisus. Un dicton favorit al pastorului Joe devenise şi dictonul meu: „Dacă nu ai un crez, vei cădea din orice". Voiam cu disperare să fiu adventist, dar n-am făcut-o atunci.

Câteva săptămâni mai târziu, pe când conduceam camionul meu bătrân şi uzat, am auzit un pocnet, urmat de un şuierat şi apoi flap, flap, flap.

— O, nu! Nu încă una, am suspinat eu.

Era a doua pană de cauciuc din ziua aia. Camionul îşi dădea duhul sub ochii mei. În ultimele douăzeci şi patru de ore, îi căzuse un far, toba şi ţeava de eşapament, iar motorul începuse să scoată fum.

În timp ce ridicam maşina cu cricul, pentru a schimba cauciucul, m-am gândit la camioanele Datsun cărora li se făcea reclamă. Cât de mult îmi doream unul! Am început să visez cu ochii deschişi. Dacă aş avea bani, aş lua unul cu o cabină king-size – pentru familia mea, care se mărea – *cu cinci viteze, cu un vinci în faţă şi cu o rampă ca să pot căra lemne.*

Am strâns ultimul şurub, am pus capacul şi am pornit motorul, dar mintea îmi era încă la noile camioane Datsun. În cele din urmă, am izbucnit: *Doamne, mă voi lăsa de fumat, dacă îmi vei da un camion ca acela!*

N-am pretins niciodată că am auzit vocea lui Dumnezeu vorbindu-mi distinct, deşi am auzit-o de multe ori adresându-se conştiinţei mele, dar, deodată, am auzit o voce răsunând în cabina acelui camion vechi: *Vrei să renunţi la fumat pentru un camion, dar nu vrei să renunţi*

la fumat pentru Mine?

Am fost şocat şi am rămas tăcut mai multe minute, aşteptând să mai aud vocea. Apoi, mi-am spus: *Iisus a murit pe cruce pentru mine şi mie nu mi-a cerut decât să renunţ la lucruri care îmi fac rău; cu toate astea, eu n-am lăsat fumatul pentru El. Dar îmi trebuie totuşi un camion nou. O, Doamne, Te rog să mă ierţi! N-am vrut să spun lucrul acesta şi, cu ajutorul Tău, n-am să mai fumez niciodată.*

Când am ajuns acasă, am luat ţigările şi le-am aruncat afară, căci ştiam că nu mă voi duce după ele acolo. Şi, prin harul lui Dumnezeu, n-am mai pus niciodată între buze o ţigară. Două săptămâni mai târziu, am primit botezul.

Exact după zece ani, Domnul mi-a dat un Datsun 4X4, cu vinci, cabină king-size şi cinci viteze. Nu mă rugasem şi pentru geamuri securizate şi cruise-control, dar le-am primit. *M-am întrebat însă: Doamne, de ce ai lăsat să treacă zece ani?*

Iar El mi-a răspuns că, în tot acel timp, am economisit suficienţi bani – pe care altfel i-aş fi cheltuit pe ţigări – ca să-l cumpăr.

DOAMNE, N-AM SA POT FI NICIODATĂ PREDICATOR!

De când L-am primit pe Iisus acolo, în peşteră, le-am spus oamenilor despre iubirea lui Dumnezeu. Aproape fiecare conversaţie o îndreptam spre religie şi spre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Le povesteam hipioţilor, omului de la garaj, oamenilor străzii, turiştilor, vecinilor noştri, tuturor.

Când pastorul a anunţat în biserică, nu mult după botezul meu, că va începe un ciclu de evanghelizare peste două săptămâni, m-am gândit la toţi aceşti oameni cu care vorbisem; mulţi dintre ei tânjeau după fericirea şi pacea pe care le simţeam eu. M-am hotărât să-i invit la întâlnirile de evanghelizare.

În seara în care au început întâlnirile, mica noastră biserică era plină. Stăteam la uşă şi mă uitam după prietenii pe care îi invitasem. Mulţi dintre vecinii mei din munţi au participat la acea primă seară şi, apoi, au fost prezenţi seară de seară. Când am avut primul botez, zece dintre cei doisprezece candidaţi au fost dintre aceia pe care îi invitasem eu. Ce bucurie să-l slujeşti lui Dumnezeu, m-am gândit eu. *Este o fericire pentru mine şi nu îmi lăsă nicio urmă de indispoziţie.*

Într-o zi, pastorul Joe mi-a spus:

— Doug, de ce nu ne predici? Iubirea ta pentru Dumnezeu şi entuziasmul tău ating inima oamenilor şi trebuie să le împărtăşeşti şi de la amvon.

Dintr-odată, m-am simţit timid. *Eu să predic*?

— O, nu, nu, pastore! Ai greşit omul. Nu voi putea fi niciodată predicator! Nu am studiile necesare şi nu voi şti ce să spun. Mulţumesc, pastore, dar eu chiar nu pot face lucrul acesta.

— Nu-i nevoie să fi urmat cursuri la un colegiu, a insistat el. Pur şi simplu, ridică-te şi spune-le oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru tine. Asta este tot ce trebuie să faci.

— O, nu cred că pot face asta, am spus eu apăsat.

Pastorul a renunţat la subiectul acesta pentru moment, dar mi-a sădit ideea în minte, iar Duhul Sfânt a „udat-o”. Când a abordat din nou subiectul, m-am opus mai puţin şi, în cele din urmă, am fost de acord să încerc.

Chiar dacă am să trăiesc până la o sută de ani n-am să uit niciodată acea primă predică pe care am rostit-o. Nu aveam nici măcar un costum şi am uitat să-mi pun cravată, dar nu hainele erau acelea care mă deranjau. Am urcat agitat pe platformă, aşteptând momentul adevărului. Mâinile îmi transpiraseră şi am simţit inima bătându-mi tare în piept. Când, în cele din urmă, m-am ridicat să vorbesc, am pus Biblia în faţa mea şi m-am prins de marginea amvonului. Eram bucuros că aveam ceva în spatele căruia să mă ascund, aşa încât cei din biserică să nu-mi vadă genunchii lovindu-se unul de celălalt. Când am

deschis gura ca să vorbesc, vocea care s-a auzit nu suna ca vocea mea. Am tot înghiţit şi mi-am umezit buzele, pentru că gura îmi era uscată. Dar acei oameni buni, dragii de ei, mi-au acordat toată atenţia lor. Pastorul şi doamna Phillips se aşezaseră în primul rând şi, de fiecare dată când eu subliniam ceva, ei dădeau aprobator din cap şi spuneau „amin”. Reacţia pe care oamenii au avut-o faţă de cuvintele mele neînsemnate m-a încurajat să continui şi, cumva, am scos-o la capăt. Când am dat mâna la ieşire cu cei prezenţi în ziua aceea, mulţi aveau lacrimi în ochi şi mi-au mărturisit ce binecuvântare fusese pentru ei predica mea.

Eu? O binecuvântare? m-am gândit. Am observat că cei mai mulţi dintre cei care îmi lăudaseră predica purtau aparate auditive. M-am gândit că poate acestea nu funcţionaseră în dimineaţa aceea.

După acel început, am vorbit frecvent şi, de fiecare dată, mi se părea mai uşor.

— Doug, chiar ar trebui să mergi la colegiu pentru a te pregăti să devii pastor, a insistat pastorul Phillips. Domnul ţi-a dat un talent deosebit pentru lucrarea aceasta şi ştiu cât de mult îţi place să prezinţi Evanghelia. Lucrarea Sa are nevoie de tine.

Am privit cu atenţie faţa blândă a bătrânului. M-am gândit, aşa ca pentru mine: *Dacă voi deveni vreodată predicator, doresc să fiu aşa... ca tine*. Ce sursă de inspiraţie a fost el pentru mine! I-am spus:

— Sigur, pastore Joe, ne vom ruga pentru lucrul acesta.

În cele din urmă, m-am întors la şcoală să urmez câteva cursuri. Scumpul şi bătrânul meu tată dorise dintotdeauna ca eu să urmez o şcoală, chiar dacă aceasta era o şcoală creştină, aşa că a fost bucuros să mă ajute şi, timp de şase luni, am urmat cursurile Colegiului Adventist Southwestern, Keene, Texas. A fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată. În şcoala generală, lenevisem atât de mult, încât eram convins că nu sunt prea inteligent, dar, la colegiu, am fost notat numai cu

note maxime. Acum ştiu că pot învăţa ceva atunci când vreau.

Am luat de la bibliotecă o carte: *Biografia lui Benjamin Franklin*. Am fost uimit să aflu cum acest om a abandonat şcoala, a fugit de-acasă şi, cu toate acestea, a învăţat să scrie şi să citească în şapte limbi. El a inventat lentilele bifocale şi soba cu lemne, a înfiinţat sistemul poştal, biblioteci publice şi departamentul pompierilor. El a făcut descoperiri în domeniul energiei electrice, a început să publice ziare şi reviste şi a fost primul ambasador al Statelor Unite în Franţa. Şi, în plus, fusese vegetarian!

M-am gândit: *Dacă el a putut să înveţe singur, atunci şi eu pot*. În Biblie scrie că putem „totul în Hristos”. De când am devenit creştin am învăţat multe lucruri pe care n-am visat să le pot învăţa vreodată, inclusiv să cânt la flaut, la chitară, la armonică, la pian şi la trompetă. Am învăţat să vorbesc puţin în limba spaniolă şi să pilotez un avion şi un windsurf, iar între timp am învăţat să cânt cu vocea, deşi prietenii mei mă tot roagă să renunţ.

După ce am absolvit colegiul, am lucrat în Texas cu pastorul Marvin Moore. Acesta era un bărbat înalt, prietenos, care semăna cu Abraham Lincoln. Am prezentat împreună nişte seminare de Apocalipsa şi am format o echipă bună, căci Domnul a binecuvântat în mod real eforturile noastre şi mulţi au fost botezaţi. Mai târziu, în acelaşi an, am fost invitat să mă alătur ca vorbitor binecunoscutei formaţii de muzică gospel *Heritage Singers.*

Dumnezeu ştia ce face, căci, stând înaintea publicului seară de seară, luând parte la fiecare concert al grupului *Heritage Singers,* spunându-le oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru mine şi invitându-i să-L urmeze pe Iisus, s-au risipit şi ultimele rămăşiţe ale temerii pe care o aveam când mă aflam pe podium. Optsprezece luni în care am vorbit de cinci ori pe săptămână au valorat mai mult decât ceea ce am pierdut prin lipsa unei educaţii formale.

EXPERIENŢE INDIENE

Într-o zi, în timp ce mă aflam la biroul grupului Heritage Singers, a sunat telefonul.

— Aici este Leroy Moor, a spus o voce. Eu răspund de lucrarea adventiştilor de ziua a şaptea printre indigenii din America de Nord. Am auzit de succesul dumneavoastră ca evanghelist. Aţi vrea să veniţi la Misiunea La Vida şi să lucraţi printre indienii Navajo?

Mi-am amintit de zilele petrecute printre indieni, atunci când fusesem la unchiul meu în New Mexico. Într-adevăr, îmi plăcuseră oamenii de acolo. Cu toate acestea, sunt încă unele lucruri pe care doresc să le uit.

— Îmi pare rău, domnule Moor, am spus eu, dar maşina noastră este încărcată şi vom pleca în curând în California. Lucrez cu *Heritage Singers*.

— Înţeleg, a spus el şi, apoi, a tăcut câteva clipe.

După o pauză mai lungă, a adăugat:

— Ei bine, deoarece oricum veţi trece prin New Mexico, de ce nu vă opriţi la *Misiunea La Vida*, cel puţin aşa, ca să ne cunoaşteţi? Vă putem găzdui peste noapte.

— Mulţumesc, domnule Moor, am spus. Ne vom opri acolo şi voi face un subiect de rugăciune din oferta dumneavoastră. Ţinem legătura.

În inima mea hotărâsem deja că nu vom accepta propunerea făcută, dar Dumnezeu avea alte planuri. Chiar înainte de a ajunge în apropierea misiunii, rulota noastră a început să aibă o legănare ciudată şi să scoată un zgomot neobişnuit.

— E bine că aproape am ajuns, i-am spus eu lui Karyn. Ceva nu este în regulă cu maşina noastră.

Câteva minute mai târziu, am ajuns la misiune şi, pe când intram în curte, maşina a cedat. Dintre toate locurile unde s-ar fi putut întâmpla în călătoria aceea de trei mii de kilometri, defecţiunea s-a produs tocmai în curtea misiunii.

— Aveţi nevoie de o nouă casetă de direcţie, mi-a spus unul dintre oamenii de acolo.

El mi-a scos un pinion şi mi-a arătat piesa uzată.

— Cât timp durează? am întrebat eu.

— Va lua ceva timp, presupun. Service-urile de doi

bani de pe aici nu prea au multe piese. Probabil că vor trebui comandate la Albuquerque. Aş spune cel puţin două zile.

Am oftat. *Bine, asta îmi va oferi şansa de a analiza lucrurile*. Când Karyn şi cu mine am văzut nevoile indienilor Navajo, am ştiut că acolo era locul unde dorea Dumnezeu să fim.

— Vom rămâne, i-am spus lui Leroy ceva mai târziu.

Misiunea a cumpărat o casă veche în Waterflow, New Mexico, ce avea să fie căminul nostru. Trebuia să înfiinţăm aici o biserică, dar oamenii care ocupau casa nu se mutaseră încă; nici măcar nu terminaseră de împachetat. Ei au lăsat în casă mobilă, vechituri de care n-au mai avut nevoie şi gunoi. Au lăsat pe masă chiar şi farfuriile murdare în care mâncaseră. În aproximativ o lună, am făcut curăţenie, am zugrăvit şi pot spune că nu arăta deloc rău. Cel puţin casa era spaţioasă.

În apropiere era o casă mobilă care aparţinea misiunii, dar care era închiriată unei familii de indieni. Curtea era plină de cutii de bere aruncate peste tot.

Cu greu se putea vedea vreun copac prin împrejurimi, numai un deşert întins şi platoul înalt şi neted, care stătea ca o santinelă pe un tărâm părăsit.

Începutul lucrării nu era deloc promiţător. Am început prin transformarea unui spaţiu în care se vindeau hamburgeri într-o sală de adunare şi am ţinut un seminar de Apocalipsa într-un cort. Totuşi Domnul a binecuvântat eforturile noastre şi lucrarea s-a dezvoltat. După o vreme, peste o sută de persoane se îngrămădeau în clădirea aceea mică.

Misiunea se afla la numai o sută de kilometri de centrul comercial al unchiului meu şi adesea mă gândeam la el şi la familia lui, precum şi la unii dintre vechii mei prieteni. Într-o zi, un camion rablagit a intrat, poticnindu-se, în curtea în care lucram. Vehiculul nu era atât de vechi pe cât era întreţinut prost. Uşile erau lovite, una era închisă cu o curea, parbrizul era crăpat, iar cauciucurile erau tocite. Un indian a deschis uşa încet, împleticindu-se.

Avea un păr lung şi sârmos, o faţă lucioasă şi cu cicatrici, ochii ieşiţi din orbite şi o burtă mare. Arăta ca un om la vreo cincizeci de ani. A venit şchiopătând spre mine, privind atent în jur.

— Cunoşti un tip pe nume Doug Batchelor? a întrebat el.

Am fost surprins să aud numele meu. Am privit atent la el, dar n-am găsit niciun indiciu cu privire la identitatea lui.

— Ei bine, eu sunt Doug Batchelor, am spus încă nedumerit.

El a ezitat o clipă, m-a privit atent şi, apoi, faţa i s-a luminat.

— Doug, Doug, a strigat el. Nu-ţi mai aduci aminte de mine? Sunt Ken!

A venit, clătinându-se, spre mine şi m-a strâns cu putere în braţe. L-am îmbrăţişat şi eu, nefiind încă sigur cine este.

— Ken? am întrebat eu.

— Da! Ken Platero. Nu-ţi aminteşti? Obişnuiam să ne plimbăm cu motocicletele atunci când stăteai la unchiul tău.

Dintr-odată, m-am luminat. Acesta era prietenul meu de băutură, cu care stătusem de vorbă şi mersesem la bar. Acela care a spus: „Băutura aduce necazuri”.

— Tu eşti? Nu te-am recunoscut! am spus eu. A fost demult. Cam acum zece ani…

— Cam aşa ceva. Am auzit de la unchiul tău că eşti aici. El mi-a spus că acum eşti creştin.

Este adevărat?

— Aşa este, Ken. Sunt adventist de ziua a şaptea.

— Sunt atât de bucuros! a adăugat Ken, părând că vorbeşte din adâncul sufletului său. Am nevoie de Dumnezeu în viaţa mea. N-am obţinut nimic, decât necazuri!

Zbuciumul sufletesc îi brăzdase cute adânci pe frunte şi, când a scos un oftat adânc, mi-am dat seama că durerea lui era profundă.

— Ce fel de necazuri? l-am întrebat eu.

— Soţia mă părăseşte. Am intrat în conflict cu legea şi viaţa mea este la pământ.

Arăta atât de trist!

— Am nevoie de Domnul!

— Înţeleg cum te simţi, am spus eu. Eu sunt cel mai mare dintre păcătoşi. Să ne rugăm pentru situaţia asta.

Ken şi cu mine am îngenuncheat acolo în curte şi m-am rugat pentru el şi pentru familia lui. Lacrimi curgeau pe obrajii lui atunci când ne-am ridicat. Mi-a luat mâna în palmele sale.

— Voi veni la biserica ta. Te rog să continui să te rogi pentru mine şi pentru familia mea.

— Te voi căuta, Ken. Vei fi întotdeauna în rugăciunile mele, te asigur de lucrul acesta.

— Ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, a spus el, în timp ce se urca în camionetă.

În timp ce pleca, m-am gândit: *Nu, Ken, am fost cel mai mare vrăjmaş al tău. Eu te-am făcut să porneşti în jos pe un drum greşit. O, Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut? N-am distrus eu oare viaţa acestui om prin exemplul rău pe care i l-am dat când eram tânăr şi neghiob?*

Nu l-am mai văzut niciodată pe Ken. Am sperat că va veni la una dintre întâlnirile noastre, dar n-a venit niciodată. Am încercat să aflu unde locuieşte, dar n-am reuşit. Poate că n-am încercat destul de mult. Amintirea aceasta este atât de dureroasă!

Doamne, m-am rugat, dacă este ceva ce pot face pentru a compensa această mare nelegiuire, Te rog, arată-mi ce anume pot face.

Chiar în timp ce mă rugam, stăteam în faţa casei mobile care era lângă casa mea. Cine erau cei care locuiau acolo? Karyn şi cu mine ştiam că aveau trei copii, că erau inteligenţi şi că arătau bine. Mai târziu, am aflat că se numeau Tom şi Alaice Begay. Ea avea un serviciu bun, ca operatoare informaticiană, şi era pricepută în munca de birou. El fusese în Vietnam, vorbea fluent limba Navajo şi engleza şi era un electrician foarte iscusit, cu înaltă

calificare. Dar, în ziua în care mă rugam în curte, pentru mine ei erau doar nişte necunoscuţi.

Ne-am apropiat de ei şi am încercat să fim nişte vecini buni. Karyn a făcut pâine şi dulciuri şi le-a dus la uşa lor. Alaice a crăpat puţin uşa, a zâmbit, le-a primit politicos şi, apoi, a închis uşa. Întotdeauna îi salutam şi vorbeam cu ei atunci când îi vedeam, dar ei rămâneau rezervaţi. Ne întrebam care să fie cauza.

Apoi, într-o noapte, am auzit o bătaie violentă în uşă. Soneria de la intrare a ţârâit şi bătaia în uşă a continuat până când am putut ajunge să deschid. Am deschis repede. În faţa uşii se afla Tracy, în vârstă de unsprezece ani, cea mai mare dintre cei trei copii ai vecinilor noştri. Ochii ei trădau groaza.

— Veniţi repede! a spus ea rugător. Tata o omoară pe mama.

Am ezitat pentru o fracţiune de secundă, în timp ce căutam rapid în minte o soluţie. Pentru o clipă, am crezut că trebuie să chem poliţia şi să nu mă amestec în problemele vecinului meu, dar, dacă procedam astfel, poate că niciodată n-aş fi putut să le duc Evanghelia. Am deschis uşa, am alergat de-a lungul curţii spre uşa lor şi am început să bat tare. Înăuntru am putut auzi lovituri înăbuşite, strigăte şi încăierare. Mi-am dat seama imediat că nimeni nu va veni să deschidă uşa, aşa că am forţat-o cu o lovitură şi am năvălit înăuntru.

Bărbatul stătea în dormitor sprijinindu-se de perete, gâfâind şi abia respirând, privind la soţia sa. Ea era la podea, gemând, suspinând şi ţinând o mână la nas şi la gură, care sângerau. Obrazul ei cafeniu era rănit şi umflat. El abia dacă a privit în direcţia mea când am intrat în cameră. Avea ochii aţintiţi asupra ei, ţipând şi înjurând, cu unele cuvinte în engleză, iar altele în limba Navajo. A întins mâna să o lovească, dar a ratat lovitura. Ea a ţipat şi s-a ghemuit înaintea lui. El a întins din nou mâna să lovească, dar a ratat din nou. Mi-am dat seama că încerca numai s-o intimideze şi nu s-o lovească. În cameră, mirosul de alcool era foarte puternic.

Nu puteam sta acolo doar să privesc, aşa că am păşit între ei şi am ajutat-o să se ridice în picioare.

— A, l-ai adus pe pastor ca să te salveze? a spus el, rânjind.

— Stai, opreşte-te! am spus eu. Las-o în pace!

— O, da? Cine te-a invitat aici? a bombănit el. Ieşi afară!

Am rămas pe loc.

— Nu încerc decât să vă ajut, am spus eu calm. Puteam să chem poliţia, dar n-am făcut-o.

Nu ăsta e modul de a rezolva problemele. Dacă o urăşti atât de mult, las-o, dar n-o mai bate.

— Este vina ei! a strigat el.

Apoi, au început să se acuze unul pe altul, iar el a întins mâna ca să dea în ea.

Eu aveam numai cincizeci şi nouă de kilograme, dar l-am prins într-un Nelson total, cu mâinile mele sub ambele sale subţiori şi cu degetele strângându-l puternic de ceafă. Când soţia lui a văzut că el nu poate să scape, l-a atacat şi a început să-l tragă de păr.

— Termină! am strigat.

Pe el l-am împins spre un perete şi pe ea spre celălalt – n-a fost prea greu, pentru că amândoi erau pe jumătate beţi – şi m-am aşezat între ei. Piepturile noastre pulsau în acelaşi ritm. Cei doi copii mai mici erau ghemuiţi într-un colţ, plângând încet.

Când bătăile inimii ni s-au mai domolit şi am început din nou să respirăm normal, am spus:

— De ce să nu luăm loc şi să nu discutăm toate acestea ca nişte fiinţe umane raţionale?

Ei s-au îndreptat spre sufragerie şi s-au aşezat. Amândoi erau îmbrăcaţi sau, mai bine zis, fuseseră îmbrăcaţi, pentru a merge la o petrecere. N-au vorbit prea mult, dar m-am hotărât să nu plec până ce unul dintre ei nu va ieşi din cameră. După câteva minute, Alaice s-a ridicat şi a ieşit, cu copiii după ea.

Şi astfel s-a deconspirat secretul lor. Karyn şi cu mine am aflat curând că aceasta era familia cea mai „cunoscută”

din zonă. Ani de zile, fuseseră pe primele pagini ale ziarelor. Tom era înalt şi chipeş: un macho. Alaice era frumoasă şi-i plăcea să flirteze. Amândoi erau geloşi, iar atunci când beau şi se îmbătau, începea cearta.

M-am întrebat ce să fac. *Să-i raportez la misiune şi să-i evacueze? Dacă fac aşa ceva voi pierde orice speranţă de a-i mai câştiga pentru Hristos*. Ce ar face Domnul Hristos? După un timp de gândire, am ajuns la convingerea că El ar încerca să fie prietenul lor. O, Doamne, bine! Voi încerca, mi-am zis eu.

Când Tom a avut necazuri, pentru că a ameninţat cu revolverul un om care îl insultase, am fost cu el la tribunal. Când a ajuns în închisoare, l-am ajutat să iasă de acolo.

Karyn s-a împrietenit cu Alaice şi copiii. Le-a făcut prăjituri şi i-a invitat de mai multe ori la noi pentru părtăşie. Uneori, când apăreau probleme, Alaice şi copiii, iar alteori numai copiii, găseau scăpare în casa noastră. Două sau trei maşini ale poliţiei intrau în curtea lor, cu luminile roşii şi albastre ale girofarurilor strălucind intermitent, în timp ce agenţii de poliţie coborau din maşini şi intrau în casă pentru a arbitra luptele.

Într-o noapte, pe când eram plecat pentru câteva zile ca să ţin o serie de prezentări biblice, Karyn era în pat şi citea. Deodată, uşa din spate a dormitorului s-a deschis şi Alaice a dat năvală înăuntru. S-a uitat la Karyn şi a spus: „Scuză-mă!”, apoi, a plecat fugind pe cealaltă uşă. Câteva secunde mai târziu, a venit Tom urmărind-o cu o mătură. Karyn nici nu s-a sculat din pat. Eram obişnuiţi cu astfel de episoade. Lumea întreagă părea un loc urât din cauză că ei se îmbătau şi făceau scandal.

Tom rămânea treaz câteva săptămâni, obţinea o slujbă şi câştiga bani mulţi. Apoi, se apuca iarăşi de băutură şi de chefuri. Şi, nu numai că-şi cheltuia toţi banii, dar producea şi tot felul de pagube. Odată, şi-a accidentat maşina cea nouă. Altă dată, a aruncat cu ceva în televizorul lor mare şi scump şi l-a stricat.

Adesea, când Tom era treaz, mergeam şi vorbeam cu el despre iubirea lui Dumnezeu. La început, era cu garda

ridicată, dar am continuat să fiu prietenos şi să-l vizitez. Ştia că noi nu suntem indiferenţi faţă de ei şi a început să asculte. Era interesat de lucrurile spirituale. Citise câteva cărţi creştine şi chiar mersese la biserică. Unii prieteni baptişti îl învăţaseră ce înseamnă să-L urmezi pe Iisus, cât de important este să studiezi Biblia şi să ai o viaţă devoţională personală, cum trebuie să-i educăm pe copiii noştri şi cum să ne rugăm împreună cu ei. Acestea erau pentru el concepte noi.

Organizasem un nou seminar de Apocalipsa şi doream mult să-i conving pe Tom şi pe ai lui să participe şi ei. Într-o zi, am intrat în vorbă cu el.

— Tom, i-am spus eu, îmi datorezi ceva.

— Ce vrei să spui?

— Am mers la tribunal cu tine, am fost alături de tine, te-am protejat de poliţie, am fost un vecin bun… Acum, vreau să-mi faci o favoare.

— Bine, Doug, ce anume? a întrebat el.

— Vreau să vii la aceste prezentări pe care le încep, am spus eu. Urmează să studiem cartea Apocalipsa şi sunt sigur că o să-ţi placă.

— O, nu, Doug, nu pot face asta.

— De ce nu? De ce nu vii măcar pentru primele câteva seri? Apoi, dacă nu-ţi place, poţi să nu mai vii.

— OK, voi veni, a spus el.

— Îmi promiţi?

— Da, îţi promit.

Am ştiut că trebuie să-l fac să vină când era nebăut. Celelalte biserici nu ne prea încurajau. „Nu se ajunge nicăieri cu indienii Navajo” – fuseserăm noi avertizaţi. „Veţi fi norocoşi dacă vor veni cincizeci la întâlnire. Dar, după toate probabilităţile, vor fi zece sau cincisprezece”.

— Să ne punem ţinta pentru o sută, i-am spus eu micii mele comunităţi. Mâna Domnului nu s-a scurtat. El poate să ne binecuvânteze.

Astfel, ne-am rugat pentru o sută de participanţi.

În seara deschiderii, am avut trei sute şaptezeci şi cinci de oaspeţi, numărând şi copiii. Sala de sport era plină

până la refuz.

— Este lucrarea cea mai spectaculoasă pe care am văzut-o vreodată printre amerindieni, ne-a spus Leroy Moor. Este incredibil cum, aşa, dintr-odată, oamenii aceştia doresc să audă despre Evanghelie.

Cel mai emoţionant moment din seara aceea a fost cel în care Tom şi Alaice au intrat împreună cu cei trei copii ai lor. Oamenii se îmbulzeau înăuntru, iar cei de la protocol s-au împotmolit în încercarea de a-i înregistra pe toţi.

— Pot să te ajut? a întrebat-o Alaice pe Karyn, care lucra din greu.

— Sigur că da! i-a spus Karyn cu recunoştinţă, în timp ce-i făcea lui Alaice un loc la masă.

În timp ce se desfăşurau întâlnirile, a fost interesant de urmărit schimbarea care a avut loc în familia lor. Alaice a început să zâmbească. Apoi, copiii au început să zâmbească. Tom şi Alaice, şi chiar Tracy, cea mai mare dintre copiii lor, au fost chiar activi atunci când ajungeam la întrebări şi răspunsuri. Stăteau la o masă în faţă şi i-am văzut studiind, gândindu-se şi scriind răspunsurile. Când erau discuţii, ridicau mâna, iar uneori dădeau răspunsurile cu voce tare.

Am ţinut întâlnirile şase seri pe săptămână, timp de şase săptămâni. Într-o seară, când am început să predic, am văzut că Tom nu era la locul lui obişnuit. Am simţit o greutate pe inimă şi am strigat înăuntrul meu: *Doamne, nu-l lăsa să bea!* Când, după câteva minute, a venit şi s-a aşezat lângă familia lui, am răsuflat uşurat.

Am început, de asemenea, să vedem schimbări în viaţa lor de familie. Într-o zi, priveam pe fereastră. Tom şi Alaice strângeau cutiile de bere şi le puneau într-un sac de plastic. Apoi, au greblat şi au curăţat curtea. Câteva zile mai târziu, Karyn şi cu mine am văzut afară întreaga lor familie, săpând pământul pentru a face o grădină. Tom şi Alaice se udau unul pe altul cu furtunul de stropit grădina. Copiii au fugit către tatăl lor, strigând: „Udă-ne şi pe noi!”

Tom a îndreptat furtunul spre ei şi, în curând, toţi

erau uzi, iar râsul lor înveselise atmosfera.

Ce deosebire! Înainte de începerea seminarului de Apocalipsa, nu îi văzusem niciodată pe copii zâmbind în prezenţa părinţilor lor, cu atât mai puţin râzând. De fapt, nici măcar nu se jucau în curtea lor, ci veneau să se joace în casa noastră.

Într-un Sabat, ne-au surprins venind la Şcoala de Sabat şi la biserică. Ce familie deosebită! Erau îmbrăcaţi cu gust şi fiecare dintre ei arăta bine, de la Tom şi Alaice până la cel mai mic dintre copii.

La încheierea seminarului, aproape o sută de persoane şi-au mărturisit credinţa şi şi-au exprimat dorinţa de a fi botezate. Fusesem avertizaţi să nu ne grăbim să-i botezăm pe indienii Navajo.

— Ei sunt oameni nobili, care doresc să se facă plăcuţi, ne-a spus Leroy. Trebuie să te asiguri de faptul că se botează pentru că sunt convinşi de Duhul Sfânt şi nu pentru a fi pe placul cuiva.

Astfel, i-am vizitat cu foarte mare grijă pe fiecare, înainte de botez, iar treaba asta, desigur, mi-a luat ceva timp. În această perioadă de aşteptare, am continuat să avem servicii divine în comunitate, iar Tom şi Alaice au luat parte în mod constant, Sabat de Sabat. Într-o zi, traducătorul meu n-a venit. Ce puteam să fac? Nu vorbeam prea bine limba Navajo şi mulţi dintre bătrânii Navajo nu vorbeau engleza.

— Voi traduce eu, s-a oferit Tom.

Şi a tradus el.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi, urmărindu-i pe oamenii aceia însetaţi de adevăr, căutând să nu piardă niciun cuvânt, şi văzând chipul lui Tom strălucind în timp ce stătea în faţa lor. El nu numai că traducea, ci îi şi învăţa pe cei prezenţi. Nu ştiam cine era mai fericit: Tom sau eu. Tom şi Alaice au fost botezaţi câteva luni mai târziu şi toată lumea părea că e mai bună datorită a ceea ce făcuse Evanghelia pentru această familie.

SPRE CASĂ

Uşa cu plasă s-a trântit cu zgomot în urma mea, în timp ce intram grăbit în casă.

— Cine vrea să meargă la Covelo?

Copiii au venit alergând şi Karyn a pus ultima tavă cu pâine în cuptor, apoi s-a întors spre mine cu ochi jucăuşi.

— Noi vrem, noi vrem! au spus copiii în cor.

— Cum se face că mergem la Covelo? a întrebat Karyn.

— Am primit un telefon de la Dave şi trebuie să merg acasă pentru a mă ocupa de unele probleme legate de cabana noastră de-acolo. Cât de repede putem împacheta câteva lucruri?

— Nu putem pleca până nu se coace pâinea, a spus Karyn, dar pot să încep să fac bagajele chiar acum.

— Este prea repede, am spus eu. De fapt, nu vom pleca până mâine dimineaţă, dar va trebui să plecăm în zori.

În dimineaţa zilei următoare, toţi s-au sculat din pat de îndată ce au fost strigaţi şi, când să luminat de ziuă, eram deja pe drum.

— Vom trece să-i vedem pe pastorul Joe şi pe doamna Phillips? a întrebat Micah, în timp ce ieşeam de pe autostradă.

Soţii Phillips erau ca nişte bunici pentru copiii noştri, care îi iubeau mult.

— Sigur că vom trece, l-am asigurat eu. Vom revedea întreaga familie a bisericii noastre.

O discuţie animată a umplut maşina, în timp ce savuram cu toţii gândul reîntoarcerii acasă. Dar, după-amiază, discuţiile s-au domolit şi toţi au adormit. Am rămas singur cu gândurile mele, în timp ce maşina înghiţea kilometru după kilometru.

Familia Phillips! Ce amintiri plăcute mi-au inundat mintea, despre cum ajutaseră ei familia noastră şi cum ne influenţaseră viaţa în bine! *Acesta trebuie să fie modul practic în care îşi trăiesc ei religia*, m-am gândit eu. În mintea mea s-au derulat amintirile de la începutul

prieteniei noastre.

— Ce să fac? o întrebasem pe Karyn într-o zi. Dacă vreau să vând lemne de foc, atunci îmi trebuie un fierăstrău electric. Este singurul mod în care pot face destui bani pentru a achita ratele pentru teren, fiindcă banca mi-a respins cererea de împrumut.

— De ce? Ce au spus? mă întrebase ea.

— Au motivat că nu-mi pot împrumuta bani pentru că nu prezint garanţii. Dacă n-aş fi un bărbat în toată firea, aş fi plâns. Să pierd oare terenul înainte de a putea achita prima rată?

— Dar cum vei putea să devii un debitor credibil dacă nu poţi împrumuta niciun ban?

Ea îmi aruncase o privire speriată.

— Asta i-am întrebat şi eu. Dar au fost categorici. Nu sunt dispuşi să le acorde vreo şansă unora ca mine. Pentru ei, eu sunt doar un hipiot murdar.

Dar, când auzise de situaţia mea neplăcută, pastorul Joe n-a ezitat. Băgase mâna în buzunar, îşi scosese carnetul de cecuri şi începuse să scrie.

— Mi-i dai înapoi când vei putea, îmi spusese el zâmbind, în timp ce ţinea în mână un cec de trei sute de dolari.

Rămăsesem cu gura căscată. Omul ăsta abia mă cunoscuse. M-am hotărât ca prioritatea mea să fie aceea de a-i restitui banii împrumutaţi. Şi aşa a fost.

Pastorul Phillips ieşise la pensie şi se mutase în Covelo înainte ca eu să mă nasc din nou. Aici, el construise o biserică şi, mai târziu, o şcoală. Unii pastori privesc la lucrarea lor de slujire ca la o carieră, care se încheie cu o pensie bună. Dar nu şi pastorul Joe! El refuzase să fie „pensionar”. A continuat să lucreze pentru Domnul până în ultimul ceas.

N-am putut să nu fiu impresionat de stilul său de viaţă. La vârsta de optzeci de ani, se întorsese în Covelo şi îşi construise propria casă, desigur cu ceva ajutoare, stând acolo, alături de meseriaşi, cărând scânduri şi lucrând ca un om de cincizeci de ani.

„Trebuie să fie ceva cu acest stil de viaţă vegetarian”, îmi amintesc că i-am spus atunci lui Karyn. M-am gândit la zarzavaturile şi legumele minunate pe care le cultivau soţii Phillips. Practic, ei trăiau din ceea ce producea grădina lor, iar asta din două motive. În primul rând, pentru sănătatea lor, dar nu mai puţin importanţi erau şi banii pe care îi economiseau astfel.

Cu cât cheltuiau mai puţin pentru mâncare, cu atât puteau oferi mai mult pentru răspândirea Evangheliei. Din puţinul lor venit lunar, ei dădeau mai mult de cincizeci la sută pentru diferite proiecte misionare.

Ştiu că rugăciunile acestui om consacrat au contribuit mai mult decât orice altceva la hotărârea mea pentru Hristos. Joe şi Miriam Phillips aveau o listă de peste cincizeci de persoane pentru care se rugau în fiecare dimineaţă. Pastorul Joe amintea fiecare persoană pe nume, se ruga pentru problemele şi pentru binele ei şi petrecea mult timp cu Biblia lui. Sunt sigur că acesta era secretul puterii lui spirituale. Se pare că el niciodată n-a manifestat vreun semn de nerăbdare, de mânie sau de supărare, ci, în situaţiile cele mai stresante, a păstrat o atitudine amabilă, binevoitoare.

Şi doamna Phillips! Ce mărturie puternică a fost viaţa ei! Ea a lucrat întotdeauna alături de soţul său, ajutându-l chiar şi la construirea casei. Îmi aduc aminte că el căra o scândură lungă şi, învârtindu-se, a lovit-o zdravăn.

— Joe! îl atenţionase ea.

— O, scuză-mă, scumpo! îi răspunsese el şi amândoi îşi văzuseră de treburile lor.

Am râs tare, amintindu-mi de episodul acesta.

— De ce râzi? a dorit Karyn să ştie, trezindu-se din somn.

— O, tocmai mi-am adus aminte de familia Phillips, am spus eu.

— Sunt un cuplu adorabil, nu-i aşa? a întrebat ea.

— Sunt sigur că de când doamna Phillips s-a căsătorit cu pastorul Joe, îngerul ei păzitor a avut mult de furcă, trebuind să lucreze uneori şi peste program. Îţi aduci

aminte când el, dând maşina înapoi, aproape că a dat peste ea? am întrebat eu.

— Da, îmi aduc aminte! Ştii, situaţiile astea seamănă uneori cu filmele cu Stan şi Bran, la care obişnuiam să mă uit când eram mică.

— Da! Este o comparaţie bună. Îţi aduci aminte când am văzut o maşină venind pe autostradă pe contrasens şi s-a dovedit a fi familia Phillips?

— Sigur! A fost îngrozitor! a spus Karyn râzând. Acum ni se pare de râs, dar puteau fi omorâţi. Sunt un cuplu atât de simpatic! Ea este cu un cap mai înaltă decât el şi, când râde, gura i se întinde de la o ureche la cealaltă.

Am râs la această observaţie.

— Doamna Phillips este singura femeie pe care am văzut-o vreodată în stare să se ridice în picioare şi să-l întrerupă pe pastor.

— Dar nu e niciodată lipsită de bună-cuviinţă, s-a grăbit Karyn să-i ia apărarea. Îmi place felul în care îşi închide ochii şi citează fără nicio greşeală texte din Sfânta Scriptură.

— Da, sunt de acord. Iar faţa îi străluceşte. Întotdeauna mă simt de parcă aş primi un mesaj direct din ceruri.

— Cred că toată lumea gândeşte la fel. Toţi se opresc, o ascultă şi-i acordă întreaga lor atenţie, a spus Karyn. Oricum, pastorul Joe se pare că apreciază lucrul acesta.

Călătoria până în California a fost grea. Am mers mult, aproape fără să ne oprim, şi am fost desigur bucuroşi când ne-am văzut casa de la munte. Am coborât din maşină cam anchilozaţi.

— Fiecare trebuie să care ceva înăuntru, le-am amintit eu copiilor, atunci când aceştia s-au repezit spre uşă.

Timpul petrecut în Covelo a trecut foarte repede. Erau atât de multe de făcut şi atât de puţin timp pentru a le putea face! Ne-am luat timp şi pentru a-i face o vizită familiei Phillips.

— Ei, mamă! Uite cine-a venit! i-a spus pastorul soţiei

sale, în timp ce el se grăbea să iasă pe uşă ca să ne întâmpine.

După sărutări şi râsete şi „ia te uită cât ai mai crescut” adresat fiecărui copil de către gazda noastră şi soţia sa, am mers cu toţii înăuntru.

Mirosul merelor coapte umplea toată casa. Doamna Phillips făcea un sos de mere şi pastorul Joe o ajuta.

— Nu vă opriţi din lucrul dumneavoastră, a spus Karyn. Venim şi noi în bucătărie să vă ajutăm.

Doamna Phillips ne-a dat fiecăruia câte un şorţ şi am ajutat-o, curăţând coaja şi îndepărtând sâmburii merelor.

— Arătaţi bine! i-am spus pastorului Joe. Câţi ani aveţi acum?

— Am nouăzeci şi trei de ani, Doug. Şi, într-adevăr, simt că am această vârstă.

— Mă uimiţi, am spus eu, dând din cap.

El s-a oprit din curăţatul mărului pe care îl avea în mână şi s-a sprijinit de masă.

— Doug, nu mai pot, ştii… a fost nevoie de toată puterea pe care o am pentru a curăţa merele astea, dar vreau să fac cât mai mult, atâta timp cât mai pot, pentru cât mai mulţi oameni şi cât se poate de des.

Cuvintele lui aproape că m-au făcut să plâng, pentru că ştiam ce voia să spună. El trăise într-adevăr pentru a sluji şi pentru a fi o binecuvântare pentru alţii.

Cu cei patru membri ai familiei noastre, am terminat repede merele. Apoi, ne-am spălat pe mâini şi ne-am aşezat în jurul mesei.

— Doug! a spus pastorul Joe, privind îndelung la mine cu ochii în lacrimi. Domnul te cheamă în lucrarea de slujire. Eu nu numai că mă gândesc la asta, dar sunt sigur de lucrul ăsta. Nu ştiu cum se va întâmpla. Ştiu că este greu cu soţia şi cu trei copii, dar, dacă Dumnezeu te cheamă, atunci aceasta este problema Lui. El o va rezolva.

— Sper să fie aşa, am spus eu. M-am gândit la ocaziile pe care le-am irosit în viaţa mea. Nu prea sunt pregătit pentru a fi pastor, cel puţin în ceea ce priveşte educaţia formală.

— Pentru că eu cred cu putere lucrul acesta, ţi-am lăsat ţie prin testament toate cărţile mele, a spus pastorul Joe. Vino să-ţi arăt biblioteca.

Ne-am ridicat şi am mers în biroul lui, doamnele venind după noi. Acolo, frumos aliniate, erau rafturi întregi de cărţi.

— De unde le aveţi pe toate? am întrebat eu.

— O, de ici, de colo. Nu uita, am fost în lucrarea de pastoraţie mai bine de şaizeci de ani. Într-o aşa perioadă de timp, strângi o mulţime de lucruri.

— Da, plus că a fost şi preşedinte de Conferinţă şi a călătorit mult, a adăugat doamna Phillips. Cumpăra câte o carte nouă de oriunde mergea.

Am fluierat admirativ. Erau destule cărţi pentru trei vieţi.

— Cât timp mai stai? Vei fi aici în Sabat?

— Da, vom fi aici în Sabat, dar plecăm duminică dimineaţa, am răspuns eu.

— Buun! Atunci, de ce să nu ne predici? Toţi prietenii tăi doresc să te vadă şi să te audă.

— Voi fi bucuros să fac lucrul acesta, pastore, l-am asigurat eu.

După un Sabat minunat petrecut cu prietenii, ne-am întors în New Mexico pentru a continua lucrarea printre indienii Navajo. Două săptămâni mai târziu, am primit vestea că pastorul Phillips a murit. A căzut din pat în timpul nopţii, dar a fost prea slăbit ca să se poată ridica. Soţia lui a încercat să-l ridice înapoi în pat, dar n-a reuşit.

— Nu-ţi face griji, mamă, i-a spus el. Acoperă-mă numai aici, pe podea. Mă simt bine.

Ea l-a acoperit, sperând ca a doua zi să găsească un ajutor, dar, până dimineaţa, el s-a stins din viaţă. Am fost foarte bucuros că îl văzusem cu două săptămâni înainte.

Într-o zi, a sunat telefonul.

— Sunt Richard Schwards, secretarul Asociaţiei Pastorale de la Conferinţa California de Nord, a spus vocea de la celălalt capăt al firului.

Mi-am amintit că îl văzusem de câteva ori, în treacăt.

— Doug, am auzit de succesul tău cu indienii Navajo şi analizăm posibilitatea venirii tale în California de Nord pentru a lucra ca pastor-evanghelist. Crezi că te interesează acest lucru?

Dacă mă interesează? Având casa şi prietenii în nordul Californiei, suna prea bine ca să fie adevărat, dar am încercat să nu par prea entuziasmat.

— Este o biserică anume pe care o aveţi în vedere? am întrebat eu.

— Mda, desigur, a răspuns el. Sunt mai multe pe care le-am luat în consideraţie. Una este într-un mic orăşel numit Covelo. Poate că nu ai auzit de el…

Capul a început să mi se învârtă. Dintre cele o sută treizeci de biserici adventiste din nordul Californiei, aceasta era, mai presus de toate celelalte, biserica pe care îmi doream s-o păstoresc.

Karyn m-a înghiontit.

— Spune da! a şoptit ea.

Dar, chiar dacă în mintea mea eram deja hotărât, ştiam că mai întâi trebuia să pun problema aceasta înaintea Domnului.

— Vom mai vorbi despre acest lucru şi ne vom ruga, am spus eu, iar Karyn a adăugat:

— În timp ce tu te rogi, eu fac bagajele.

Dacă nici asta n-a fost o minune, atunci niciodată n-am văzut vreuna. Aveam nevoie de o biserică asemenea celei din Covelo, pentru că oamenii de acolo erau conştienţi că eu nu ştiam ce trebuie să fac, dar mă iubeau oricum. Prietenii noştri erau, de asemenea, entuziasmaţi că mă întorceam ca pastor al lor.

Când, în cele din urmă, am ajuns acolo, am descoperit cât de multe nu cunoşteam despre lucrarea de pastoraţie. Nici nu ştiam cum să conduc un comitet. De exemplu, am făcut o propunere şi tot eu am susţinut-o. Dar fraţii s-au purtat cu mine cu multă răbdare şi m-au iubit în ciuda tuturor acestor lucruri. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, comunitatea a crescut şi a progresat. Am cumpărat proprietatea de lângă noi şi am construit o anexă

a bisericii.

Pe lângă îndatoririle de pastor, de la mine se mai aştepta şi să conduc întâlniri de evanghelizare. Am ţinut prima mea serie de prelegeri biblice chiar acolo, în Covelo. Cam o sută de persoane au fost prezente în prima seară şi participarea a rămas la un nivel destul de ridicat în decursul tuturor întâlnirilor din seria respectivă. La sfârşit, 12 persoane s-au hotărât pentru Hristos şi au fost botezate chiar în acel an. În timpul scurtei mele slujiri ca pastor, comunitatea a crescut de la 86 de membri la 112.

Evanghelizarea a început să-mi ocupe din ce în ce mai mult timp şi, în cele din urmă, am cerut să fiu eliberat de îndatoririle de pastor, astfel încât să pot face tot timpul evanghelizare.

Odată, m-am întors din nou acasă, în Covelo, şi am predicat în Sabat dimineaţa. Privindu-i pe cei prezenţi în biserică, am văzut multe persoane de care eram foarte legat. Era acolo o doamnă care se număra printre primele persoane pe care le-am întâlnit după ce m-am mutat în Covelo. Era o hipiotă pe atunci şi aşa eram şi noi. O invitasem la întâlnirile pe care le susţinusem şi, acum, ea este o membră credincioasă a bisericii, aşa cum era şi mama ei, Paulina.

Ca răspuns la invitaţia insistentă a bunicii ei, nepoata soţilor Phillips a luat parte la întâlnirile de evanghelizare, iar acum este şi ea o membră credincioasă a bisericii.

Sara Phillips spunea:

— Dacă Joe ar putea vedea că te-ai întors la biserica pe care el a clădit-o, ar fi atât de mândru de tine! O, dacă ar putea Joe să vadă că nepoata sa a fost botezată după participarea la întâlnirile tale de evanghelizare, ar fi atât de fericit!

A început să plângă.

Apoi, tot acolo era şi John. Acest om crescuse în biserică, dar o părăsise în tinereţe şi mersese la Biserica Prezbiteriană treizeci de ani. Când am început acea primă serie de întâlniri de evanghelizare, el a participat fără întrerupere şi a fost prima persoană pe care am botezat-o.

Acum, l-am regăsit ca membru puternic. Era instructor al unei grupe de Şcoală de Sabat şi se căsătorise cu mama lui chiar.

Şi Marta! Văzând-o pe Marta, mi-au venit în minte unele amintiri la care ţin mult. Este o poveste lungă, dar cred că merită să v-o spun. Chiar dacă am simţăminte amestecate cu privire la serviciile religioase din dimineaţa de Paşte, într-o astfel de ocazie, la răsăritul soarelui, mă hotărâsem să iau şi eu parte la ele. Era un lucru bun să menţin legăturile cu ceilalţi pastori din oraş şi nu mă săturam niciodată ascultând relatarea învierii Domnului Hristos. Fusesem invitat să rostesc rugăciunea de dimineaţă, aşa că m-am îmbrăcat în costum, mi-am pus cravata şi imam dus în centrul oraşului.

După terminarea programului, m-am suit în maşină şi m-am îndreptat spre casă, dar, trecând prin faţa *Tabernaculului* credinţei, care aparţinea Bisericii Penticostale, am simţit un îndemn puternic de a opri şi de a intra. Aveam simţământul că trebuia să predic acolo în ziua aceea. *Dar de ce aş face aşa ceva*? m-am întrebat în sinea mea. *Eu sunt pastor adventist*.

Mi-am continuat drumul, dar aveam simţământul puternic că nu ascultam de Dumnezeu, aşa că am întors. *Dacă nu este decât imaginaţia mea? Am continuat să discut cu mine însumi. Să presupun că voi intra în biserică, voi înainta spre amvon şi îi voi spune pastorului: „Domnul mi-a spus că trebuie să predic aici în dimineaţa asta, aşa că dă-te la o parte şi ia loc pe scaun!”. Cred că sunt obosit. Şi am trecut iarăşi pe lângă biserică.*

Nu mai ţin minte de câte ori m-am învârtit pe lângă ea, discutând cu mine însumi şi rugându-mă pentru călăuzire divină. În cele din urmă, m-am dus acasă ca să mănânc. Mi-am scos cravata şi am pus-o pe bufet. Am deschis frigiderul şi am luat o banană, dar sentimentul acela mi-a revenit. Aveam senzaţia că fugisem asemenea lui Iona. *O, Doamne, nu înţeleg de ce, dar cred că este mai bine să mă duc*. Aşa că mi-am pus din nou cravata şi am pornit spre uşă.

— Unde mergi? m-a întrebat Karyn.

— La biserică, am spus eu.

— Aha!

Asta a fost tot ce a zis. N-a fost surprinsă, pentru că eu mă comportam ciudat deseori. Am mers cu maşina înapoi şi am parcat în faţa Tabernaculului credinţei. Intrând, am văzut că serviciul divin era în plină desfăşurare şi pastorul tocmai îi invitase pe cei prezenţi să se plece pe genunchi şi să se roage pentru revărsarea Duhului Sfânt, înainte de a începe predica. M-am strecurat spre o bancă din spatele sălii şi am îngenuncheat.

Rugăciunea într-un serviciu divin penticostal nu este asemenea celei din majoritatea bisericilor. Ei se roagă mult şi nu numai că se roagă liniştit în inima lor, dar unii se roagă tare, alţii mormăie, iar unii vorbesc în limbi. Doamna de lângă mine se ruga de parcă vorbea despre motociclete japoneze. Cât despre mine, I-am cerut Domnului să-mi spună dacă El m-a adus acolo sau dacă era ceva numai în imaginaţia mea. În timp ce mă rugam, mi-a intrat în suflet convingerea că atunci când vor termina rugăciunea, pastorul îmi va cere să le predic.

Dar ce să le spun? m-am gândit, în timp ce stăteam pe genunchi. Apoi, o predică întreagă mi-a venit în minte, ca şi când mi-ar fi fost înmânată pe o hârtie, şi anume despre Maria Magdalena ca un simbol al bisericii.

Rugăciunea a ajuns într-un punct culminant şi, apoi, a început să se stingă, în timp ce unul după altul, oamenii luau loc. M-am ridicat de pe genunchi şi m-am aşezat pe banca din spate. Pastorul Roy Hull a coborât de la amvon, a privit în direcţia mea şi a zis:

— Văd că fratele meu adventist este astăzi aici. Pastore, ai câteva cuvinte să ne spui din partea Domnului în această dimineaţă?

Am înţeles ce voia să spună.

— Ai o mărturie?

Inima îmi bătea într-un ritm alert, dar am căutat să-mi ascund emoţia. Cât am putut de calm, m-am ridicat.

— Ştii cum e, pastore – am spus eu – noi, predicatorii,

nu putem spune doar câteva cuvinte.

Am zâmbit şi am vrut să mă aşez, dar, înainte de a mă aşeza, el a venit chiar acolo, în spate.

— Atunci, de ce nu urcaţi la amvon să predicaţi?

Inima a început să salte în pieptul meu şi m-am gândit: *Asta nu poate fi o simplă întâmplare.* Mergând spre amvon, cu Biblia în mână, m-am simţit mai încrezător ca niciodată că mă aflam acolo unde Dumnezeu dorea să fiu, pentru că El mă adusese în biserica respectivă într-un mod atât de deosebit. Ştiam că El mă va învăţa şi-mi va da cuvintele pe care să le rostesc.

Parcă nici nu călcam pe pământ în timp ce mă îndreptam spre amvon. Mi-am deschis Biblia la capitolul 8 din Evanghelia după Ioan. Totul părea că se desfăşoară aşa cum fusese la repetiţie. Am început să vorbesc despre femeia prinsă în adulter, iar cuvintele ieşeau de pe buzele mele aproape fără niciun efort. Am auzit o abundenţă de „Amin”-uri, „Domnul să fie lăudat” şi „Spune, frate, spune!”. Asta îmi confirma faptul că cei prezenţi mă ascultau cu adevărat şi lucrul acesta îmi încălzea inima.

La sfârşit, am adresat invitaţia la consacrare. Mulţi au venit în faţă şi ne-am rugat împreună. Când ultimul om a plecat, pastorul Hull s-a întors spre mine, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Pastore Doug, a spus el cu vocea sugrumată de emoţie, Dumnezeu te-a trimis aici în dimineaţa asta.

M-am întrebat de unde ştia.

— Am fost bolnav, a început el să spună. Nu ştiam ce voi face, aşa că m-am rugat pentru asta. I-am cerut soţiei mele să predice, dar ea era înspăimântată de moarte. Vezi dumneata, frate Doug, Dumnezeu te-a trimis ca răspuns la rugăciunea mea.

Din ziua aceea, nu m-am mai îndoit niciodată de faptul că Dumnezeu îşi are poporul Său în fiecare biserică, indiferent de crez sau de doctrină. El aude şi răspunde la rugăciunile tuturor şi, înainte ca Domnul Iisus să revină, vom fi cu toţii uniţi într-un singur corp al acelora care respectă poruncile lui Dumnezeu şi care au credinţa lui

Iisus (vezi Apocalipsa 14: 12).

Înainte de a pleca, pastorul Hull m-a invitat să mai vin pe la ei şi i-am promis că voi mai veni.

Dar să vă povestesc cum am întâlnit-o pe Marta. Într-o altă duminică, m-am dus în vizită la *Tabernacului credinţei* şi mi-a atras atenţia o doamnă de origine hispanică, din faţa mea. Nu vorbea engleză, aşa că am înălţat o rugăciune ca Domnul să mă ajute să mă împrietenesc cu ea. Imediat după ce m-am rugat, pastorul a spus:

— Acum, ridicaţi-vă şi daţi mâna cu cei de lângă dumneavoastră.

Am văzut că Dumnezeu a deschis calea, aşa că, în timp ce oamenii se salutau unii cu alţii, am spus:

— *Como está usted, hermana*? (Ce mai faceţi, soră?)

Învăţasem puţină spaniolă de la un prieten mexican, care locuia la mine. Ea a zâmbit fericită când şi-a auzit propria limbă. A început să vorbească în spaniolă mai repede decât puteam eu înţelege, aşa că am ridicat mâna:

— *Despacio*, am spus. *Mas lento*! (Vorbiţi mai rar.)

Apoi, folosind spaniola mea nu foarte fluentă, am întrebat-o:

— Înţelegeţi ce se spune aici?

— Nu, a spus ea, dar aceasta este casa lui Dumnezeu şi de aceea am venit.

— Eu merg la biserică sâmbăta şi avem mai mulţi membri care vorbesc spaniola. Veniţi sâmbăta viitoare, am invitat-o eu.

— *Gracias, señor*! (Mulţumesc, domnule!) a spus ea.

Şi, desigur, a fost în biserica mea Sabatul următor. Nu după mult timp, şi-a adus şi copiii, devenind membri credincioşi ai bisericii noastre. Aşa că, atunci când i-am privit în acel Sabat pe membrii bisericii, m-am bucurat să-i văd pe Marta şi pe copiii ei.

Nu mult după aceea, într-o seară, în timp ce eram în drum spre întâlnirea pentru rugăciune, am văzut o ambulanţă în faţa casei surorii Phillips. Aceasta paralizase şi, câteva zile mai târziu, a murit. Nepoata ei a găsit Biblia

deschisă pe masa de lângă fotoliul ei şi studiul de la Şcoala de Sabat. Era într-o miercuri şi ea completase în studiul din ziua aceea răspunsurile, cu scrisul ei tremurător. Ultimele cuvinte scrise în dimineaţa aceea au fost: „Nu vom muri”.

Desigur că fiecare om moare de prima moarte, dar cei neprihăniţi nu vor muri de moartea a doua, menţionată în Apocalipsa 20. Sora Phillips avea o încredere deplină în această promisiune a lui Dumnezeu.

A fost privilegiul meu să conduc serviciul de înmormântare. Biserica era plină până la refuz de prieteni şi de vecini şi pretutindeni erau flori. Era ca la o sărbătoare. Un mare războinic câştigase biruinţa asupra păcatului şi depunea armele. Sora Phillips se odihnea în pace, dincolo de posibilitatea ca Satana s-o mai atace. N-am avut un sentiment de părere de rău pentru ea. De fapt, o invidiam. Următorul lucru pe care ea îl va auzi va fi vocea Domnului Iisus chemând-o afară din mormânt. Aşa cum este făgăduit în 1 Tesaloniceni 4: 16, 17, ea va simţi fluxul dătător de viaţă eternă curgând prin corpul ei nemuritor şi va fi cu preaiubitul ei Joe. Ce întâlnire va fi aceea! Împreună, vor merge pe străzile de aur din cetatea glorioasă descrisă în ultimele două capitole ale Bibliei.

După serviciul de înmormântare, m-am dus să-i fac o vizită fiului ei. El încă nu-şi predase inima Domnului şi am sperat că voi găsi câteva cuvinte de încurajare pe care să i le adresez.

— Ştiu că mama ta te-a iubit foarte mult şi că s-a rugat în fiecare zi pentru tine, am spus eu. Ea a continuat să se roage pentru tine până în ultimele sale clipe.

— Da, ştiu, a spus el, duhnind a alcool. Dar nu e cazul să vă omorâţi cu prea multe rugăciuni pentru mine.

Ce puteam să-i mai spun acestui beţiv, acestui om cu un vocabular grosolan, ca să-i mişte inima?

— Dacă m-ai fi cunoscut cu ceva ani în urmă, n-ai fi crezut niciodată că am să devin vreodată creştin. Părinţii tăi s-au chinuit mult cu mine ca să ajung unde sunt astăzi. Ei au fost nişte adevăraţi sfinţi.

— Ştiu. Au fost sfinţi, a spus el liniştit şi a privit în jos, frământându-şi pălăria. Dar n-au fost dintotdeauna aşa. Au devenit sfinţi.

Aceste cuvinte mi-au dat curaj. Pot deveni un sfânt. Când privesc la exemplul desăvârşit al Domnului Hristos, îmi spun: *Mai am încă un drum lung de parcurs*, dar când mă uit în urma mea şi văd cât de departe m-a dus El, mă umplu de curaj. Ştiu că El nu şi-a terminat încă lucrarea înmâne. Dar, dacă îl las, o va termina şi va desăvârşi ceea ce a început în viaţa mea. Apoi, într-o bună zi, mă va lua acasă.

STÂNCA CE NU SE VA CLĂTINA!

Odată, mi-am dus familia în sudul Californiei pentru o scurtă vacanţă. Am găsit un hotel mic şi plăcut, Desert Hot Springs, ce avea o vedere frumoasă spre munţii care au fost cândva casa mea.

— Tăticule, hai să urcăm la peştera ta!

Micah, cel de-al doilea copil al meu şi cel mai mare băiat, fusese întotdeauna fascinat de povestirile despre peşteră. Rachel a preferat să meargă la cumpărături cu mama ei, iar Daniel, de cinci ani, era prea mic pentru o călătorie atât de istovitoare.

A doua zi dimineaţă, în zori, Karyn ne-a lăsat pe mine şi pe Micah în Palm Springs, cu rucsacurile în spate. Mergând prin oraş, am văzut cât de mult se schimbaseră lucrurile. Vechiul Mayfair Market fusese închis şi intrările erau blocate cu scânduri bătute în cuie. Prietenii mei, oamenii străzii, dispăruseră. Centrul Credinţei, unde obişnuiam să mergem, se mutase. Chiar şi când am început să urcăm spre canion, lucrurile păreau cu totul diferite.

Trecuseră opt ani de când urcasem ultima oară pe traseul acesta. Între timp, avuseseră loc un incendiu pe muntele San Jaciento, un cutremur moderat şi o inundaţie mai mare în regiune. Copacii care fuseseră cândva semne de-a lungul cărării erau acum doar nişte trunchiuri

înnegrite. În multe locuri, vechea cărare se pierduse şi fusese retrasată. Până şi pârâiaşul îşi schimbase cursul.

Deşi Micah avea numai şapte ani, se avânta ca un adevărat soldat, fără să se plângă de căldură sau de micul rucsac pe care-l avea în spate.

Urcând pe munte mai departe, spre nord, am arătat înainte, spunând:

— Ne vom opri acolo, sus, la *Square Pool*. Este un loc admirabil de popas şi numai bun de făcut baie, unde poţi să înoţi şi să te răcoreşti.

Dar, când am ajuns la *Square Pool*, l-am găsit plin de nisip. N-am putut decât să-l traversăm şi să facem un duş sub cascadă, nu departe de acolo.

Am început să mă întreb dacă peştera mea mai era încă acolo. Ce vom găsi oare?

După două ore şi jumătate de urcat, am ajuns la punctul cel mai înalt al expediţiei noastre. Un loc situat cam la o mie două sute de metri deasupra oraşului Palm Springs, cu o vedere panoramică a tuturor oraşelor din deşert. Am stat pe loc aproape zece minute, sorbind priveliştea aceea spectaculoasă. De asemenea, am băut puţină apă. După scurtul nostru popas, ne-am luat rucsacurile şi am continuat drumul, coborând spre cea de-a treia vale. Lucrurile au început să arate mai familiar şi inima a început să-mi bată mai tare, mai mult de emoţie decât din cauza efortului de a urca. După ce am înconjurat creasta şi am văzut cea de-a treia vale chiar înaintea noastră, m-am oprit pentru un moment ca să respir şi să savurez scena.

— La ce te uiţi, tată? m-a întrebat Micah.

— La stânca mea, am răspuns eu liniştit.

În locul acela eram înconjuraţi numai de stânci şi afirmaţia mea poate că i-ar fi sunat straniu cuiva care nu putea vedea ceea ce văzusem eu. Dar, în valea aceea, o stâncă ieşea în relief asemenea unei mingi de baschet într-o cutie de marmură. Trăisem la umbra acelei stânci gigantice vreme de un an şi jumătate. De fiecare dată, după ce urcam la o mie de metri deasupra deşertului

dezolant, într-una dintre cele mai calde clime de pe pământ, înconjuram creasta aceea şi priveam stânca mea. Pentru mine, ea reprezenta odihnă şi umbră. Ea însemna faptul că el, căminul meu, era acolo – îl vedeam! – cu hrană şi cu apă. Uneori, erau cutremure în munţii aceştia, iar stâncile şi pământul veneau rostogolindu-se de pe pereţii văii, din toate direcţiile, dar nu îmi fusese niciodată frică, pentru că eram sub protecţia stâncii mele.

După toţi aceşti ani, revederea ei, neschimbată, mi-a adus lacrimi în ochi.

— Vino, Micah, am spus eu. Aproape am ajuns.

Voiam să ne continuăm drumul, pentru ca el să nu-mi observe lacrimile.

În aproximativ zece minute, eram pe fundul văii, mergând de-a lungul pârâului Tahquitz. N-am putut să nu-mi aduc aminte:

— Micah, acolo era sauna mea, am arătat eu spre o parte a cărării. Încălzeam pietre mari în foc, apoi, le căram cu o lopată până într-un cort de plastic, închideam bine intrarea şi puneam peste ele apă fierbinte. În câteva minute, îmi era atât de cald, încât trebuia să fug repede afară şi să mă arunc în lacul acela mare de acolo.

Micah asculta fascinat, cu ochii larg deschişi. În câteva minute, am urcat printre două stânci şi am trecut peste un buştean care ne introducea în „curtea” peşterii. Foarte puţine se schimbaseră. Tavanul negru de fum, balansoarul meu, făcut dintr-un buştean, şi vatra în care făceam focul, toate erau la fel. O parte din nisipul din dormitorul peşterii şi din încăperea principală fusese cărat, dar peştera încă mai semăna cu o casă.

Micah nu-şi putea ascunde emoţia. Deşi eram sigur că era obosit, el şi-a scos rucsacul, l-a pus jos şi a ieşit să exploreze. Eu m-am odihnit câteva minute, înainte de a despacheta şi de a instala cortul. Când Micah s-a întors, am făcut o baie în lac. De această parte a muntelui, apa era rece şi înviorătoare.

Am stat în lumina soarelui ce apunea, pentru a ne zvânta.

— Micah, în curând se va întuneca, am spus eu. Ar fi bine să strângem câteva lemne pentru focul din seara asta.

Până la apusul soarelui, am adunat un morman mare de lemne de foc, dar şi o poftă uriaşă de mâncare, aşa că am făcut focul şi am încălzit câte ceva din proviziile noastre.

— Tată, a spus Micah în timp ce terminam şi ultima lingură de fasole, unde ai găsit Biblia care era în peşteră?

Am arătat spre peşteră.

— Vezi policioara aceea de stâncă, lângă dormitorul meu din peşteră? Acolo se afla.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu mult după ce am început s-o citesc, am scăpat-o din greşeală în râuleţ, am spus eu. După aceea, s-a umflat şi nu se mai putea citi bine, aşa că prietenul meu Glen mi-a dat una nouă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu cea dintâi.

Ne-am făcut rugăciunea de seară şi am mai aruncat câteva lemne pe foc. Mult timp după ce s-a vârât în sacul de dormit, Micah a continuat să pună întrebări despre viaţa din canionul sălbatic.

În cele din urmă, a tăcut şi mi-am dat seama că adormise. Lumina focului dansa pe pereţii peşterii, creând imagini fantastice. Un mic şoricel a venit sărind pe podeaua peşterii, s-a oprit pentru un moment şi a privit la mine ca şi când ar fi întrebat: „Unde ai fost până acum?”, apoi, a dispărut sărind. Am băgat mâna în rucsac şi am căutat Biblia pe care o luasem cu mine. Am scos-o şi am deschis-o aşa, la întâmplare, şi, la lumina focului, am citit Matei 7: 24, 25. Domnul Iisus a spus: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care şi-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă.

M-am gândit: *De câte ori în Biblie Domnul Iisus este comparat cu o stâncă?! El este numit piatra din capul unghiului, temelia sigură şi piatra tăiată din munte. Chiar*

şi cele Zece Porunci au fost scrise pe piatră ca un simbol al faptului că sunt de neschimbat. Exact aşa cum stânca peşterii mele a rezistat neschimbată şi neclintită în faţa ploii, vântului, focului şi cutremurului, tot aşa Domnul Iisus a fost întotdeauna acolo, El – Cel de care am depins, care m-a iubit şi mi-a oferit adăpost de arşiţa şi de răceala spirituală.

Cu aceste gânduri pline de bucurie, am pus Biblia pe policioara de stâncă şi m-am băgat în sacul meu de dormit. Nu ştiu dacă locul era mai tare sau dacă eu devenisem mai sensibil, dar mi-a trebuit destul timp până să mă simt confortabil. În final, am adormit, cu sunetul pârâiaşului vorbindu-mi.

Lui Micah i-a fost greu să se scoale dimineaţa următoare. Ochii îi erau doar pe jumătate deschişi şi era chiar comic privind în jur, încercând să-şi aducă aminte unde se afla şi cum a ajuns acolo. Părul îi arăta ca şi când s-ar fi „pieptănat” toată noaptea cu un bătător de ouă!

— Va trebui să coborâm devreme de pe munte, pentru a ne întâlni cu mama în oraş, am spus eu, deschizând o conservă pentru masa de dimineaţă.

— Dar, tăticule, de-abia am venit aici.

— Ştiu, fiule, dar vacanţa noastră este aproape de sfârşit. Să fim bucuroşi că am avut şansa să vizităm acest loc.

— OK, a spus Micah cu un suspin.

După ce am mâncat, am făcut o scurtă baie în lac şi am înălţat o rugăciune, ne-am împachetat lucrurile şi am privit pentru ultima oară în jur. Când ne-am îndreptat spre curtea exterioară a peşterii, Micah m-a strigat:

— Tăticule, ţi-ai lăsat Biblia pe bordura aceea din stâncă!

— Ştiu, fiule.

Părea că a înţeles de ce, aşa că am pornit pe drumul de coborâre de pe munte.

— Tăticule! a spus Micah, după o lungă tăcere.

— Da, fiule!

— Ţi-a fost vreodată dor de viaţa de aici, de sus?

N-a trebuit să mă gândesc mult ca să-i răspund.

— Da, fiule, mi-a fost dor. Din multe puncte de vedere, viaţa era mai simplă aici. Nu era niciun fel de presiune sau de stres.

— Tăticule!

Îmi dădeam seama că rotiţele minţii lui se învârteau cu mare viteză.

— Crezi că te vei întoarce vreodată ca să trăieşti aici?

— Nu, fiule! Dumnezeu nu ne-a chemat să fugim de lume. Domnul Iisus a spus că trebuie să mergem în toată lumea şi să predicăm Evanghelia.

Amândoi am tăcut, în timp ce continuam să coborâm pe cărare. Eu eram cu gândurile mele şi, în felul său copilăresc, Micah era cu gândurile lui. Eram foarte recunoscător pentru toţi copiii mei, dar, în dimineaţa aceea, mergând împreună în drumeţie, mă simţeam în mod deosebit mai aproape de Micah. Prin copiii mei, Dumnezeu mi-a arătat multe lucruri despre iubirea Sa, iar Micah m-a învăţat una dintre cele mai mari lecţii posibile.

DE ACELAŞI AUTOR:
IATĂ-MĂ! TRIMITE-MĂ!

Prezentare:

Nouă VERSETE care îţi vor orienta teologia Şapte PAŞI care te vor apropia de cer o perspectivă care îţi va schimba povestea

Profetul Isaia L-a văzut pe Dumnezeu şezând pe tronul slavei, înconjurat de serafimi. Viziunea sfinţeniei divine l-a uimit, l-a conştientizat de micimea făpturii şi a valorii sale şi l-a orientat către o viaţă nouă, către aventura slujirii lui Dumnezeu.

Pornind de la istoria biblică a lui Isaia, pastoral Doug Batchelor îţi prezintă 7 paşi indispensabili experienţei de viaţă a oricărui creştin. Departe de a rătăci pe tărâmul arid al tratării speculative cu privire la divinitate, autorul te va călăuzi, pas cu pas, spre tronul unui Dumnezeu viu, gata să îţi aşeze viaţa pe un făgaş nou.

În final, vei tresălta plin de entuziasm şi vei striga asemenea profetului din Biblie: „Iată-mă! Trimite-mă!”

Cărţile Editurii Viaţă şi Sănătate pot fi achiziţionate prin reţeaua sa naţională de librării www.viaţa sisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poştă sau agenţi de vânzare:
Editura Viaţă şi Sănătate
Telefon: 021 323 00 20,0740 10 10 34
E-mail: comenziviatasisanatate.ro
Site: www.viaţa sisanatate.ro